

CUỐI TRỜI VẪN NHỚ

Chương 1

Trời nổi những cơn gió mùa thu dữ dội và mưa như trút, sấm chớp xé tan đêm đen bằng những tiếng nổ kinh hoàng ...

Chiếc xe bò chậm như rùa trên con đường ngoằn ngoèo, hết ngoặt bên này lại ngoặt bên kia. Lục Hiểu Phù chống lại cái rét kinh người bằng cách thu mình trong tấm áo choàng rộng thùng thình. Nhìn Vũ Đan Dung trên chiếc băng ca, lòng như thất lại.

Trông cô bạn như đang ngủ, nhưng rồi nàng nhận thấy hai mắt bạn đột ngột mở trừng trừng về đâu đó cực độ, rõ ràng đang bị những cơn co giật hành hạ.

Hiệu Phù lâm râm khẩn nguyện qua từng hơi thở:

Lạy Chúa, hãy phù hộ cho Đan Dung qua khỏi tình cảnh này ... Đan Dung mắt mở to, bắt gặp luồng mắt của Hiểu Phù, cô khẽ ra hiệu bảo Hiểu Phù đến gần mình. Giọng cô nhẹ như gió thoảng.

– Lẽ ra tôi phải nói với bạn về cái thai trong bụng tôi, nhưng tôi xấu hổ quá.

Điều đó trái với đạo đức nghiêm ngặt. Cuộc sống của tôi đúng là khác hẳn mọi cuộc sống mà tôi hằng mơ ước.

Hiệu Phù dịu dàng đặt bàn tay lên môi Đan Dung, ngăn bạn không nên nói nữa.

– Bạn cố ngủ một giấc, Đan Dung.

Đan Dung cố nhắm mắt, nhưng không sao ngủ nổi vì những cơn đau thắt đến gần nhau hơn, cô cảm thấy toàn thân rã rời. Tuy vậy trí óc cô vẫn tỉnh táo và thanh thản, cặp mắt mở to. Cái thai trong bụng cô ... Mầm sống bé nhỏ đang hồi sinh trong mạch đập, của cô là trai hay gái ? Những hình ảnh thời thơ ấu của bản thân cô hiện ra trong óc với cánh đồng xanh rờn và bầu trời xanh ngắt đằng sau vòm lá cây mùa thu vàng rậm ...

– Đan Dung!

Tiếng gọi như vọng từ xa xăm, nhưng khi ngược mắt lên cô thấy Hiểu Phù đang cúi xuống nhìn mình.

– Bạn đau lắm phải không Đan Dung?

Khuôn mặt Đan Dung xám lại, nhưng cô vẫn cố mím một nụ cười yếu ớt.

– Sắp đến bệnh viện chưa, Hiểu Phù?

– Đến ngay thôi, bà mẹ trẻ ạ! Bạn cố gắng chịu đựng được không?

Đan Dung gật đầu, có ghì cơn co thắt đang rung chuyển cả người cô. Lúc này các cơn đau mau hơn. chỉ hai hoặc ba phút thân thể cô lại run lên bần bật.

Hiểu Phù nhìn bạn. liên tưởng đến một ngọn nến đang bập bùng ... chờ tắt.

Nàng thì thầm :

– Lạy chúa ? Nếu như có bùa thiêng ... Thì chính là lúc này đây.

Nhưng Đan Dung không chịu đựng nổi nữa rồi.

Giọng cô nhẹ lên như hơi thở :

– Có một thứ tôi muốn giao cho bạn ...

Cô lấy trong túi áo ra một sợi dây chuyền với chiếc mặt hình quả tim bằng vàng run rẩy trao cho Hiểu Phù với đôi bàn tay gầy guộc xanh xao của mình.

– Đây chính là bùa hộ mệnh rất thiêng liêng ... anh đã tặng cho tôi.

Tôi hứa sẽ giữ mãi bên mình, hoặc truyền lại cho con. Nếu như tôi

không còn sống được ...

Điều bản khoán ấy chiếm lĩnh tâm trí Hiểu Phù. Nhưng nàng không thể hỏi gì vào lúc này, tình cảm của Đan Dung chỉ có thể nói lời xoa dịu:

– Bạn không thể nghĩ thế Đan Dung!

– Bạn sẽ sống!

Đan Dung ấn sợi dây chuyền vào tai bạn thì thầm:

– Tôi nhờ bạn giữ sợi dây chuyền này ... Sao này giao lại cho con tôi ... Hãy nhớ đừng nói cho nó biết về thân phận của mình ... Đừng nói cho nó biết mẹ nó là aiHãy giúp tôi chôn vùi cái quá khứ đau buồn này ... và thay tôi mang đến cho nó một mái ấm hạnh phúc ...

Hiểu Phù quay mặt giấu đi dòng nước mắt ... Nhưng hơi thở của Đan Dung vẫn rất gần bên tai nàng:

– Hiểu Phù, tôi mang ơn bạn ... Tôi sẽ nghĩ đến đời này đã có một người bạn tốt.

Hiểu Phù chưa kịp nói gì thì những tiếng còi hụ đã vang lên. Nàng nhìn những con người mặc áo choàng màu trắng đưa Vũ Đan Dung lên chiếc băng ca vào một căn phòng màu trắng ...

Hiểu Phù ngồi co rúm trong dãy hành lang lạnh lẽo. Trời vẫn mưa, vẫn gió ...

Mỗi khoảnh khắc chờ vô tận ... Bỗng nàng tưởng chừng như vô tận ... Bỗng nàng đứng bật lên vì một tiếng thét rất to vang tới, tiếng thét vọng ra từ căn phòng màu trắng như muốn xé ta màn đêm ... xé tan vũ trụ

Sau đó không gian lại rơi vào sự tĩnh lặng ...

Cánh cửa từ từ mở ra, Hiểu Phù nhìn khuôn mặt vị bác sĩ ... và nàng hiểu đã xảy ra chuyện gì ... ý nghĩ kinh hoàng ấy làm toàn thân nàng cứng đờ như hóa đá.

Vị bác sĩ đặt một bàn tay an ủi lên vai nàng:

– Thật ra người mẹ ấy mang một chứng bệnh vào thời kỳ sau cùng.

Chúng tôi đã hết sức cố gắng, nhưng thật đáng tiếc ...

Hiệu Phù run rẩy như sắp ngã quy.

– Thưa bác sĩ, đứa trẻ ... đứa trẻ thế nào?

– Là một bé gái ?

Thần kinh Hiệu Phù vẫn còn căng thẳng đến ltt độ. Đôi môi nàng mấp máy khi nhìn vào khuôn mặt vẫn còn hằn khắc sự mệt mỏi của vị bác sĩ.

– Đứa bé ... đứa bé ...

Một nét thanh thần trong đôi mắt ông.

– Đứa bé khỏe và đẹp hơn bất cứ đứa bé nào tôi đã gặp và nó là đứa bé đáng yêu nhất trên đời này.

Nàng thều thào:

– Cảm ơn ... cảm ơn bác sĩ rất nhiều.

Vị bác sĩ nhìn lại cánh cửa màu trắng nơi người ta đã đưa Vũ Đan Dung bạn của nàng vào. Giọng ông như chùng xuống dịu dàng.

– Đó là một phép màu, cô gái ạ! Chúng tôi không hiểu nổi làm sao cô ấy lại giữ được đến tận lúc này. Đúng là một phụ nữ quả cảm. Chắc hẳn cô ấy phải tha thiết giữ mầm sống bé nhỏ ấy trước khi có thể ra đời.

... Không gian bao trùm một sự lặng lẽ khi người ta đặt đứa bé vào tay nàng, đứa bé quơ quơ hai bà tay nhỏ xíu, mặt đỏ gay nhăn nhó và ngáp như người lớn.

Hai mắt chưa biết điều chỉnh đưa lên về phía mặt Hiệu Phù. Và nàng có cảm giác kỳ lạ như vừa có sự ràng buộc mới ...

Một lẽ sống ...

Nguồn duy nhất tỏa sáng trong ngôi lều là ngọn nến cắm vào cổ một cái chai trước kia dùng đựng rượu vang. Những cơn gió bắc lùa qua ô cửa sổ bị gãy. Bức rèm mỏng không đủ ngăn cái lạnh của đêm đông.

Hiệu phù kéo thêm chăn đắp lên người đứa bé nằm ngay bên cạnh

mình, rồi cúi xuống hôn lên, vàng trán tinh khiết, nghẹn ngào thì thầm vào tai nó:

– Tội nghiệp Phù Dung của mẹ

Nàng đã đặt tên cho đứa trẻ bất hạnh ra đời vào đêm giông bão ngày ấy là Lục Phù Dung . Cái tên là sự kết hợp giữa Lục Hiểu Phù và Vũ Đan Dung.

Nàng nghĩ đứa trẻ phải được mang của những con người đã hết lòng thương yêu và tha thiết chờ đợi sự chào đời của nó. Cái tên bày tỏ một tình cảm bất diệt không bao giờ bị lãng quên.

Ngày lại ngày trôi qua, nàng luôn lấy sự hiện diện của Lục Phù Dung để làm niềm an ủi ... Và hôm nay là ngày sinh nhật của nó ...

Nàng cảm thấy nhớ Đan Dung vô hạn.

Hiểu Phù đưa mắt nhìn lên khung ảnh bầu dục trên kệ gỗ cạnh giường. Bức ảnh chụp nàng và Đan Dung trong buổi chia tay cuối niên học, bức ảnh ghi lại mãi mãi sự thơ ngây của hai người.

Nàng với tay cầm lấy khung ảnh và thì thầm:

– Chúng ta đã vượt qua bao nhiêu khó khăn khủng khiếp ... Thế mà cuối cùng, bạn cũng chỉ cảm nhận một lần duy nhất trong đời được nhìn khuôn mặt trẻ thơ và nghe tiếng khóc oa oa của chính đứa con mình.

Hiểu Phù nhìn bé Phù Dung đang ngủ say sưa trong tấm chăn vẫn còn hơi ấm của nàng. Nàng âu yếm vuốt nhẹ mái tóc màu hạt dẻ mềm mại của nó, khẽ nói như Đan Dung đang ở bên cạnh mình.

– Đúng là mái tóc của bạn, đôi mắt bạn. Chỉ có một thứ nó không giống bạn, đó là tính nết ...

Hiểu Phù mỉm cười qua hàng lệ:

– Chỉ mới tròn tuổi mà nó bướng bỉnh và đã biết không sao lý giải nổi. Cầu chúc cho những chàng trai muốn khuất phục nó.

Nàng vuốt ve khuôn mặt với nụ cười dịu dàng của bạn trong khung ảnh, nói với tất cả tấm lòng.

– Đan Dung hãy yên tâm? Tôi sẽ thay thế bạn chăm sóc cho Phù Dung thật chu đáo. Cho nó một mái ấm, một tình mẫu tử như bao nhiêu đứa trẻ hạnh phúc trên thế gian này. Khi nào nó lớn lên rồi sẽ trao lại cho nó sợi dây chuyền với chiếc mặt hình quả tim. Di vật sau cùng của bạn. Tôi xin hứa.

Tay nàng run run đặt khung ảnh vào vị trí cũ, ghen ngào nói lời sau cùng.

– Cầu cho linh hồn bạn được bình yên.

Khi thối tắt ngọn nến, Hiểu Phù cảm thấy trào dâng một niềm thương cảm với một ký ức không thể lãng quên. Chui vào chăn bên cạnh Phù Dung một lúc sau nàng vẫn trần trọc, lắng nghe các âm thanh hỗn độn giữa đêm khuya từ bên ngoài đưa vào. Tiếng lê dếp sền đệt của những đứa trẻ đánh giày, tiếng cót két của xe mì gõ, tiếng rao buồn của bà lão bán hàng rong. Đúng lúc nàng đi dần vào giấc ngủ thì đột nhiên một tiếng thét khủng khiếp vọng đến. Tiếng thét ngân dài rõ nhỏ dần chìm vào đêm tối. Tiếng thét như một lần trong đời nàng đã từng nghe. Trong căn phòng màu trắng khi Đan Dung trút hơi thở cuối cùng giã từ nhân thế.

Hiểu Phù ngồi bật dậy. Dường như nguyên nhân tiếng thét ấy là của bé Phù Dung. Nó đang khóc oe oe nhưng mắt vẫn nhắm. Nó đang mơ ... Chắc là một cơn ác mộng.

Nàng cầm bàn tay nhỏ xíu của đứa trẻ. Ấu yếm đôi môi dịu dàng trên đôi má mịn màng như cánh hoa nó.

– Hãy ngủ đi, con ngoan của mẹ! Mẹ luôn luôn ở bên cạnh con. Mẹ yêu con!

Những cơn gió bắc vẫn thổi qua ô cửa sổ bị gãy ...

Bầu trời như một lớp mây xám ảm đạm sau cơn mưa lạnh lẽo. Hiểu Phù lặng lẽ rời khỏi ngôi nhà. Lá mục bưng bực tiếng chân một con vật gì đó không thấy được rục rịch trong bụi cây gần đấy, và nàng chỉ cho con thấy dấu chân của một loài thú ăn đêm.

Từ ngày Phù Dung chào đời, nàng cảm thấy như có một sợi dây thân ái ràng buộc cuộc đời mình, khăng khít hơn tình mẫu tử, dường như là một dòng máu cùng chảy trong huyết quản của cả hai.

Tội nghiệp Phù Dung, vừa ra đời chịu cảnh bất hạnh, một đứa trẻ như thế có tội tình gì ? Phải chăng kẻ có tội là đã tạo ra mầm sống ấy ? Hiểu Phù mong rằng tình yêu, của nàng sẽ làm nên những điều tốt đẹp cho con. Nàng sẽ bù đắp những mất mát cho con bằng cách hạnh phúc, dù phải hy sinh cả cuộc đời nàng.

Khi đứng trước cánh cổng rộng lớn của trang trại, rồi nàng vẫn miệt mài trong công việc của mình, nàng cột lại sợi dây đay an toàn cho bé Phù Dung trên lưng nàng. Nàng không hề rời con dù trong những giờ lao động. Nàng đang làm cái công việc mà ngày xưa của mẹ nàng đã từng làm.

Những con người ở đây đã quen với hình ảnh một cô gái bé nhỏ mảnh mai, mang trên lưng một đứa trẻ, say sưa bên những luống chè xanh.

Phù Dung cũng cảm nhận được tình cảm Hiểu Phù - người mẹ đáng yêu trong đôi mắt nó - nó rất ngoan, không bao giờ quấy những lúc mẹ nó làm việc.

Khổ nỗi hôm nay nó bắt đầu lú lên những chiếc răng sữa đầu tiên nên rất khó chịu trong người, nó thức giấc trong giấc ngủ trưa và khóc lóc đòi thay tã. Hiểu Phù phải xé một mảnh tay áo của nàng làm tã cho nó.

– Tôi thích cái cách của cô ấy.

Nàng nghe một giọng nói dịu dàng đầm ấm bên tai mình.

Hiểu Phù quay lại thấy một chàng trai cao lớn trong bộ đồng phục lao động.

Nét đặc biệt trên khuôn mặt anh ta là đôi mắt nâu rất đa cảm. Sống mũi thẳng, mái tóc cắt ngắn, làn da rám nắng càng tăng thêm vẻ

nam nhi tu tử ở con người anh ta. Anh ta mỉm một nụ cười. Nụ cười hiền hòa, như vẫn che giấu một vẻ gì nghiệt ngã mà anh ta cất kín bên trong.

Nàng khẽ đáp khi quần tã xong cho bé Phù Dung.

– Người nghèo thì không có sự lựa chọn.

Anh ta vẫn mỉm cười:

– Nhưng tôi tin đứa bé đang cảm thấy hạnh phúc.

Nàng buông tiếng thở dài:

– Mới gần này tuổi mà phải theo mẹ đi làm việc, chịu cuộc sống cực nhọc thế này. Nhưng có lẽ anh đã đúng khi gọi lên cái hạnh phúc trong sự nghèo khổ.

Chàng trai ngồi xuống bên cạnh nàng.

– Tôi là Trịnh Quân Đình.

– Tôi là Lục Hiểu Phù.

Anh nhìn đứa trẻ trong vòng tay Hiểu Phù.

– Cô quên giới thiệu người bạn nhỏ của tôi.

Nàng đáp:

– Đó là Lục Phù Dung.

– Tôi chắc đó là bé đầu lòng của cô?

Nàng ngập ngừng, rồi nói:

– Đúng thế.

Anh lại hỏi:

– Giống cha?

Nàng chỉ gật đầu. Cô giấu nỗi buồn khi nhớ về Vũ Đan Dung và mối tình tuyệt vọng của bạn.

Nhưng Quân Đình vẫn không cho nàng thoát khỏi kềm lưới dối trá mà nàng đã bị buộc vào từ ngày Phù Dung chào đời.

Anh hỏi sau một thoáng trầm tư:

– Tôi thấy lạ với cái tên của đứa bé Lục Phù Dung . Tại sao đứa bé mang họ mẹ ?

Giọng nàng thoáng buồn:

- Cái tên ấy là do tôi chọn.
- Cha đứa bé ở đâu vậy?
- Chết rồi ...

Nhìn nỗi buồn trong đôi mắt nàng, lòng anh bỗng dâng lên niềm thương cảm ...

- ... Xin chia buồn cùng cô.

Giọng nói đầm ấm chân thành của Quân Đình khiến Hiểu Phù cảm thấy có tội. Vì đã không nói thật với anh. Nhưng nếu nói thật Phù Dung rất có thể bị dư luận cho rằng :

“Đứa trẻ vô thừa nhận”, và nó sẽ mặc cảm đau buồn về thân phận của mình.

- Tôi xin lỗi đã hỏi những chuyện không vui. Nhưng chắc hẳn là những ngày tháng khó khăn đối với cô ?
- Như những con người ở đây, ai cũng có số phận riêng của mình.
- Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao cô và bé Phù Dung ...

Anh chưa nói hết lời, vì nàng đã nhìn vào mắt anh. Tia nhìn vừa như buộc tội, cũng vừa như van xin.

- Tại sao cứ hỏi mãi về cuộc đời tôi? Điều đó có quan trọng lắm không ?
- Tôi cũng không hiểu có quan trọng hay không. Chỉ vì tôi là một công nhân mới tôi chỉ muốn tìm hiểu đôi chút về cô, cũng giống như tìm hiểu về con người ở đây, những người bạn cùng làm việc chung với tôi. Nhưng nếu điều đó làm cô phiền lòng ... Tôi xin lỗi. Tôi thành thật xin lỗi.
- Tôi ...
- Tôi xin lỗi.

Anh đứng lên nhìn Hiểu Phù, nhìn đứa trẻ rồi quay đi.

... Thế nhưng không hiểu sao việc anh đột ngột bỏ đi làm Hiểu Phù cảm thấy như bị hụt hẫng, như nàng bị bỏ rơi.

Tâm trạng ấy cứ quẩn quanh trong tâm trí nàng Đêm đó, nàng không thiết ngủ, chỉ muốn trò chuyện với con và chàng trai trên Trịnh Quân Đình. Đôi mắt anh, khiến Hiểu Phù nhớ đến đôi mắt cha nàng. Hình dạng thì không giống, nhưng vẻ đôn hậu và yêu thương thì ...

Qua mỗi bước chân làm trí anh cứ vờ vờ về người con gái mang tên Lục Phù và cuộc đời nàng có một cái gì đó man mác ...

Cuối cùng anh đến một ngôi làng với những dãy nhà xập xệ, và ngôi nhà anh tìm đến lại tẻ nhất.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, không khí lạnh và đầy hơi ẩm, ngôi làng vắng hoe. Lá vàng theo gió phủ đầy dưới đôi chân anh. Anh đứng tần ngần một lúc, nhìn vào nhà. Cỏ dại trong sân mọc cao, mùi khói bếp lan tỏa cay nồng, cửa phía trước gần lỏng bản lề.

Ngần ngại anh bước lên mấy bậc thềm trước nhà, rồi gõ nhẹ vào cửa. Nhưng hồi lâu vẫn không có tiếng động từ bên trong. Và rồi hình ảnh một phụ nữ mảnh mai nổi bật lên ở khung cửa, tay bỗng đưa trẻ mặc một chiếc áo choàng màu đen rộng thùng thình.

Anh cúi người:

– Hiểu Phù.

Hiểu Phù giật nẩy mình, sự ngỡ ngàng làm nàng đỏ mặt. Mãi một lúc lâu nàng mới thốt lên được:

– Quân Đình.

– Cô không mời tôi vào nhà ư?

Nàng lạnh lùng nói:

– Anh đến đây làm gì ?

Anh im lặng một lúc.

– Tôi cảm thấy buồn khi bị đối xử như là ...

– Một vị khách không được mời.

– Cô nói đúng, lẽ ra tôi không tự ý tìm đến nhà cô. Nhưng bấy lâu nay tôi buồn và cô độc quá.

Câu nói tưởng chừng trước khi anh kịp ngăn lại. Cảm thấy mình lỡ lời, anh mỉm một nụ cười khỏa lấp.

– Hôm nay tôi mới vừa lãnh lương và chưa nghĩ ra cách nào tiêu hết số tiền đó thú vị hơn việc mua cho Phù Dung những thứ cô bé thích. Nếu cô không đón nhận thì nỗi buồn đó sẽ đè nặng mãi trong lòng tôi.

Nói xong, Quân Đình nhìn Hiểu Phù chờ đợi. Nàng cảm thấy không có lý do gì để chối từ, tuy nhiên nhận lời thì nàng lại ngần ngại. Quân Đình đoán được rồi bắn khoăn của Hiểu Phù thất thế bởi anh, nên anh dịu dàng nói:

– Tôi nghĩ sẽ làm cho hai mẹ con giải sầu đôi chút nếu cùng tôi dạo chơi trên phố.

Hiểu Phù gật đầu và hạ thấp giọng, nhỏ chỉ để mình nghe.

– Anh vào nhà chờ tôi mặc thêm áo ấm cho Phù Dung.

Quân Đình chậm chậm bước vào, một cửa sổ không đóng để lọt qua chút ánh sáng mờ mờ. Bên trong mọi thứ đều sơ xài, cũ kỹ, những bộ quần áo bé nhỏ màu đen xấu xí, nhàu nát trông thật thương tâm.

Lúc đi trên phố, Quân Đình nựng và giỡn với Phù Dung. Đứa bé cọ quây trong lòng tay mẹ, nghèo đói nhìn rồi cười với Quân Đình.

– Cháu dễ thương quá, cô cho tôi bông nó được không?

Nàng trao cho Quân Đình, đứa bé rút vào vòng tay anh. Và anh ôm nó chặt hơn như truyền hơi ấm và tình thương của anh cho một con người bất hạnh.

Nàng thấy anh ôm đứa bé và nó cười khúc khích. Tiếng cười trong trẻo, hiếm hoi. Hiếm hoi như vừa được đón nhận một tình cảm mới, hiếm hoi như người ta đón những tia nắng ấm áp đầu tiên của mùa đông.

Quân Đình dẫn nàng đến một cửa hiệu sang trọng trong trung tâm thành phố.

Anh nói:

– Cô hãy chọn và lấy những gì cô thích nhất.

Trong lúc anh tiếp tục đùa giỡn với Phù Dung, Hiểu Phù nhìn vào một tấm kính của cửa hiệu và thấy phản chiếu hình ảnh thảm hại của mình trong đấy. Hai má trũng lại khiến cho đôi mắt trở nên quá to, thân hình gầy gò, làn da nhợt nhạt, bộ quần áo màu nâu gỗ cũ kỹ như của một bà lão ăn mày.

... Hiểu Phù còn nhớ hồi cha mẹ nàng còn sống, hai người luôn luôn tự hào về nàng. Giờ đây bên tai nàng vẫn còn vang vọng giọng nói dịu dàng ấm áp của cha trong những buổi chiều tà cùng nhau nô giỡn trên thảm cỏ trước sân nhà.

Lục Hiểu Phù của cha mẹ xinh đẹp như một nàng công chúa. Rồi sẽ có một ngày một hoàng tử khôi ngô tuấn tú đến mang con đi. Lúc đó con sẽ bỏ rơi ông bà già này ... Giờ đây cha mẹ nàng không còn.

Cả công chúa Lục Hiểu Phù ngày ấy ...

Nàng đã mất tất cả, nhưng định mệnh cũng không đến nỗi quá cay nghiệt đối với nàng Lục Phù Dung đã đến để lấp đầy khoảng trống mất mát đau đớn đó ...

Quân Đình như cảm nhận một phần ý nghĩ diễn ra trong tâm trí của nàng, anh nói :

– Bộ quần áo ấy không làm giảm đi sắc đẹp của cô.

– Tôi chắc anh đã nói như thế với tất cả những người con gái anh từng gặp.

– Đây là lần đầu tiên.

Nàng nhìn vào mắt anh và thấy sự chân thành. Một niềm vui len lỏi vào tâm hồn nàng.

Sau đó, anh cố thuyết phục nàng chọn thật nhiều những bộ quần áo đẹp nhất trong cửa hiệu. Nhưng nàng kiên quyết từ chối và chỉ chọn duy nhất một bộ áo ấm cho Phù Dung. Khi nàng khoác lên mình con bé, Quân Đình đưa mắt nhìn, rồi nói:

- Trông giống như ...
- Vừa lộn xác, đúng không ?
- Đúng thế. Nhưng nói theo cách khác, Phù Dung giống như công chúa nhỏ.

Một ngày nào đó ...

Quân Đình vô tình đưa nàng về những kỷ niệm xa xưa, nhưng nàng đã tìm thấy sự thanh thản trong tâm hồn.. – Anh giống hệt như cha tôi. Quân Đình bật cười.

Hiệu Phù cảm thấy ấm áp trong tiếng cười ấy, giữa một đêm mùa đông.

Cuối trời vẫn nhớ

Chương 2

Ngày làm việc hôm sau, mưa như trút nước, Hiệu Phù ôm con trong tay đứng trú mưa trong một căn nhà nhỏ dùng làm nhà kho của trang trại.

Nàng cảm thấy toàn thân rã rời như không còn khí. Qua mỗi hơi thở, nàng nghe lồng ngực nhói đau. Một nỗi hoang mang lo sợ bỗng dâng lên trong lòng nàng. Không, điều đó không thể xảy ra trong lúc này, tình cảnh này ...

Trong một lần ngã bệnh, bác sĩ đã nói với nàng rằng :

Nàng đã mắc bệnh tim. Căn bệnh ngày xưa đã cướp đi cuộc sống mong manh của mẹ nàng. Nàng đã không muốn tin. Thế nhưng ... Khi tỉnh dậy, nàng thấy mình nằm trên chiếc giường nhỏ với nơi ấm quen thuộc của con.

Hoàng hôn đang buông xuống, ánh sáng xuyên qua khe cửa khép kín không đủ xua tan bóng tối ảm đạm trong căn nhà nhỏ.

Hiệu Phù ngược mắt lên và thấy Quân Đình đang đứng nhìn xuống nàng.

Thời gian như ngừng lại cho đến khi nàng đủ tỉnh táo để hiểu rằng, nàng đủ tỉnh lại vì tiếng nói của anh gọi tên nàng.

– Chuyện gì xảy ra thế này ?

– Tôi thấy cô ngất xỉu trong nhà kho.

Tất cả công nhân trong trang trại đã cuống lên vì lo lắng cho cô. Bây giờ cô thấy trong người thế nào ? Có dễ chịu hơn chút nào không ?

Hiệu Phù gật đầu, chậm rãi nói:

– Cám ơn anh. Sức khỏe tôi tốt. Chỉ là do ...

Giọng nàng mệt mỏi không sao tìm được từ để diễn tả tình trạng của mình.

Sự cố gắng như vượt qua khả năng của nàng. Quân Đình đi lấy thuốc, và pha một ly nước ấm mang đến cho nàng. Anh ôn tồn nói :

– Cô không cần cố gắng chịu đựng nữa. Các bác sĩ đã nói cho tôi biết về bệnh tình của cô. Bây giờ cô hãy uống thuốc và nghỉ ngơi, bao lâu cũng được điều đó rất tốt cho sức khỏe của cô.

Hiểu Phù gượng ngồi dậy, tựa người vào thành giường, đầu và vai kê lên gối. Nàng chống đối một cách yếu ớt :

– Không được, tôi không thích nằm lì ở trên giường và bị xem như người bệnh.

Anh cố thuyết phục nàng:

– Cô không nghĩ đến bản thân mình, thì cũng nghĩ đến Phù Dung. Nếu cô không nghe lời khuyên của bác sĩ, thì thậm chí không còn đủ sức để cho chính mình.

– Tôi bảo đảm với anh rằng sức khỏe của tôi rất tốt. Tôi có thể đến trang trại từ ngày mai. Quân Đình, cảm ơn anh với tất cả những gì tốt đẹp anh đã làm vì tôi. Nhưng tôi không muốn mất cái công việc mình đang làm. Không hiểu từ bao giờ tôi đã yêu thích nó.

– Tôi xin phép ông chủ trang trại cho cô được nghỉ phép dài hạn.

– Không được đâu. Mà nếu được thì cũng không có nghĩa là sau đó ông ấy không sa thải tôi.

– Cô không biết ông chủ chúng ta, tại sao nghĩ về ông ấy khát khe như vậy ?

– Tôi nghe người ta, ông ấy là một người lạnh lùng và khép kín.

Quân Đình mỉm cười, nụ cười đầu tiên trong câu chuyện của họ.

– Vậy thì tôi đánh cược với cô rằng, ông ấy là một người hiền lành và rất đáng yêu.

– Đó là điều tôi mong ước trong lúc này.

– Vậy thì mong ước cô đã thành hiện thực.

– Anh vô tư thật! Anh nghĩ gạo sữa, cái ăn cái mặc tự dưng mà có chắt, tất cả phải mua bằng tiền.

– Cái đó thì tôi có.

– Quân Đình, anh cũng là một người lao động như tôi, tôi không thể lạm dụng lòng tốt của anh được.

– Cô đừng nói như thế. Tôi cảm thấy thích được giúp đỡ cô, và làm một điều gì đó tốt đẹp hơn cho bé Phù Dung.

Giọng nói chân thành của anh làm Hiểu Phù cảm động.

– Nhưng tôi muốn nói với anh rằng, chỉ là tôi vay của anh. Anh nhất định phải nhận sự hoàn trả.

Quân Đình nhìn vào mắt nàng:

– Khi giúp đỡ ai, tôi không bao giờ nghĩ đến sự hoàn trả. Tôi rất muốn nhìn thấy cô bé Phù Dung trong tình cảnh này, dù chỉ một ngày. Và xin cô hiểu cho rằng, tôi đang làm một công việc vô cùng hạnh phúc.

Trịnh Quân Đình đã trở thành cứu cánh cho cuộc đời nàng và bé Phù Dung.

Những ngày sau đó, anh thường xuyên đến thăm mẹ con nàng và bao giờ cũng mang theo thức ăn, quần áo đẹp và đồ chơi cho bé Phù Dung, Con bé cũng đưa đến nhà giữ trẻ và được chăm sóc đặc biệt chu đáo. Điều đó làm Hiểu Phù yên lòng. Hiểu Phù cảm thấy không hiểu nổi tại sao Quân Đình lại hào hiệp đến như vậy. Có thể anh ấy quý mến nàng, cảm thông tình cảm của nàng. Nhưng chưa bao giờ vấn đề tình cảm riêng tư xen vào những câu chuyện của họ.

Theo nhận thức của Hiểu Phù, nàng không phải là người phụ nữ làm cho trái tim của Trịnh Quân Đình rung động. Nàng chưa đủ cảm xúc làm chuyện đó.

Thế nhưng hôm nay nàng lại bắt gặp mình trong một tâm trạng hồi hộp và xao xuyến. Lần đầu tiên trong đời, một người đàn ông hẹn hò với nàng.

Nàng nhìn vào gương, tấm gương đang chiếu một Hiểu Phù dường như xa lạ với nàng. Mái tóc màu hạt dẻ, óng mượt như những sợi tơ ngày thường được búi cao và giấu trong chiếc khăn vải màu nâu hôm nay như được buông xõa trông như một vầng hào quang sáng lấp lánh ôm lấy khuôn mặt trái xoan với làn da trắng hồng và sự kết hợp hài hòa giữa làn môi xinh xắn và đôi môi thâm đen ánh ướm như những vì sao trong bóng đêm.

Nàng mặc bộ váy bằng vải cũ bóng màu hồng nhạt mà anh đã mua tặng nàng vào ngày sinh nhật. Đó là món quà đơn sơ mà nàng có thể đón nhận, nhưng nó lại mang một ý nghĩa rất quan trọng đối với nàng. Đầu tiên thế gian này vẫn còn có một người quan tâm đến nàng.

Bộ váy xinh đẹp làm nổi bật những đường nét mảnh mai thanh tú và duyên dáng uyển chuyển theo mọi bước đi của nàng.

Con bé Phù Dung thì đúng là một công chúa nhỏ.

Hôm nay là chủ nhật, con bé được ở nhà với mẹ nên rất thích thú. Trong những ngày đầu tiên đến nhà giữ trẻ không chỉ nó cảm thấy thiếu vắng mẹ mà Hiểu Phù tha thiết nhớ con. Nhưng con bé đã tỏ ra là một đứa bé ngoan, nó mau chóng thích nghi cuộc sống mới, cuộc sống như chờ đợi nó, giành sẵn cho nó ...

...Khi Trịnh Quân Đình xuất hiện đúng hẹn trước cửa nhà nàng trong chiếc xe máy cũ kỹ, anh vẫn điển trai, duyên dáng trong chiếc quần Jean bạc phéch và áo sơ mi mỏng màu xám nhạt.

Anh chăm chú nhìn nàng một lúc, đôi mắt nhìn lại và đôi môi mím một nụ cười mãn nguyện.

– Hôm nay trông hai mẹ con xinh đẹp lắm.

Hiểu Phù im lặng ngượng ngịu trong khi bé Phù Dung hớn hờ sà vào vòng tay của Quân Đình.

Anh nói dịu dàng bên tai nó:

– “Thưa cô nương”, tôi rất vui được có cô đi cùng và tôi tin rằng được nhìn thấy biển, cô sẽ thích thú lắm đây.

Không biết cô bé có hiểu những lời anh nói hay không, nhưng giọng bông đùa của anh làm con bé thích thú, nó cười khúc khích và tặng anh một nụ hôn thật kêu lên đôi má.

Thế nhưng hình ảnh ấy làm Hiểu Phù bùi ngùi ... Lẽ ra Phù Dung đã có một người cha thương yêu nó như thế nếu như Vũ Đan Dung ngày ấy không giấu chuyện tình cảm của mình.

Khi đón bé Phù Dung từ tay Quân Đình, nàng hỏi:

– Vậy ra chúng ta đến bãi biển à?

Quân Đình gật đầu:

– Chúng ta đến làng chài cách đây một trăm cây số. Đó là nơi tôi biết có cảnh trời mây sông nước đẹp nhất thế gian này.

– Một trăm cây số?

– Khoảng thế.

– Chúng ta có đủ thời gian để đi xa như thế không?

Nàng nhìn Quân Đình chờ đợi câu trả lời, nhưng anh vẫn im lặng và cho xe nổ máy.

Thời tiết hôm nay đúng là mùa xuân, với gió thổi nhẹ nhẹ, mặt trời rực rỡ, nắng lấp lánh trên những ngọn cây, nhưng sương vẫn còn phủ trên từng ngọn cỏ.

Hiểu Phù ôm con vào lòng ngồi phía sau xe Quân Đình. Ngay giờ phút này đây, nàng không muốn tâm trí mình gợi một chút suy tư nào, chỉ muốn ngắm những đám mây trắng bồng bênh trên nền trời xanh ngọc và cảm nhận sự hiện diện của hai con người nàng quan tâm nhất trên đời ...

Mãi xế trưa, họ mới tới làng chài. Ánh nắng vàng dịu trải lên bầu trời như một tấm nhung bao la. Từng đàn chim bay lượn trên đầu những ngọn sóng~ biển đang hát. Không gian và mùi hương của đại dương gợi cảm giác thanh bình đầm ấm của thời xa xưa khi nàng vui vẻ dạo chơi trên biển với người bạn vắng số ... Vào những buổi chiều mùa xuân, hai cô gái nắm tay nhau đi trên bãi cá nhặt những vỏ ốc muôn màu. Ngày họ chỉ mới mười bảy và xinh đẹp đến nỗi làm biết bao chàng trai ngơ ngẩn. Đan Dung đã nói :

Nếu tôi là con trai, thì tôi sẽ chọn bạn vì trên đời này không có người con gái nào đáng yêu hơn Lục Hiểu Phù . Nàng đã nói:

“Hãy dành sự đáng yêu đó cho Vũ Đan Dung . Đan Dung đáp:

Không ? Mà cho tình bạn của chúng ta giờ đây, mỗi khi nhìn đứa trẻ ... Nhìn Lục Phù Dung thân thiết bao nhiêu, mắt bạn nàng cảm thấy cô đơn khủng khiếp.

... Những kỷ niệm đã đưa đẩy Hiểu Phù đi tận đi đâu cho đến khi nàng quay trở về thực tại vì thấy tiếng cười của Quân Đình và Phù Dung. Họ đang chạy đến bên nàng và kéo nàng vào một cuộc chơi.

... Nhưng giờ phút vui vẻ bên nhau dường như làm cho họ quên đi cả không gian và thời gian.

Bóng chiều màu xám nhạt rồi thẫm đen ngả dài trên mặt biển: Trăng bắt đầu nhô lên và tạo ánh sáng huyền ảo những cơn sóng nhẹ nhẹ lướt vào bờ.

Dân chài gọi nhau í ới, những con chim kêu to lượn sát khoang thuyền tìm xem có một chút gì ăn được.

Lúc này họ không thể ra về khi họ vượt một chặng đường dài như thế cùng với bé Phù Dung.

Họ vào quán trọ nhỏ trên bãi biển. Quán trọ đầy khách du lịch vào mùa xuân.

Chủ quán ngồi sau quầy, nhưng thấy khách bước vào, ông ta vui vẻ đứng lên chào đón.

– Chào cậu. Rất mừng được gặp lại cậu. Hôm nay đẹp trời cậu đem cả vợ con theo cùng. Mời cô nhà vào. Tất cả đã sẵn sàng chúng tôi đã chuẩn bị phòng ngủ có cửa sổ hướng về phía biển, quý vị có thể ngắm cảnh làng chài về đêm đẹp như tranh vẽ có một buổi tối thật thú vị với quán trọ của chúng tôi.

Ông nói một mạch những lời chào khách, rồi trao cho họ một chiếc chìa khóa. Hiểu Phù vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Nàng nói :

– Chắc là có sự nhầm lẫn ...

Quân Đình không biết phiên trách ông chủ quán trọ hay phân trần với Hiểu Phù. Anh nói:

– Tôi đã đặt trước hai phòng.

Chủ quán ân cần đáp:

– Xin quý khách thông cảm vào mùa này khách du lịch rất đông. Họ đã đặt phòng trước từ lâu. Quán trọ chúng tôi chỉ một căn phòng.

Nhưng tôi nghĩ nó đủ rộng và thoải mái cho một gia đình nhỏ.

Hiểu Phù cố dần lòng để không bước ra bên ngoài. Ông chủ quán trọ lại nói:

– Vào thời gian này, tôi chắc rằng cô cậu sẽ không tìm đâu ra một căn phòng trống ở làng chài này.

Quân Đình cầm chìa khóa trước khi ông quay lưng đi.

Cơn giận như bùng lên trong lòng Hiểu Phù. Nàng lạnh lùng nói:

– Thì ra anh đã sắp đặt tất cả?

– Tôi không hề nói cô là vợ tôi, đây là ông ta đoán vậy thôi.

– Cái màn này đã xưa lắm rồi, nếu như anh nghĩ rằng tôi sẽ ngủ chung phòng với anh, thì anh đã lầm, Quân Đình ạ.

Quân Đình tức tối hỏi :

– Trời ạ ! Nếu như cô nghĩ rằng tôi đã bày ra cái trò này để được ngủ chung phòng thì cô cũng đã lầm.

– Nếu như anh cần ...

Quân Đình cắt ngang lời nàng; – Tôi định đoạt, tôi cần gì ...

Anh nắm hai vai nàng và lắc thật mạnh :

– Nhưng có một điều chắc chắn rằng tôi sẽ không bao giờ ngủ chung phòng với một người phụ nữ không hiểu tôi. Cô thì là gì kia chứ ? Tôi không biết cô đang nghĩ vớ vẩn những gì. Nhưng tôi

mong cô hãy xóa bỏ sự nhiễu loạn trong tâm trí mình đi, mà thay vào đó bằng những điều tốt đẹp hơn.

Nàng gất giọng ngẩng cao đầu:

– Còn anh, có biết điều lợi hại nhất ở con người anh là gì không? Là không thể từ bỏ bản tính kiêu ngạo của mình. Chỉ vì tôi không ngủ chung phòng với anh, ấy thế mà anh bảo rằng tôi có sự nhiễu loạn trong tâm trí.

Hai người lờm nhau như hai tay đấu súng. Giọng Quân Đình trùng xuống như cổ găng tự chủ.

– Thì không phải vậy sao? Một người phụ nữ bình thường không làm như bị rấn hổ cắn khi có một người đàn ông quan tâm đến mình.

Cuộc tranh cãi giữa họ bỗng kết thúc. Không khí yên lặng khi anh đặt vào tay nàng chiếc chìa khóa rồi quay đi.

Hiệu Phù mở cửa vào phòng. Khi nằm trên chiếc giường êm ái nàng muốn ngủ một giấc thật ngon, nhưng không sao chợp mắt được, nàng cứ trăn trở một cách khổ sở. Cân nhắc lại những lời lẽ đã tưởng ra trước mặt Quân Đình. Nàng cố tự bào chữa. Tất cả là lỗi của anh ta, phải không? Nhưng không phải anh ta chỉ nói đúng sự thật đó sao? Nàng nghe một tiếng nhỏ bên trong nàng trả lời rằng :

Tôi đặt niềm tin ở con người này . Thế nhưng nếu như anh chỉ nói ra sự thật, thì tại sao cả hai lại phải tức giận đến thế? Nàng không sao hiểu nổi.

Nhớ những gì tốt đẹp anh đã làm cho mẹ con nàng, Hiệu Phù cảm thấy bức rức vì đã có lỗi. Nàng tưởng tượng giờ này Quân Đình đang lang thang khắp các ngõ ngách của một làng chài không còn căn phòng trọ. Trong khi nàng ấm áp và êm ái như thế này thì có công bằng hay không? Nàng đâm ra giận mình, nàng không thể phá hỏng tất cả những gì tốt đẹp của nàng và người đàn ông đã quan tâm đến nàng. Như lời anh đã nói trước khi quay đi, để lại cho nàng một cái nhìn khiến nàng gần như hóa đá.

Nàng ngồi bật dậy và rời khỏi phòng, nếu nàng không hành động thì những ý nghĩ mà nàng vừa nói sẽ vượt khỏi tâm trí nàng.

Trăng đã lên cao, ánh sáng huyền ảo tỏa xuống mặt biển đang gợn những cơn sóng nhẹ nhẹ. Không trung ấm áp và thoang thoảng mùi hương của hoa đại hòa lẫn với mùi đại dương.

Hiệu Phù đứng trên bậc thang cấp của quán trọ, đưa mắt nhìn vào khoảng không bao la để tìm kiếm một cách vô vọng. Nhưng hình ảnh trông thấy khiến nàng sửng sốt ở một mòm đá trên bãi cát bóng một người đàn ông hiện ra trên nền trời:

Trịnh Quân Đình.

Nàng đã sẵn câu xin lỗi khi đến gần. Nhưng vừa trông thấy nàng anh đã vui vẻ nói, dường như sự căng thẳng của họ trước đó là không hề có.

Bé Phù Dung đã ngủ ngon giấc rồi phải không ? Hôm nay con bé nô đùa rất nhiều nên tôi chắc rằng đêm nay nó sẽ ngủ rất say. Còn tôi thì không thể nào ngủ được mỗi khi trăng sáng và phong cảnh đẹp thế này. Cô đến đây tôi sẽ chỉ cho cô xem cái này.

Nàng vừa ngồi xuống cạnh anh thì đã nghe anh nói.

– Cô có thấy những đốm sáng lung linh trên mặt biển từ phía chân trời không? Đó là những ngọn đèn nhỏ được mắc trên mạn thuyền mà dân chài dùng để thu hút cá đến. Thật hay phải không? Ngày mai, chúng ta sẽ ăn một bữa hải sản thật ngon trước khi ra về.

Anh vừa nói dứt lời, Hiểu Phù liền nói :

– Quân Đình, tôi rất tiếc đã tranh cãi với anh. Tôi không có quyền nói những lời như thế, khi anh đã đối xử rất tốt với mẹ con tôi.

Anh vẫn nhìn ra biển để tránh đôi mắt long lanh của nàng. Anh nói:

– Tôi mới là người có lỗi. Lẽ ra tôi không nên có ý nghĩ ngủ chung phòng với một người phụ nữ không hiểu mình.

Hiểu Phù dịu dàng nói cô rút lại những lời bực bội của mình trước đó.

– Không. Tôi đã hiểu anh.

– Cô không hiểu tôi đâu.

– Vâng, có thể tôi không hiểu hết về con người anh, nhưng tôi tin anh là con người tốt.

– Hãy quên đi? Tôi đã quên tất cả rồi.

Quân Đình cất tiếng cười thật khỏ, và nàng nhận thấy tiếng cười của anh hoàn toàn thanh thản. Anh đang muốn tạo cho nàng một cảm giác dễ chịu, nàng thấy rõ điều đó. Tuy nhiên trong lòng nàng vẫn còn bối rối khi trò chuyện với anh sau đây. Nhất là khi anh hỏi những vấn đề thầm kín riêng tư của nàng.

– Cô có ước mơ gì cho cuộc đời của mình hiểu phù?

– Anh cứ hỏi mãi về cuộc đời của tôi, trong khi không bao giờ chịu nói về bản thân mình. Có lẽ lúc nãy anh đã nói đúng. Tôi nghĩ tôi hiểu anh, nhưng thật ra không hiểu gì về anh cả.

Quân Đình lại mỉm cười. Hiểu Phù nhận thấy nụ cười đã dễ dàng đến trên môi anh.

– Bởi vì cô không hỏi nên tôi không bao giờ có dịp để tâm sự.

Anh bắt đầu kể nàng nghe về cuộc đời mình.

– Tôi may mắn hơn cô vì còn có cha mẹ trên đời. Nhưng không phải ai cũng tự hào về mái ấm gia đình của mình.

– Câu chuyện của anh thế nào?

– Cha mẹ tôi coi trọng tiền bạc và danh vọng. Ông bà không bằng lòng với những gì tôi đang làm.

– Cuộc sống của anh như thế thì có gì đáng trách?

– Nhưng theo cha mẹ tôi, nó không hứa hẹn một điều gì tốt đẹp, một sự tốt đẹp theo sự áp đặt của ông bà.

– Như là ...

– Một cô vợ, một cuộc hôn nhân có tính cách kinh doanh và lợi

nhuận.

- Điều đó có gì xấu không?
- Nhưng nó không phải là tất cả những gì tôi cần có.
- Thế anh cần gì?
- Một người con gái tôi yêu và yêu chính bản thân tôi.
- Điều đó sẽ đến – Chỉ có thể với sự lựa chọn của tôi.
- Nhưng anh không thể làm một cái gì đó có ý nghĩa cho cha mẹ anh sao?

Cuộc đời tôi là của chính tôi. Bản thân sự tốt đẹp chính là ý nghĩa tốt đẹp.

Cha mẹ tôi sẽ hiểu như thế. Tôi tin một ngày nào đó, ông bà sẽ tự hào về tôi.

- Và hạnh phúc nữa. Tôi cũng có niềm tin như anh vậy. . .
- Thật không?
- Thật.

... Họ ngồi yên lặng bên nhau, không gian ấm áp này giống hệt như khung cảnh Hiểu Phù đã mơ ước thuở bảy, mười tám ... Khi nàng nghĩ đến một chàng hoàng tử như lời cha mẹ nàng đã nói sẽ xuất hiện trong cuộc đời.

Trong tất cả những âm thanh dịu dàng lúc này đang vây phủ quanh nàng.

Hiểu Phù như nghe thấy tiếng thì thầm rất khẽ từ sâu thẳm trong trái tim.

“Mình đã yêu”.

Cơn mưa đêm qua làm bình minh trở nên thanh khiết. Bầu trời như một chiếc bát úp khổng lồ bao bọc không gian trong sắc thái dịu dàng của những chồi non xanh mướt.

Hiểu Phù ung dung đạp xe trên con đường làng, nàng nhìn những đóa hoa với đôi mắt khoan hòa hơn hôm qua, khoan hòa hơn những ngày tháng trước.

Những đóa hoa anh đào của mùa xuân tuy nở muộn vẫn tỏa ra hương thơm ngát.

Những cơn gió se lạnh chỉ làm hồng thêm đôi má của nàng.

Một chú thỏ con hoảng hốt trên lối cỏ rồi chạy vội vào một lùm cây.

Ngay lúc này, Hiểu Phù nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô từ phía sau mình. Âm thanh như làm tan loãng bầu không khí trầm tĩnh yên bình. Nàng nép vào bờ, nhưng dường như chiếc xe ấy vẫn cố tình ép sát vào nàng, cũng như cố tình lao vào vũng nước của cơn mưa đêm qua làm cho bùn đất văng tung tóe khắp người Hiểu Phù. Nàng chưa kịp hoảng hồn thì bánh xe trước của nàng chệch hướng đâm vào bờ đê đầy cỏ, hất nàng văng ra khỏi yên xe. Chiếc xe đạp nặng nề đổ xuống đất làm xuất hiện một giọt máu.

Qua cơn đau khủng khiếp, nàng nhìn thấy chiếc ô tô lộng lẫy vẫn lướt qua tầm mắt của nàng, mang theo một cô gái xinh đẹp trong bộ váy đỏ rực rỡ như hừng đông phía chân trời.

Cô gái cất tiếng cười, thản nhiên như một trò đùa duyên dáng.

– Trời ơi!

Ai đó kêu lên, giọng rất quen thuộc rồi chạy đến đỡ nàng.

– Cô không sao chứ?

Nàng ngước mắt lên và thấy Quân Đình nhìn nàng, sự lo lắng trong ánh mắt anh.

– Tốt ...

Nàng cố đứng lên nhưng chưa được. Có chất gì ấm nóng chảy xuống chân nàng.

– Trời ơi ? Cô bị thương nặng đấy.

– Không sao đâu. Một tiểu thư mượn tôi để giải khuây một lúc thôi mà.

Cặp mắt tóe lửa của Quân Đình nhìn theo bóng chiếc xe hơi đang khuất dần.

– Anh hỏi:

– Tôi tin rằng sẽ không bao giờ còn xảy ra chuyện đó nữa.

Rồi anh nhìn xuống nàng đôi mắt dịu lại:

– Còn bây giờ hãy để tôi xem vết thương của cô.

Nàng lắc đầu, cố thoát khỏi sự va chạm dịu dàng từ đôi tay ấm áp của anh.

– Tôi đã nói là không sao đâu, chỉ xước da thôi. Tôi có thể đạp xe đến trại được mà.

– Đừng buồn cười như trẻ con vậy chứ. Cô chẳng tự bước nổi một bước nữa.

Rồi giọng nói của anh như một mệnh lệnh :

– Hãy kéo ống quần lên.

– Không.

Lần này sự phản đối quyết liệt của nàng làm Quân Đình bối rối. Anh nói:

– Chỉ để cầm máu vết thương lại.

Nàng nói một cách tự tin tuy trong lòng nàng không cảm thấy đau.

– Tôi có thể tự băng bó lấy vết thương của mình.

Quân Đình nhìn nàng, đôi mày hơi nhíu lại:

– Tôi cũng tin thế, nhưng tay tôi làm thì tốt hơn. Vì tay tôi hồng run rẩy như tay cô.

Giọng anh thành khẩn và đầy thuyết phục.

Hiểu Phù quay đi khi Quân Đình đặt tay lên vết thương của nàng.

Những cử động của anh thật dịu dàng khiến nàng quên đi cảm giác đau đớn. Nhưng dường như có một cái gì đó vượt khỏi sự chịu đựng của nàng. Đó là cảm xúc. Nàng sẽ không bao giờ quên được. Khi hàng nhìn xuống, vết thương đã băng lại cẩn thận bằng chiếc khăn tay trắng tinh của anh.

Anh nói, bàn tay vẫn vô tình đặt trên vết thương của nàng.

– Không sao rồi. Hãy yên tâm nhé.

Bây giờ thì nàng mới có thể cười được.

– Anh càng ngày càng giống cha của tôi, Quân Đình ạ. Cứ coi tôi như một đứa trẻ. Mà tại sao lúc nào anh cũng xuất hiện một cách bất ngờ thế hả ?

Cuối trời vẫn nhớ

Chương 3

Buổi trưa gay gắt nắng trong trang trại, Hiểu Phù đang cần mẫn với công việc thì nghe những tiếng trò chuyện rì rầm của những công nhân khác phía sau lưng mình. Câu chuyện của họ thoát đầu là về mùa màng, về gia súc và thời tiết.

Nhưng rồi những mẩu chuyện tưởng chừng đâu bình thường ấy đã bắt đầu thu hút sự chú ý của nàng khi nàng nghe họ nói.

– Không biết sự xuất hiện của tiểu thư Lâm Tuệ Bình trong trang trại có ý nghĩa gì đây ?

Một người hỏi lại:

– Ai cơ?

– Thì người yêu của cậu chủ của chúng ta đấy.

Một giọng ồ ồ trong số họ tỏ vẻ am hiểu:

– Tôi chắc rằng cô gái ấy đến đây để hàn gắn lại cuộc tình đã tan thành mây khói.

– Ai chà! Bi đất đây? Tại sao thế nhỉ?

– Nghe đâu ngày cưới đã gần thì đột nhiên cô ta từ hôn.

Một giọng khác cất lên đầy phẫn hờ:

– Tôi không nghĩ rằng có một người phụ nữ nào hứa hôn với người ta rồi không giữ lời hứa.

– Có lẽ cô ta có những lý do riêng.

– Đừng bênh vực cho loại người đó.

– Nói thế thôi. Phải giữ mồm giữ miệng chứ. Họ là một đôi.

– Họ đúng là cùng một thế giới. Nhưng nếu là một đôi thì ... Tôi biết cậu chủ từ khi cậu ấy đặt chân đến mảnh đất này với hai bàn tay trắng. Cậu ấy muốn chứng minh cho gia tộc mình thấy rằng những gì cậu ấy có được chính sức lao động bản thân làm nên. Và cậu ấy đã làm được. Có mấy ai hiểu rằng cái cơ ngơi này, mảnh đất này, cái mảnh đất đã nuôi sống tất cả chúng ta ngày xưa khi cậu chưa đặt chân đến nó chỉ là một bãi đất hoang đầy rác rưởi. Cái cô tiểu thư cành vàng lá ngọc Lâm Tuệ Bình kia, không thuộc vào mảnh đất này, không thuộc về cậu chủ.

Những điều nghe lóm được khiến Hiểu Phù vô cùng ngạc nhiên về một con người mà nàng chưa từng biết đến. Cuộc đời ấy cũng đáng cho người ta suy ngẫm. Và cũng đáng để tự hào. Đâu có qua những lời kể, nàng bỗng hình dung ra một con người ... Nhưng sao con người này lại gần gũi và thân quen đến thế ?

Con người đầu tiên nàng nghĩ đến mỗi sớm mai thức dậy và cuối cùng trước khi đi vào giấc ngủ. Con người đã len lỏi vào tâm hồn nàng và ngự trị một cách êm ái trong trái tim nàng. Con người ấy chỉ có thể là ... Trịnh Quân Đình.

Những ý nghĩ vừa tóe lên trong đầu khiến Hiểu Phù bàng hoàng như người vừa thoát ra từ trong giấc mộng. Nhưng ngay sau đó, tâm trí nàng lại bị cuốn hút vào câu chuyện.

– ... Tôi e rằng những lời ông vừa nói đã đảo ngược với sự thật.

– Nghĩa là sao?

– Ông hãy nhìn dưới tán cây liễu cổ thụ kia. Tôi muốn nói đến nữ hoàng áo đỏ, tiểu thư Lâm Tuệ Bình đấy. Cô ta đang ngắm cậu chủ làm việc kia kìa. Thử hỏi có bao nhiêu đàn ông không ngáy ngất trước ánh mắt đa tình đó.

... Sự tò mò về sự xuất hiện của chủ nhân kia khiến Hiểu Phù ngẩng lên nhìn về phía người công nhân đang chỉ. Và nàng đã trông thấy họ Trịnh Quân Đình và người con gái áo đỏ đã dùng nàng làm trò tiêu khiển trên đường làng.

Rồi hoang mang lo lắng của Hiểu Phù đã chuyển thành thứ tâm trạng tuyệt vọng và suy sụp hoàn toàn. Nàng cảm thấy toàn thân rã rời, mặt đất dưới chân như nhũn ra khiến nàng run rẩy như sắp ngã quỵ. Nỗi suy sụp không chỉ thể xác mà cả tâm hồn. Và đang sợ nhất là nỗi đau của một kẻ chiến bại nỗi đau của một sự mất mát không gì có thể bù đắp được, nỗi đau của vết thương không bao giờ lành với thời gian năm tháng.

... Dáng táng cây cổ thụ, một hình ảnh yêu thương lãng mạn không bao giờ.

có trong cuộc đời nàng. Trịnh Quân Đình đang nghiêng mình thì thào vào tai cô gái, những lời làm cô nàng mỉm cười và kiễng chân trên đôi giày cao gót đặt vào đôi má anh một nụ hôn thật nồng nàn. Giờ đây, giữa nàng và họ là một sự tương phản đáng buồn, như hai thế giới cách biệt. Họ thì ở trên cao, con nàng thì giống như một con bù nhìn giữa trưa.

Hoàng hôn với những tia nắng vàng hững hờ, thoi thóp ...

Buổi chiều khi từ trang trại trở về, Hiểu Phù ghé nhà giữ trẻ đón con.

Phù Dung vẫn vui sướng khi nhìn thấy mẹ. Đối với mọi người cuộc sống vẫn tiếp diễn như điệp khúc muôn thuở. Chỉ có nàng là cảm nhận cay đắng sự thay đổi. Thay đổi cả đất trời ...

Bé con trên tay khuôn mặt nàng đầm đìa như nước mắt. Nàng hiểu nỗi đau mà nàng phải đối diện khi đối mặt với Quân Đình. Làm sao nàng có thể không yêu anh khi biết rằng tình yêu ấy là tuyệt vọng? Làm sao nàng có thể sống tiếp những chuỗi ngày còn lại vì thiếu vắng anh, vì nỗi đau mất anh ...

Không. Nàng không mất anh, vì anh chưa bao giờ thuộc về nàng. Cái không gian bé nhỏ mà mẹ con nàng đang sống không có anh.

Một chút nghị lực tồn tại trong đang bảo rằng Phải chấm dứt tình thần suy sụp bằng nỗ lực của bản thân. Nàng không được khóc, không được để người khác nhìn thấy nỗi đau của mình.

Ở non tây, mặt trời le lói chống đỡ với màn đêm đang buông dần xuống. Quả cầu lửa như bám lấy một ngày huy hoàng một cách tuyệt vọng.

Trước ngôi nhà có vẻ bề ngoài thê lương nhất, chìm đắm trong nỗi đau nàng không để ý đến một bóng người cao lớn hiện ra trên bậc thềm cửa mở ảo. Cho đến khi hình ảnh ấy di động về phía nàng và rõ dần khiến nàng sửng sờ ...

Nàng nghĩ mình đã gọi lớn tên anh, nhưng đó chỉ là những tiếng thì thầm nhẹ như hơi thở.

– Quân Đình ...

Hình ảnh anh lại nhòa đi về những giọt nước mắt của nàng. Với nàng, điều này quá đau đớn hay sao?

Nàng đứng đó run rẩy chờ anh nói một điều gì ...

– ... Tôi chờ em quá lâu ...

Giọng anh chưa bao giờ dịu dàng đến thế trước khi anh tuôn ra lời tuyên bố lạ lùng.

– Tôi chờ em để nói với em rằng:

Chúng ta bắt đầu cuộc sống mới.

– Nghĩa là sao ?

– Hãy lấy anh.

Lời cầu hôn đột ngột của Quân Đình vượt trí tưởng tượng của Hiểu Phù. Chỉ có thể là một giấc mơ. Không! Điều này vượt quá những giấc mơ của nàng. Có thể những gì nàng nghe thấy chỉ là ảo giác trong một khoảnh khắc yếu đuối.

Trong lúc Hiểu Phù hoang mang dao động vì những cảm xúc đang trào dâng thì giọng nói Quân Đình vẫn dịu dàng bên tai nàng.

– Trước đây tôi luôn tưởng rằng em cần tôi. Em cần tôi chăm sóc bảo vệ em.

Nhưng giờ đây, tôi chợt hiểu ra rằng chính tôi cần có em. Tôi cần em như người ta cần hơi thở để sống. Điều này quyết định cuộc đời tôi.

... Mọi việc vẫn tiếp diễn như một giấc mơ. Hiểu Phù ghen ngào không thốt được nên lời, nhưng nàng hiểu rằng người đàn ông này đã mang đến cho nàng một thứ cần thiết trong cuộc đời. Sau bao nhiêu đau khổ, giờ đây nàng cảm thấy mạch đập đang hồi sinh trong trái tim mình.

Tôi biết rằng đây không phải là một lời tỏ tình lãng mạn. Nhưng có lẽ ngay từ giây phút đầu tiên khi em bước vào trang trại với đứa con thơ trên tay, tôi đã thật sự bị cuốn hút. Rồi ngày lại ngày trôi qua, tôi không ngừng nghĩ đến em trong mỗi suy nghĩ và hành động của mình. Cảm xúc đó là gì, nếu không là tình yêu ? Tôi không thừa nhận cố tình không thừa nhận. Nhưng rồi hiểu rằng điều đó có thể

giết chết tôi! Hiểu Phù, tôi yêu em? Tôi yêu em dấu em thế nào.
Em vẫn chấp nhận tôi, dấu tôi là ai, phải không?
Hiểu Phù lắng nghe tiếng nói của Quân Đình lọt vào tâm hồn nàng, vuốt ve nàng. Nàng không thể nói lên thành lời. Nàng nhìn vào mắt anh và trông thấy tất cả tình yêu và sự chân thành. Và có nhiều điều nàng muốn nói với anh. Về thân phận của nàng, về sự cách biệt giữa họ, về người con gái tên Lâm Tuệ Bình.
Mắt nàng nhòa lệ, vẫn không nói được nên lời. Nhưng dường như anh đã đọc được cảm xúc trong ánh mắt long lanh của nàng.
Anh tha thiết nói :
– Tất cả là không thật. Sự thật là có một người đàn ông đang đứng trước mặt một phụ nữ để hỏi xin tình yêu.
... Họ đứng trong bóng tối nhưng vẫn nhìn thấy nhau.
Vẫn nghe được nhịp tim của nhau. Chưa bao giờ có sự gắn bó, mỗi lần lại trào dâng mãnh liệt như thế. Hiểu Phù nhận ra mình vẫn khóc, nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc. Nàng yêu Quân Đình tha thiết và anh ấy cũng yêu nàng. Điều chỉ có trong giấc mơ, giờ đây đã là hiện thực. Và nàng không muốn cưỡng lại, chỉ muốn phó mặc cho tình yêu cuốn nàng đi, đến một vùng đất chỉ có yêu thương hạnh phúc.
Thời gian cô đọng, nhưng không có khoảng cách giữa họ khi Quân Đình chậm chậm bước đến gần Hiểu Phù.
Nàng hơi rối, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc nàng đã hòa vào một cảm giác chưa hề có trong cuộc đời nàng.
Nàng có thể cảm thấy vòng tay của anh quanh người nàng. Thời gian như dừng lại, không còn gì ngoài cảm giác yêu thương tha thiết khi môi anh tìm lấy đôi môi nàng.
Có tiếng trẻ thơ khóc vì được ôm quá chặt.
Sau đó là tiếng cười êm dịu và sự kỳ diệu phút giây này.
Trong những phút giây lặng lẽ, họ đứng bên nhau, lắng nghe sóng biển vỗ vào bờ. Họ chìm dần vào cảm giác mơ màng ...
Hiểu Phù nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp trên bàn tay mình phản chiếu lấp lánh dưới ánh trăng. Chiếc nhẫn sẽ một đời nhắc nhở nàng lời tuyên thệ trong giáo đường.
– Con xin hứa sẽ yêu thương và chung thủy người đàn ông con lấy làm chồng, hôm nay và mãi mãi khi nói lên những lời như thế, nàng đã hiểu rằng nàng đã thuộc về Trịnh Quân Đình. Họ đã thuộc về nhau .
Nơi họ chọn cho tuần trăng mật là làng chài nghèo ven biển.
... Sóng và gió đang hát, du dương như tiếng mẹ hát ru thuở nàng còn nhỏ.
Và tiếng thì thầm của người đàn ông nàng yêu:
– Em đang nghĩ gì thế, cô dâu mới ?
Nàng thì thầm trong gió:
– Em mơ ước những giây phút này sẽ kéo dài mãi mãi ...

- Sẽ như thế.
- Thật không?
- Thật. Với tình yêu anh và em.
- Quân Đình! Em yêu anh.
- Anh cũng yêu em.

Tiếng yêu đã dễ dàng đến trên đôi môi họ. Và những nụ hôn ...
Môi anh phủ qua môi nàng vừa khát khao mãnh liệt, vừa dịu dàng
tha thiết ...

Giọng anh rất khế:

- Người em run lên này.
- Em hơi lạnh ...

Môi anh vẫn di chuyển dịu dàng trên bờ vai nàng. Sự say đắm trong
ánh mắt ...

- Ta vào nhà thôi em yêu.

Anh dịu dàng bế nàng trên đôi tay khi bước qua khung cửa căn
phòng được gọi là phòng hoa chúc. Không gian dịu dàng với những
ngọn nến hồng.

Cánh cửa sổ mở rộng và tiếng sóng đập vào bờ nhịp nhàng tạo nên
một sự cách biệt gian phòng khỏi toàn bộ thế giới bên ngoài đang
chìm đắm trong màn đêm ...

Hiệu Phù đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài đêm tối. Tim nàng đập
mạnh lúc nàng thấy Quân Đình cởi áo, và khi bước đến sau lưng
nàng, quàng tay ôm ngang người nàng. Hiệu Phù bắt đầu run rẩy.
Quân Đình thì thảo, áp đôi môi lên chiếc cổ thon và mịn như nhung
của nàng.

- Anh rất yêu em ? Anh không nghĩ mình có thể chờ đợi một giây
phút nào khác.

Quân Đình kéo nàng lại gần rồi gục đầu vào ngực nàng. Nàng nhìn
xuống tấm thân trần của anh. Người anh cao to chắc nịch, làn da
màu đồng như ánh lên dưới những ngọn lửa hồng.

Quân Đình kéo tấm áo choàng khỏi vai nàng. Tấm áo lướt qua thân
thể mảnh mai của nàng, rồi nằm dưới đôi chân trần.

Đứng khỏa thân trước mặt Quân Đình, yếu đuối và vừa xấu hổ và
hoảng sợ.

Nàng quay nghiêng mặt đi.

Quân Đình thì thầm:

- Hiệu Phù, em đẹp lắm. Đáng yêu lắm! Hãy để anh yêu em ...

Nàng cảm thấy lúng túng và bất giác hơi cứng lại khi anh bế nàng
lên và đặt lên chiếc giường êm ái. Có thể Quân Đình không hiểu,
nhưng đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng, nàng đã mơ ước
mình xinh đẹp và hoàn hảo nhất.

Giọng nói ngọt ngào của anh như vuốt ve nàng.

- Anh sẽ rất nhẹ nhàng ...

Hiệu Phù đón nhận sự vuốt ve của chồng. Xúc động vì cảm thấy
anh rất dịu dàng và kiên nhẫn, mặc dù sự khao khát mãnh liệt đang

tràn ngập qua từng mạch đập của anh.

Hơi thở thơm nồng ấm của anh tha thiết trên làn da nàng. Nàng rung mình, nhưng không phải vì nỗi hoảng sợ ban đầu mà vì cảm giác ... Nàng bắt gặp mình đang tận hưởng sự âu yếm thương yêu đang tràn ngập trong trạng thái mê mên ngây ngất.

Nàng thì thào:

– Quân Đình! Em yêu anh! Em yêu anh mãi mãi.

Nỗi say đắm mà nàng tưởng ra kích thích anh mãnh liệt. Giống hệt như cơ thể nàng mở ra để anh đến với nàng. Trái tim và tâm hồn nàng cũng vậy rất mãnh liệt, rất dịu dàng, nàng đáp lại những cử chỉ của người đàn ông nàng yêu và yêu nàng tha thiết.

Da anh nóng bừng lên như muốn làm cháy cả tay nàng trong lúc nàng di chuyển chúng trên các bắp thịt dẻo dai như sóng gợn của lưng anh. Hơi thở anh hỗn hển phả lên người nàng.

– Hiểu Phù, em là của anh.

Giọng anh nhỏ dần và vuốt ve cái tên nàng. Một cảm giác triu mến dâng trào lên tim anh và niềm khao khát mãnh liệt nhấn chìm anh. Rất nồng nàn, đôi vợ chồng trẻ cùng nhau bước vào ngưỡng cửa cuộc sống chung cùng nhau dâng hiến thể xác lẫn tâm chân tình. Chưa bao giờ thuần khiết và tuyệt diệu đến như thế.

Giờ đây, không có điều gì là không quan trọng không có điều gì là không tồn tại, ngoại trừ cảm giác kỳ diệu của hai trái tim cùng hòa vào nhau, cùng hòa nhịp điệu của vũ trụ.

Thời gian tương chừng dài vô tận, cho đến khi cảm xúc dâng cao đến tột độ như một cơn lốc cuốn đi mà không hề muốn cưỡng lại, một sự bùng nổ ngây ngất bao la trước khi trái đất trở lại yên tĩnh. Bên ngoài song cửa, ông trăng của muôn thuở đã xuất hiện trên cao. Ông ghé mắt nhìn vào căn phòng, rồi thẹn thùng núp mình sau bức màn mây mỏng ...

Mùi hương dịu mát của đại dương thoáng bay vào ...

... Đôi vợ chồng trẻ nằm bên nhau sau khoảnh khắc tuyệt diệu. Mơ màng với hạnh phúc rất thật trong vòng tay, Quân Đình nhắm mắt nhìn vào khuôn mặt yêu kiều của người con gái anh đã không thể ngừng yêu qua từng hơi thở. Anh muốn ghi khắc mãi mãi hình ảnh nàng trong những giây phút này ...

Bỗng mắt anh dừng lại và sửng sốt khi nhìn lướt qua tấm khăn trải trắng muốt nơi họ vừa ngủ. Anh ngồi bật dậy, lấy ngón nền lại gần ánh sáng chiếu xuống một vệt máu đỏ tươi và ánh lên trong làn sáng của ngón nền.

Giọng anh dịu dàng nhưng không giấu được vẻ sửng sốt.

– Em còn con gái à ?

Nàng đáp rất khổ:

– Em xin lỗi vì đã nói dối anh. Em rất đau lòng về điều đó và em hứa từ nay không nói dối anh nữa.

Quân Đình chân thành bộc lộ:

– Ngay từ những phút giây đầu tiên gặp em cho đến khi khoảnh khắc tuyệt diệu vừa xảy ra, anh vẫn luôn nhận một sự trong trắng và thuần khiết, nhưng anh chưa hiểu ...

– Em cần nói với anh điều này, bởi bây giờ điều quan trọng nhất đối với hai chúng ta là hoàn toàn thành thật với nhau.

... Và nàng bắt đầu kể chuyện Vũ Đan Dung người bạn thân thiết nhất của nàng đã chết trong lúc sinh đứa con yêu thương của mình. Vì sao đứa bé có tên là Lục Phù Dung . Nàng đã nói dối để mọi người tin rằng nàng là mẹ của đứa bé. Nàng không muốn mãi sống đáng thương ấy phải đau buồn vì thân phận lạc loài của mình. Và không hiểu tự bao giờ, có lẽ là ngay từ giây phút đầu tiên đã có một sợi dây thân ái ràng buộc tình cảm của họ. Cũng đầm ấm và thiêng liêng như tình mẫu tử.

– Lẽ ra em phải kể với anh trước.

– Tại sao?

– Vì anh yêu em. Em không cảm nhận được điều đó hay sao?

– Nếu không cảm nhận, em đã không yêu anh, và không đau khổ với ý nghĩ mất anh. Nhưng em muốn người em yêu phải yêu em và tất cả những gì thuộc về. Em muốn mọi người hiểu bé Phù Dung chính là cuộc đời em.

Giọng anh nồng nàn tha thiết.

– Cuộc đời đó bây giờ cũng là của anh. Hãy san sẻ cho anh niềm hạnh phúc đó. Chúng ta hãy tạo cho Phù Dung một mái ấm trọn vẹn. Em thấy lời anh nói thế nào, em yêu?

– Thật tuyệt vời, thật êm tai.

Họ vòng tay ôm lấy nhau trong niềm yêu thương tha thiết, và cùng nhìn về phía chân trời, nơi hừng đông đang thấp thoáng giữa những đám mây màu xám ...

MƯỜI NĂM SAU ...

– Cha! Mẹ!

Hiểu Phù không thốt nên lời, đôi mắt vẫn còn long lanh ngấn lệ, nàng kéo đứa trẻ lại gần rồi quàng tay ôm cả chồng và đứa trẻ của người bạn quá cố.

Họ quỳ trước ngôi mộ của một người thiếu nữ. Ngôi mộ phủ đầy những chiếc lá vàng.

Bóng chiều màu tím nhạt trong khu nghĩa trang càng làm tăng thêm vẻ thâm trầm ảm đạm.

– Phù Dung! Cha và mẹ hiểu rằng đã đến lúc nên nói thật cho con biết về thân phận của mình.

Giọng Hiểu Phù đầy đau xót khi gợi nhớ về quá khứ ...

– ... Người phụ nữ nằm dưới nắm mộ chính là ... mẹ ruột của con. Mẹ của con là người mẹ tuyệt vời.

Không gian lắng đọng một cách lạ thường. Và giọng nói Hiểu Phù như vọng về từ cõi hư vô:

– Ngày ấy ...

Nàng ngậm ngùi kể lại cho Phù Dung nghe mẹ của bé can đảm như thế nào trước khi sinh ra bé. Và cái chết cũng như cái tên của bé là sự kết hợp giữa Lục Hiểu Phù và Vũ Đan Dung.

– Phù Dung, mẹ muốn con hãy ghi nhớ một điều, là mẹ ruột con rất thương yêu con, yêu thương con hơn chính cuộc đời người.

Phù Dung lắng nghe rất chăm chú như nuốt từng lời ghi khắc từng lời vào trong tâm khảm. Những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống nhưng em vẫn mím chặt môi để ngăn tiếng nấc nghẹn ngào ...

Chỉ trong một khoảnh khắc em đã biết được sự thật làm em choáng váng.

Bỗng dưng biết người cha người mẹ mà em kính yêu nhất trên đời lại không phải là cha mẹ ruột của em. Mẹ em là người nằm trong lòng đất lạnh dưới nấm mồ này, hờ hững nhìn em qua bức di ảnh bia mộ.

Nhưng em cố ghìm nén để giữ vẻ ngoài trầm tĩnh và chấp nhận nỗi đau.

Em nghẹn ngào nói:

– Vậy con là người có tội trong cái chết của mẹ con?

– Không. Con không có tội. Trẻ thơ không có tội. Mẹ ruột con và mẹ đều tha thiết chờ đợi sự chào đời của con.

Phù Dung ngược lên nhìn nàng, đôi mắt vẫn còn long lanh ngấn lệ:

– Mẹ! Con may mắn vì có mẹ, ngay cả giờ phút này, cho dù biết mẹ không phải là mẹ ruột của con, và cha ...

Nàng nói tất cả chân thành tha thiết.

– Bấy lâu nay, con đã tận hưởng và cảm nhận một cách trọn vẹn sự yêu thương, chăm sóc của cha mẹ. Trong mắt con, chỉ có cha mẹ là cha mẹ của con.

Cho dù sự thật về cuộc đời con thế nào thì tình cảm ấy không hề thay đổi.

Như cùng chung một cảm xúc, đôi vợ chồng không thốt được nên lời, chỉ có vòng tay càng lúc càng khép chặt đưa con gái bé nhỏ mà họ đã yêu thương hơn cả cuộc đời.

Cuối cùng Quân Đình lên tiếng:

– Phù Dung của cha! Cha đã hạnh phúc vì có con, hạnh phúc mỗi khi nghe con gọi tiếng chá .

– Cha!

Tiếng gọi yêu thương ấy giờ đây đã chứa đựng sự biết ơn sâu sắc, và những giọt nước mắt Phù Dung ...

Sự thương cảm lại dâng lên trong lòng Hiểu Phù.

– Phù Dung lẽ ra con cũng biết được cha ruột của mình. Nhưng mẹ con trước kia đã khép kín trong chuyện tình cảm riêng tư của mình. Nên mẹ đây không có một chút ấn tượng nào về người đàn ông ấy ...

Có sự thay đổi trong màu mắt Phù Dung, giọng nói của em cũng trở nên lạnh lùng cay đắng.

Ông ấy thậm chí còn không biết sự có mặt của con trên cõi đời này phải không mẹ?

Hiếu Phù hy vọng sự im lặng của mình sẽ xoa dịu nỗi đau trong lòng con.

Nhưng Phù Dung vẫn còn kích động. Em nói:

– Con chắc ông ta là một người tồi tệ nên mẹ con đã không bao giờ nói đến ...

– Không phải đâu Phù Dung. Nếu như ông ta là người như thế thì mẹ con đã không yêu tha thiết ...

– Mẹ con đã yêu ư?

– Mẹ tin thế.

Hiếu Phù lấy trong túi áo ra một vật đã được nàng cất giữ trong suốt mười mấy năm qua. Tay nàng run run khi trao di vật cho đứa con của người bạn quá cố. Nước mắt nàng lại rơi xuống.

– Phù Dung, con hãy cầm lấy! Đây là kỷ vật mà người ấy đã tặng cho mẹ con. Mẹ con luôn mang theo bên mình cho đến lúc ra đi. Mẹ con đã trao cho mẹ và nhờ mẹ cất giữ để sau này trao lại cho con khi con khôn lớn ...

Phù Dung đón nhận sợi dây chuyền với chiếc mặt hình trái tim.

Nước mắt em trào dâng nhiều xuống di vật.

– Mẹ con yêu người ấy, người ấy cũng yêu mẹ con. Thế tại sao người ấy lại để cho mẹ con âm thầm chịu đựng sự đau khổ như vậy?

Lần này Quân Đình vỗ về con, giọng anh đầm ấm dịu dàng:

– Chuyện tình cảm đôi khi không lý giải được con yêu ạ. Một ngày nào đó con sẽ hiểu.

Cuối trời vẫn nhớ

Chương 4

SÁU NĂM TRÔI QUA

Trong lúc ngấm làn nước lặn tẩn trên mặt hồ Phù Dung cố suy nghĩ xem thế nào là sự thanh thản của tâm hồn? Cảm nhận này quá xa lạ khiến cô không sao hiểu nổi.

Kể từ buổi chiều trong nghĩa trang khi biết về thân phận của mình, cô cảm thấy như tấm thảm bị người ta kéo mất đi, dưới chân cô bây giờ chỉ là khoảng không trống trải. Sự kiện đó xảy ra sáu năm rồi, vậy mà cô vẫn chưa lấy lại sự thăng bằng. Cô vẫn yêu quý Quân Đình và Hiếu Phù sẵn sàng làm mọi việc để hai người cảm thấy yên lòng và hạnh phúc. Tận đáy lòng Phù Dung hiểu rằng cô sẽ không bao giờ được thanh thản nếu chưa hiểu rõ về cha mẹ đẻ của mình. Nhu cầu thầm kín nhưng mãnh liệt ấy dần dần biến thành một nỗi thúc giục.

Có những lúc cô ngồi trong nghĩa trang, nhìn vào khung ảnh của mẹ trên bia mộ, cô tìm những đường nét giống nhau giữa cô và mẹ. Còn điểm khác biệt có thể là sự thừa hưởng của cha ... Chá . Những điều cô tha thiết muốn biết như ở tận chân mây cuối trời. Phù Dung buông tiếng thở dài, nhìn bóng mình dưới mặt hồ. Nét mặt cảm buồn bã và mệt mỏi. Từ ngày biết được sự thật về thân phận của mình, cô đã trở nên xa lạ với mọi người xung quanh, chỉ trừ hai người cô vẫn tôn thờ là cha mẹ.

Nhưng theo bản năng cô vẫn giữ kín nỗi đau của mình.

Nghĩ đến cha mẹ, cô đến cuộc hẹn với hai người trong bữa cơm chiều. Cô đứng dưng choàng tấm áo rồi lững thững bước về nhà. Trên lối mòn dẫn đến tòa biệt thự cô chìm đắm trong lòng suy tưởng. Cô nghĩ những lời để nói với cha mẹ mà không phải bật khóc, mà không phải làm mẹ đau lòng cô từ hôm cô chưa tròn mười hai tuổi.

Trong khi chờ cha mẹ trong phòng khách, cô thấy một tờ báo nằm trên bàn mà nhân viên giao báo vừa mang đến sáng nay. Cô nhấc tờ báo lên và nhìn vào trang nhất, nơi đăng những tin tức quan trọng, một hàng chữ to tướng chạy ngang trang báo :

Mã QUỐC HÀO - CON NGƯỜI VÀ HUYỀN THOẠI .

Mấy tuần qua Phù Dung đã đọc không biết bao nhiêu bài báo nói về người thanh niên này.

Bài báo kể lại hết sức tỉ mỉ cuộc đời của Mã Quốc Hào. Từ khi còn nhỏ tới lúc trưởng thành. Cũng với mỗi tình thơ mộng với tiểu thư Tôn Xảo Vân.

Phù Dung không quan tâm đến cái sự nghiệp đáng tự hào của anh ta, nhưng cuộc đời của con người ấy có cái tuổi thơ thật giống cô. Cũng không có một ấn tượng nào về cha mẹ của mình.

Mười lăm phút sau, ngồi trước ha con người mà Phù Dung vẫn luôn nghĩ là cha mẹ, đôi mắt cô đỏ hoe, rõ ràng là cổ đên nén cơn xúc động.

– Thừa cha mẹ! Từ nhỏ đến lớn được sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ là một hạnh phúc lớn đó với con, nhưng nếu nói con không nghĩ về thân phận của mình, thì là con nói dối.

Hiểu Phù âu yếm choàng tay ôm qua cổ con gái của người bạn quá cố. Cô bé Lục Phù Dung ngày nào giờ đây đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp, xinh đẹp hơn cả mẹ cô ngày xưa. Bản chất cũng mạnh mẽ và quả quyết.

Hiểu Phù thấu hiểu mỗi thâm tình thiêng liêng cao cả ấy.

– Mẹ hiểu điều đó ảnh hưởng đến con, Phù Dung:

– Con muốn xin phép cha, mẹ cho con được xa nhà một thời gian, con muốn trở lại ngôi làng nhỏ mà ngày xưa mẹ của con đã sinh sống. Muốn được sống trong cái cảm giác có người ở bên con và con ở bên người. Điều này sẽ xoa dịu nỗi đau và tình cảm của con. Con sẽ tiếp tục việc học vào dịp khai trường và nhất định sẽ trở về

bên cha mẹ với một Lục Phù Dung mà cha mẹ có thể tự hào. Không gian lắng đọng vì cảm xúc. Cho đến khi Quân Đình đến bên cạnh Phù Dung, đặt đôi bàn tay vững vàng và ấm áp lên bờ vai cô con gái vẫn như thuở cô còn bé, khi cần có cha cũng có niềm tin và sức mạnh.

– Xa con, cha rất buồn nhưng cha tin những suy nghĩ và hành động của con.

Hiểu Phù cũng ghen ngào:

– Nếu như điều đó tốt cho con, Phù Dung. Mẹ mong con tìm thấy được sự thanh thản của tâm hồn.

Phù Dung thỏn thức:

– Con sẽ gọi điện thường xuyên để được nghe giọng nói của cha mẹ, nhưng cha mẹ vẫn ở bên cạnh con.

Phù Dung cảm thấy cha nàng đang cố ghìm cơn xúc động.

Gia đình mình lại sum họp ...

Phù Dung gạt đầu, đôi mắt nhòe lệ:

– Con yêu cha mẹ.

Cô quàng ca hai tay ôm cha và mẹ. Áp chặt má mình lên má mẹ, giữ như thế thật lâu và hiểu rằng cô đã nói lên những lời chân thật tự đáy lòng mình.

Hiểu Phù nức nở:

– Mẹ sẽ nhớ con biết chừng nào.

Phù Dung cũng thấy mình sắp òa khóc, cô nói rất khẽ.

– Con còn nhớ cha mẹ hơn nhiều.

Bầu trời trong xanh như một dãy lụa, mặt trời thấp thoáng ở hừng đông, những tia ráng vàng nghiêng nghiêng xuyên qua táng phượng vĩ chiếu vào những tòa nhà gạch đỏ của trường đại học. Tuy không đứng hàng đầu trong các trường nội trú, nhưng Phù Dung vẫn chọn nơi này vì nó có một ý nghĩa đặc biệt đối với cô. Nơi này ngày xưa mẹ cô đã theo học, cô đi lững thững để thưởng thức buổi sáng đẹp trời đầu tiên của năm học mới.

Cô bước về phía căn phòng ở cuối dãy hành lang và tự hỏi không biết cô bạn ở chung phòng với mình là một người như thế nào.

Bước vào phòng, Phù Dung thấy một cô gái đang trút đồ đạc trong valy ra giường. Trên nệm đã có những chồng quần áo, và vài ba cái valy đang nằm trên sàn. Phù Dung đã thấy nhiều tiểu thư con nhà giàu vẫn thích học nội trú và cô không biết mình có thích hợp với cô gái ở chung phòng này không? Cô ta không có cái dáng vẻ một nữ sinh khi khoác lên người bộ váy đỏ với những đường nét đầy gợi cảm, đôi giày cao gót và mái tóc cắt uốn theo kiểu chỉ làm được ở tiệm uốn tóc. Cô ta trang điểm khá đậm và đeo đầy nữ trang, ắt hẳn còn đắt tiền hơn tất cả các valy kể cả cái túi xách bằng lông thú. Mùi nước hoa ngào ngạt cả căn phòng.

Phù Dung khẽ lên tiếng:

– Chào bạn.

Không có lời đáp, cô lặng lẽ bước về chiếc giường còn bỏ trống nơi cuối phòng của mình.

– Tiểu thư kia, lại đây.

Cô bạn gái ở chung phòng lên tiếng. Cô ta bắt đầu để ý đến Phù Dung trong khi bắt đầu mở cái túi xách bằng lông thú.

– Giúp tôi một tay xỏ cái túi này ra được không? Nặng quá.

Phù Dung đã có ý nghĩ chạy ra ngoài năn nỉ thầy hiệu trưởng xin đổi người bạn ở chung phòng. Nhưng ngay bây giờ cô không nói gì giúp cô ta đồ đồ đạc trong túi xách ra.

– Cám ơn.

Cô gái buông gọn, rồi hất chiếc cầm thon thon xinh xắn về phía tấm bảng lên ở cửa.

– Tên bạn là Lục Phù Dung phải không ?

Phù Dung gật đầu.

Cô ta tiếp tục sắp xếp quần áo không màng bắt tay hay ngẩng lên nhìn Phù Dung.

– Tôi là Tôn Xảo Vân.

Phù Dung ngăn người, thì ra đây tiểu thư Tôn Xảo Vân, người yêu của nhân vật huyền thoại Mã Quốc Hào mà báo chí đã ca ngợi.

Ngay lúc này, cô gái cũng đầy tự hào khi thốt lên tên gọi của mình.

Cô ngẩng lên nhìn Phù Dung và hỏi:

– Sao hở?

Trước lúc dẫn đo, Phù Dung chỉ muốn nói cho cô tiểu thư họ Tôn ấy hiểu rằng, “Dù cô đẹp thế nào, cô nổi tiếng ra sao thì điều ấy đối với tôi không hề có nghĩa. Tôi cần một người bạn thân thiết”.

Nhưng cô vẫn giữ vẻ bình thản và ôn hòa:

– Bạn có thích tôi ở chung phòng với bạn không?

Lần này thì cô gái dừng tay và nhìn Phù Dung chăm chú hơn. Đôi mày thanh tú khẽ cau lại:

– Chúa ơi! Bạn có mái tóc đẹp quá, cả đôi mắt nữa, hình như tôi đã gặp bạn ở đâu ... Ở đâu nhỉ? Tôi không muốn nói thấy bạn trên tạp chí. Nhưng trông bạn quen lắm.

– Có lẽ bạn làm tôi với ai chẳng? Tôi sống ở một vùng quê xa xôi hẻo lánh, và đây là lần đầu tiên tôi sống xa nhà.

– Cha mẹ bạn ly dị ư?

Phù Dung không tin mình đã quen ngôn ngữ của Xảo Vân.

– Tôi nói cho bạn biết, cha mẹ tôi rất yêu thương nhau. Tôi đã có một mái ấm hạnh phúc.

Xảo Vân nhếch môi cười, rồi nụ cười tắt ngấm.

– Đó là một điều mà không phải bất cứ ai cũng, tự hào khi nghĩ về gia đình mình.

Những cảm xúc trong người Phù Dung cũng đã lắng dịu. Cô nói:

– Xảo Vân à! Có thể tôi không phải là kiểu người bạn thích. Nhưng nếu bạn không phản đối, thì chúng tôi muốn thử làm người ở chung phòng theo ý bạn.

– OK.

Phù Dung mỉm cười, nụ cười đầu tiên kể từ khi cô bước vào phòng.

– Tôi cất đồ đạc của cô ở đâu? Ngăn kéo nào dành cho chúng ta? Bạn dùng ngăn dưới cùng nhé.

– Được thôi, tôi không có nhiều quần áo.

Khi xếp những món đồ ít ỏi của mình một cách ngăn nắp vào ngăn tủ dưới cùng, Phù Dung nâng niu sợi dây chuyền với chiếc mặt hình quả tim. Đó chỉ là một sợi chỉ mỏng manh trong quá khứ nhưng là tất cả ...

Đêm tĩnh lặng bình yên ... Phù Dung không mong ước gì hơn là một giấc ngủ thật thanh thản, nhưng không thể được. Chưa bao giờ cô cảm thấy nhớ cha mẹ nhiều như lúc này. Trước đây cô nghĩ rời khỏi nhà tiếp tục năm học cuối cùng trên ghế nhà trường và bắt đầu một cuộc sống tự lập là điều đơn giản, nhưng nó không dễ dàng đối với những biến động tình cảm trong cô. Cô chợt nhận ra rằng cô đã quá gắn bó tình cảm với hai người đó, tuy không phải là cha mẹ ruột của cô, nhưng trên đời này không ai chăm sóc và thương yêu cô nhiều đến thế.

Mọi sự diễn ra , như thế ngẫu nhiên. Nhưng Phù Dung tự hỏi, nếu như mẹ ruột cô không chết, hay cô sống bên cạnh cha ruột của mình, thì cuộc đời cô hôm nay ra sao? Sự đời có lẽ cũng sẽ khác hẳn?

Phù Dung đưa tay lên ngực áo, chạm vào sợi dây chuyền ... Kỷ vật cha nàng ngày xưa đã tặng cho mẹ nàng. Mẹ nàng đã xem đó như một thứ bùa hộ mệnh thiêng liêng. Thật ra cha ruột cô là người thế nào? Sự bí mật xung quanh con người này, đã khiến cô mất niềm tin vào cuộc sống, vào con người. Cô cảm thấy nghi ngờ và dè chừng tất cả những người đàn ông muốn đến với cô. Những chàng trai ngoài phố, hoặc những nam sinh cùng trường khi họ choáng ngợp trước sắc đẹp mê hồn của cô. Có biết quá rõ hậu quả của cuộc tình lãng mạn. Cuộc đời của mẹ cô đã bị nó hủy diệt. Với cô, tình yêu chính là sự hủy diệt.

Từ khi biết được sự thật về cuộc đời mình, cô vẫn luôn luôn bị ám ảnh bởi những ý nghĩ ... Tại sao cha cô lại để cho mẹ cô một mình âm thầm chịu sự đau khổ. Cha không như thế nếu yêu mẹ. Phải chăng mẹ đã mù quáng tin vào những lời đường mật, tin vào một thứ tình yêu hoang đường?

Cô không thể nào hình dung được cha mình là một người như thế nào. Cũng như ông không bao giờ ngờ được sự hiện diện của đứa con mình trên cõi đời này. Lũ quỷ đang cười cợt và không biết dẫn dắt số phận cô đi về đâu ?

... Những dòng suy tưởng bám theo Phù Dung tới tận khuya cho đến khi cô miên man đi vào giấc ngủ thì chợt nghe có mùi khói. Phù Dung nhìn sang giường Xảo Vân thì thấy cô nàng đã đốt lên điều thuốc. Phù Dung ngồi bật dậy.

– Nay, bạn không được làm vậy. Nếu bí phát hiện sẽ tạm đình chỉ không cho học, có lẽ bị đuổi học cũng nên. Xảo Vân điềm nhiên hít một hơi nữa và phả khói lên không.

– Tôi đáng ngờ điều đó. Cha tôi đã đóng góp một khoảng không nhỏ và việc xây dựng và củng cố ngôi trường này. Ông còn là bạn thân của thầy hiệu trưởng. Tôi tin chắc không rời trường trước ngày mãn khóa.

Phù Dung nói với giọng sắc giận:

– Dẫu vậy, bạn hãy dập tắt đi và đừng bao giờ làm vậy nữa. Chúng ta đang học tập đang muốn trở thành những bác sĩ. Hơn ai hết, chúng ta phải hiểu rằng hút thuốc là không tốt cho sức khỏe.

Nhưng nó là tất cả những gì tôi cần trong lúc này.

Phù Dung lặng thinh rồi nằm xuống, cố nén một tiếng thở dài. Với tiểu thư Tôn Xảo Vân ở chung phòng, Phù Dung không biết năm học này sẽ xảy ra những chuyện gì? Dẫu sao cô cũng học cách tiếp nhận cuộc sống, học cách tồn tại và làm sao để cuộc sống không chỉ là một sự tồn tại.

Ở giường bên kia, Xảo Vân bỗng lên tiếng:

– Phù Dung này!

– Hở?

– Đó là lý do vì sao tôi đến trường nội trú. Nếu bạn muốn biết lý do ... Tôi muốn thoát khỏi sự kềm kẹp của gia đình muốn thoát khỏi cái địa ngục mà lúc nào ở đó cũng vang lên những tiếng nguyên rủa nhau của cha mẹ tôi. Tôi không biết tại sao họ có thể cư xử nhau khi không yêu nhau ...

– Hoặc những chuyện giống thế ... Lừa gạt, gian dối nhau để làm gì ... Tôi cũng không hiểu nổi ...

– Chuyện của bạn ư?

– Không.

– Thôi ngủ đi.

– Không ngủ được.

Xảo Vân hạ điều thuốc xuống rất chậm chạp, giữ nó một vài giây nữa, dập tắt và ném qua ô cửa sổ. Cô hỏi:

– Được chưa?

– Được.

– Tôi thích một người bạn như thế.

– Cám ơn.

Những chuỗi ngày kế tiếp, Phù Dung thích ứng không khó khăn gì với việc học, với cuộc sống mới trên mảnh đất xa lạ. Nhưng cô thấy vô cùng khó thích ứng với cô bạn chung phòng. Thế nhưng cô vẫn giữ thái độ ôn hòa và thân mật để không quá xa cách với bạn.

Song, cô vẫn chưa hoàn toàn thoát ra được cái vỏ ốc cô độc của mình.

Rồi một sự kiện bất ngờ xảy ra trong một đêm, khi mẫu tàn thuốc lá của Xảo Vân làm cháy bùng cái giỏ rác và đưa đến một cuộc điều

tra từ ban giám hiệu.

Vì nguyên nhân là điều thuốc, nên thầy hiệu trưởng phạt cả hai cô gái ở chung phòng.

Phù Dung biết việc học tập của cô được thầy hiệu trưởng đặc biệt quan tâm, vì cô đã chứng minh được mình một học sinh giỏi nhất của trường. Kết quả học tập của cô là phần thưởng cao quý mà cô luôn muốn dành tặng cho cha mẹ của mình. Thế nhưng sự việc lần này ... Phù Dung luôn luôn kính yêu thầy hiệu trưởng, nhưng không ngờ ông, lại nghiêm khắc đến như thế. Hình phạt không hề lay chuyển mặc dù ông biết cô không phải là người hút thuốc lá.

– Tôi rất tiếc, Phù Dung. Tôi không thể làm không thể. Em ở chung phòng với Xảo Vân, em đã để cho Xảo Vân làm vậy, lỗi của em có thể nhẹ hơn, nhưng trách nhiệm của em có thể lớn hơn. Xảo Vân bị thói quen thúc đẩy, một thứ nghiện ngập, và cái đó làm cho trí phán đoán của nó yếu đi, nhưng đáng lẽ em phải ngăn chặn nó, nhưng em đã làm ngơ. Trời đất! Em cứ nói rằng muốn trở thành một bác sĩ, vậy mà em đã để cho bạn của em làm hại sức khỏe của nó.

Phù Dung vẫn giữ thái độ im lặng không nói nửa lời phân trần, nhưng cô bắt đầu lạnh lùng, cảm thấy xa cách thầy hiệu trưởng và cho rằng mình đã dại khờ khi chờ đợi một sự khoan dung tha thứ. Cũng như khi đặt niềm tin vào một con người.

Tối đêm đó, Phù Dung mang theo nỗi buồn vào giấc ngủ. Vừa mơ màng, thì cô nghe tiếng bước chân rất khẽ của Xảo Vân. Cô nàng thường có những cuộc hẹn hò và trở về lúc nửa đêm.

Mùi khói lại tỏa ra khắp căn phòng. Phù Dung nhìn đốm lửa từ điều thuốc gắn trên môi Xảo Vân.

Cô vẫn nằm im lặng trong bóng đêm, nhưng từ giường bên cạnh, Xảo Vân bỗng lên tiếng:

– Hãy tha lỗi cho ông ấy.

– Tại sao?

– Ông ấy ... Thầy hiệu trưởng Tôn Hy Văn, chính là cha của tôi.

Phù Dung sửng sờ:

– Bạn vừa nói cái gì?

– Phải. Tôi đã nói dối với bạn, vì điều đó không đáng tự hào cho cha tôi. Ông ấy là một người coi trọng danh phận và địa vị. Ngay cả việc áp đặt cho cuộc hôn nhân giữa tôi và Mã Quốc Hào ... Nhưng đó lại là tất cả những gì tôi cần ... Có lẽ đó là điểm duy nhất tôi giống cha tôi.

– Ít ra thì sự áp đặt ấy cũng mang đến cho bạn một cuộc tình thơ mộng và lãng mạn như báo chí đã hết lời khen ngợi.

– Chỉ là sự thêu dệt, báo chí chỉ nói lên được một nửa sự thật mà thôi. Nhưng thật ra, thật khó mà từ chối một người như Mã Quốc Hào. Một phụ nữ, dù kiêu hãnh cũng khó lòng chiến thắng ánh mắt anh ta. Họ chỉ còn một mơ ước người đàn ông ấy sẽ là cha của những đứa con mình.

Nhưng điều Phù Dung, quan tâm chính là Tôn Hy Văn.

– Cha bạn vẫn luôn luôn đúng chứ?

– Ông ấy là một người khó hiểu. Giống như có hai con người trong cùng một thể xác vậy. Một con người lạnh lùng cay nghiệt, một con người khác thì ôn hòa và ấm áp. Mẹ tôi không hạnh phúc vì cha tôi, còn ông cũng tỏ ra như thế. Tôi có cảm tưởng hai người họ đang chịu đựng sự có mặt của nhau.

– Vì bạn?

– Có lẽ. Trong một đêm, tôi tỉnh cờ tỉnh giấc vì những tiếng cãi nhau của cha mẹ tôi. Tôi nghe cha tôi nói trong cơn say. Nếu không vì mẹ tôi cố tình đưa cha tôi vào tròng thì đã không có tôi mà nếu không có tôi, cha tôi đã không cưới mẹ tôi. Tôi đau buồn vì sự thật ấy.

Nhưng cha tôi yêu thương tôi, ông thật sự yêu thương tôi.

Có tiếng thỏn thức khe khẽ, rồi Phù Dung nhìn thấy một đốm sáng bé nhỏ lóe lên trong bóng đêm. Xảo Vân bắt đầu châm lửa cho điều thuốc kế tiếp.

– Đừng hút thuốc nữa, Xảo Vân ạ! Nếu không vì sự yêu thương của người cha, thì cũng vì chính bạn.

Sự lạnh lùng và kiêu hãnh trở lại trong giọng nói của Xảo Vân:

– Ngủ đi thiên thần, khi nào cần một lời khuyên, tôi sẽ gọi bạn thức dậy. Không gian rơi vào im lặng, Phù Dung nằm trong bóng tối mờ mờ, hồi tưởng lại những điều vừa khám phá qua những lời thổ lộ của cô bạn chung phòng. Cuộc đời họ không giống nhau nhưng Phù Dung nhận thức rằng giữa họ không phải là không thể có những điểm giống nhau ...

Chuyện tình cảm sao mà phức tạp. Không biết đến bao giờ con người mới sống thật hồn nhiên và vô tư như loài chim? Không biết đến bao giờ thế gian này không còn những giọt nước mắt? Tình yêu là gì? Cô không hiểu nổi!

Cuối trời vẫn nhớ

Chương 5

Đêm lễ Giáng sinh.

Dường như điều ấy chỉ có ý nghĩa với những gì đang diễn ra bên ngoài cánh cổng trường đại học.

– Phù Dung ạ! Tôi có thể thuyết phục bạn chui ra khỏi cái vỏ ốc của mình trong đêm nay được không?

Phù Dung mỉm cười:

– Tôi e rằng ông già Noel sẽ không tìm thấy tôi.

– Nhưng biết đâu một vị hoàng tử khôi ngô sẽ tìm thấy bạn.

Nụ cười trên môi Phù Dung biến mất.

– Đó là điều tôi sợ xảy ra nhất.

– Cô bạn ạ! Cô bạn cứ làm như thể tất cả đàn ông trên đời này đều không đáng tin cậy. Tất nhiên, tôi muốn bạn sống cuộc đời của bạn đâu bạn muốn sống như thế nào. Tôi chỉ không muốn nhìn thấy bạn buồn.

Xảo Vân đến gần Phù Dung:

– Tôi có cảm giác trong đôi mắt bạn đang chứa đựng một điều gì đó rất u uất.

Có thể bạn đã bị quá khứ trong gia đình của bạn để lại một vết thương khó hàn gắn, nhưng cách chữa vết thương duy nhất là phải mở rộng con tim của bạn, để cho bạn được yêu, bạn mới khám phá được tình yêu là tuyệt diệu như thế nào.

– Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình tôi ...

– Đâu phải bao giờ cũng thế. Có những người đàn ông rất tuyệt vời, nhưng mối tình như tôi đã có ...

– Tôi không muốn có những kinh nghiệm giống như thế.

– Đó là lý do tôi muốn thuyết phục bạn thoát khỏi cái vỏ ốc. Tôi sẽ cho bạn thấy một nửa số người ưa sống như thế nào, bạn hãy để tôi dẫn bạn đến một lễ hội Giáng sinh. Tôi cam đoan chúng ta sẽ rất vui.

– Thôi được rồi, nhưng bây giờ là nửa đêm chúng ta làm sao “bốc hơi” khỏi ngôi trường này?

– Dễ ợt, leo dàn hoa phía sau trường.

– Trời ơi! Bạn đúng là mụ phù thủy .

– Thôi, hãy đi thay quần áo đi. Này, nhớ đừng mặc bộ đồng phục đấy.

Phù Dung chọn bộ váy lụa màu trắng.

– Trông mình thế nào?

– Trinh bạch lắm. Nào, nhanh chân lên, đúng giờ cô nàng Lọ Lem rời khỏi nhà rồi đấy.

Hai cô bạn cười vang. Phù Dung nói thêm vào lời khôi hài của Xảo Vân.

– Chỉ tiếc rằng không có cỗ xe ngựa và chàng bạch mã hoàng tử nào chờ chúng ta trước cổng.

Ra đến bên ngoài, Phù Dung bắt đầu thấy run rẩy.

Sương đêm làm mặt hè phố ướt át và thỉnh thoảng lại có một vũng nước lấp lánh ánh sáng từ những quả châu trên các cây thông tỏa xuống. Hàng tỷ đốm sáng rung rinh trên dòng chảy lững lờ của con sông uốn quanh thành phố.

Nơi Xảo Vân đưa Phù Dung đến là một kiểu như câu lạc bộ nằm trên một dải đất nhô ra biển, thuộc ngoại ô thành phố. Trong ánh sáng mờ ảo, Phù Dung lầm lũi đi theo Xảo Vân như một kẻ đi dự nghi lễ nhập môn ngoại đạo. Ngay giờ phút này muốn rút lui đã là quá muộn.

Cô đưa mắt nhìn quanh và cảm thấy mình lạc lõng như bước vào một thế giới khác.

Xảo Vân kéo tay Phù Dung đến một quầy rượu.

Đây là những thức uống không hề lạnh đâu nó khiến người ta có cảm giác như sống trên một hành tinh khác, ở đó không có tình yêu, song cũng không có hận thù và đau khổ. Đêm nay trong cuộc viếng thăm đầu tiên, bạn có muốn thử một chút không?

– Không?

Thức ăn đã được bưng lên và bày ra trên những dãy bàn trái, khăn đỏ thắm, nhưng Phù Dung bắt đầu lo ngại khi thấy Xảo Vân không hề ăn mà chỉ uống hết cốc rượu này đến cốc rượu khác.

– Nè, về thôi, Xảo Vân. Ngày mai chúng ta có giờ học.

– Cuộc vui đã bắt đầu đâu. Bạn hãy hòa lẫn vào họ trong một lúc đi mình đi tìm xem vị hoàng tử của mình đang tàng hình ở đâu, rồi sẽ trở lại bên bạn.

Nhưng thay vì hòa lẫn vào họ, Phù Dung lại rút vào một góc khuất trong đám cây cảnh cuối phòng, cảm thấy xa lạ với tất cả ...

Bỗng một giọng nói cất lên phía sau cô:

– Cô bé bị lạc cha mẹ phải không?

Phù Dung quay lại và thấy một người đàn ông trong trang phục ông già Noel.

Câu hỏi lạ lùng, nhưng lại rơi đúng vào tâm trạng của Phù Dung. Cô nhìn vào đôi mắt thấu suốt của ông ta.

– Tại sao ông biết?

Một giọng nói trầm ấm cất lên sau chiếc mặt nạ có khuôn mặt ông già Noel.

– Vì ta là ông già Noel của huyền thoại mà.

Phù Dung mỉm cười, cảm thấy có sự ấm cúng giữa căn phòng giá lạnh của đêm đông.

– Thế ông có quà cho tôi không?

Ông già Noel trao cho cô một chiếc hộp hình chữ nhật có gói giấy hoa màu hồng thắm một chiếc nơ nhỏ xinh xắn. Ông dịu dàng nói:

– Hãy xem ta mang đến cho cô bé thứ gì? Một con chim nhỏ đã nói với ta món này rất thích hợp với cô bé.

– Ôi! Thật tuyệt vời. Còn tôi thì tặng cho ông lời cảm ơn chân thành vì những bởi ông đã làm cho đêm Giáng sinh ý nghĩa hơn.

Ông già Noel lại thốt lên một câu nói lạ lùng:

– Nếu ta ở địa vị của bé, ta sẽ bỏ đi khỏi đây và không bao giờ trở lại.

– Nhưng ông không phải là tôi ...

Ông già Noel lặng lẽ ra đi, cũng lặng lẽ như lúc đến. Giống như một giấc mơ, nhưng gì quà trên tay cô chính là sự thật.

Phù Dung mở thật chậm giữa một lớp vải lót bằng nhung là một con búp bê thiên thần thật đẹp. Cô đứng ngây người không thể hình dung một món quà lại xinh đẹp và ý nghĩa đến như thế. Một lễ Giáng sinh như những giấc mơ thời thơ ấu ...

Ánh sáng trong căn phòng giảm bớt một mức nữa, và tiếng nhạc du

bắt đầu trỗi lên. Từng đôi trai gái như những chiếc bóng mờ di chuyển theo nhịp điệu của tiếng nhạc như đi vào một thế giới mê hoặc.

Một ngọn đèn pha chiếu lên sân khấu, nơi một màn hình lớn đang phát ra những hình ảnh chỉ có ở phòng the.

Rồi Phù Dung nhìn thấy bạn, giữa những đôi quay cuồng theo tiếng nhạc.

Xảo Vân và một người đàn ông đang áp sát vào nhau trong điệu nhảy. Cặp mắt và cái miệng của Xảo Vân lúc này thật điên dại khiến Phù Dung rùng mình.

Cô cúi đầu, không dám nhìn lên, rồi theo bản năng cô quay người bỏ chạy.

Xấu hổ, giận dữ, cô muốn chạy khỏi chốn này thật xa, càng xa càng tốt.

Bỗng một bàn tay cứng như gọng kìm giữa chặt lấy đôi vai cô và một giọng khàn đặc mùi rượu cất lên:

– Có phải đây là lúc “cô bé Lọ Lem” chạy khỏi hoàng cung và đánh rơi một chiếc hài.

Phù Dung vùng ra để tránh bàn tay ấy, tránh không gây ra chuyện. Nhưng ắt hẳn người đàn ông quá say nên không biết mình đang làm gì.

– Cô bạn Xảo Vân của cô nói cô cần thư giãn. Cô hãy thư giãn, cứ việc thư giãn. tôi sẽ làm cho cô cảm thấy không muốn rời khỏi chốn này.

Rồi thì Phù Dung khiếp đảm khi đôi tay to bè ấy lại chụp lấy vai cô, hơi thở nồng nặc mùi rượu phả nóng khuôn mặt cô.

– Xin ông buông tôi ra ... Tôi muốn nói, tôi không làm chuyện đó. Tôi không phải ... Có lẽ ông đã nhầm.

Phù Dung kháng cự, nhưng càng vùng vẫy càng gã đàn ông kia càng thích.

– Tôi thích cô, cô em ạ. Tôi thấy thích cô thật sự. Tôi thích tất cả những cô gái đẹp trên đời.

Gã ghì chặt lấy đôi vai cô, đẩy cô ra phía ánh sáng để quan sát, rồi gã thốt lên:

– Ôi? Một thiên thần! Đúng là một thiên thần!

Bàn tay thô kệch ấy lướt dần xuống áo Phù Dung, cô hét lên, giọng cô tan loãng giữa những âm thanh điên cuồng xung quanh mình.

– Buông tôi ra!

Gã đàn ông nheo mắt, rồi nổi giận đùng đùng, giọng gắt lên:

– Cô biết tôi là ai, tưởng mình là ai mà dám bác bỏ tôi? Mà dám cả gan làm bộ làm tịch như là đoan trang lắm. Căn cứ vào đâu cô cho mình là tốt khi để Tôn Xảo Vân mang cô đến đây? Cô làm tôi buồn cười ...

Gã phá lên cười khà ồ. Phù Dung cảm thấy buồn nôn và đẩy mạnh một cái.

Cô không ngờ bản năng tự vệ sự trong trắng đã khiến cô trở nên mạnh mẽ như vậy. Gã say rượu ngã sóng soài, cơn đau làm cho gã nổi điên lên. Gã lồm cồm ngồi dậy, rồi bắt ngờ chồm lên vồ lấy Phù Dung nhưng cô đã nhanh chân hơn.

Trong một khoảnh khắc và lao người bỏ chạy. Bên tai vẫn còn nghe văng vẳng những lời nguyện rửa xấu xa và độc ác của gã đàn ông. Cô tức giận, rồi thề rằng sẽ nhớ mãi đêm nay và sẽ không bao giờ để cho Tôn Xảo Vân tác động đến cuộc đời cô nữa.

Phù Dung dò dẫm trong làn sương dày đặc, không biết phải đi lối nào. Trong lúc tiếng bước chân phía sau cô càng lúc càng đến gần và dồn dập. Cô cứ chạy, dựa vào bản năng, vừa cố nhớ lại những chỗ rẽ phải hay rẽ trái, nhưng càng chạy càng lúng túng. Những con đường nhỏ với bờ biển, vực thẳm và vách núi.

Tiếng sóng biển gào thét át cả tiếng kêu cứu yếu ớt. Xung quanh cô sương mù như bịt lấy mắt. Cô vẫn lẫm lũi trong bóng đêm với nỗi đau đớn và sợ hãi. Nghĩ đến bàn tay gã say rượu trên người mình, cô cảm thấy toàn thân bủn rủn, rồi cô hoảng hốt nhận thấy chân mình như bị chuột rút, cô quy xuống và trượt người trên một mỏm đá trơn, cô thấy mình rơi và chờ đợi điều sẽ đến.

Sau phút kinh hoàng, cô biết mình chưa chết, nhưng cơn đau làm cho trí óc cô như mụ đi. Cô nằm trên một mỏm đá, không còn đủ sức để rên rỉ. Máu ở những vết thương bắt đầu thấm qua làn áo lụa. Cô lơ mơ mở mắt ra vì những âm thanh rào rào ... Tầng đá bị cô đẩy rơi xuống cuốn theo một cơn mưa cát. Cô nhắm nghiền mắt lại vì đau đớn, và cố gào thét lần cuối cùng.

– Ai cứu tôi với ...

Tiếng kêu của cô tắt nghẹn. Bên trên vẫn yên lặng kể cả tiếng bước chân của gã say rượu.

Đột nhiên có tiếng gọi văng vẳng từ đâu rất xa.

– Cô ở đâu?

Phù Dung dùng hết tàn lực gào lên:

– Tôi ở đây nè!

Trong mê man cô vẫn cảm nhận được tiếng gọi ấy rất dịu dàng, rất đầm ấm, rất thân quen.

Cô cố kêu cứu lần nữa, nhưng cổ họng tắt nghẹn, chỉ còn lại những tiếng rên rỉ qua từng hơi thở ...

Không gian rơi vào tĩnh lặng, không màu sắc, chẳng âm thanh ...

Hình ảnh cuối cùng mà Phù Dung nhìn thấy là khuôn mặt của “ông già Noel” đang cúi xuống bên cô ... Cô rơi vào cơn hoang tưởng, không còn biết gì về thế giới xung quanh mình, đôi tay vẫn ôm chặt búp bê thiên thần.

Trong ánh ban mai chiếu qua khung cửa sổ, cô gái đang ngủ đẹp như một thiên thần.

Anh ngắm cô gần như suốt đêm, sau mỗi giờ thức giấc, hơi thở cô nhẹ nhàng đều đặn, một đốm nắng trên đôi môi đẹp trông như đang

mỉm cười. Thật khó tin rằng anh đã trông thấy cô thảm hại như thế nào trong đêm Giáng sinh ...

Anh gọi khẽ:

– Phù Dung!

... Dường như cô cảm nhận được, nhưng rất mơ hồ ... Cô cựa mình và nín vào tà áo trắng của anh, thều thào qua hơi thở:

– Cha ... Ôi! Con đã tìm được cha ...

Giọng nói dịu dàng kéo cô trở về thực tại:

– Tôi không phải là cha cô, cô bé ạ? Tôi là bác sĩ và em đang ở chỗ của tôi.

Cô cố mở mắt để bám vào luồng ánh sáng, nhưng mọi màu đen quay cuồng vây phủ lấy cô. Tay cô run run khi đưa lên sờ vào đôi mắt, một lớp băng dày khiến cô không thể mở mắt ra được. Đau đớn ... nhưng chính nỗi lo sợ đã vượt lên tất cả. Cô hoảng hốt kêu lên.

– Ôi? Đôi mắt của tôi ...

Cô không thể nói hết lời, bắt đầu hỏi tưởng lại chuyện gì đã xảy đến cho cô.

Lễ hội ma quái, gã đàn ông say rượu sượng mù, dốc đá và cơn mưa cái ... Trời ơi! Cô nghĩ mình đã chết. Nhưng cảm nhận đó ít đau đớn hơn là không nhìn thấy ... không nhìn thấy những gì mình yêu thương.

Vị bác sĩ như đọc thấy nỗi đau khổ và tuyệt vọng của Phù Dung.

– Mắt cô bị tổn thương, nhưng cô hãy yên tâm, phẫu thuật đã rất thành công.

Tôi biết đôi mắt của cô xinh đẹp và quan trọng như thế nào đối với cô.

– Cám ơn bác sĩ.

– Tôi làm theo bản năng nghề nghiệp của mình. Thầy hiệu trưởng Tôn Hy Văn sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi, nếu tôi để xảy ra chuyện gì sơ xuất.

Phù Dung ngạc nhiên hỏi:

– Ông biết thầy hiệu trưởng?

– Biết rõ nữa kìa. Tôi là bạn của ông ấy.

Phù Dung lại sờ tay vào lớp băng băng trên đôi mắt.

– Ông tin rằng có thể làm cho đôi mắt tôi nhìn thấy trở lại?

– Cô cũng phải tin điều đó.

– Tôi mong có thể mở mắt ra ngay lúc này để được nhìn thấy ông.

– Tôi sợ những gì cô nhìn thấy sẽ làm cô sợ hãi.

Phù Dung bỗng nói một cách quả quyết:

– Ông đích thực là hóa thân của ông già Noel trong đêm lễ hội ấy rồi. Chỉ có những người xấu xí mới hóa trang thôi và tôi đã nhận ra giọng nói của ông. Khi đôi mắt không thể nhìn thấy, thì thính giác và sự cảm nhận của con người ta cũng trở nên nhạy bén. Có đúng thế không, thưa bác sĩ?

Một tiếng cười khẽ vang lên:

- Ông già Noel đã biến mất sau đêm Giáng sinh rồi, trước khi ông cứu sống một thiên tuần.
- Lẽ ra tôi nên nghe theo lời ông, rời khỏi lễ hội ấy.
- Nhưng lẽ ra tôi phải mang cô ra đi. Đó là nơi không phải dành cho chúng ta. Sự ra đi được nguy trang là: sinh hoạt của giới thượng lưu, không hiểu tại sao những con người ấy lại muốn bỏ phí cuộc đời mình.
- Thế còn ông?
- Tôi là ông già Noel của huyền thoại mà ...
- Và là một hiệp sĩ ...

Anh mỉm cười với ý nghĩ của Phù Dung. Nhớ lại hình ảnh anh đã nhìn thấy trong lễ hội đêm Giáng sinh ... Trong bóng tối mờ ảo xung quanh anh, những chiếc bóng quay cuồng theo nhịp đi của âm thanh, như những xác chết đội mồ sống lại, nửa thức, nửa ngủ ... Anh luôn chú ý đến một cô gái ... Nàng đẹp, đẹp tuyệt trần, giống như một nàng công chúa trong truyện thần tiên đang bị phù phép ... Anh đã muốn làm một hiệp sĩ ...

Phù Dung hỏi tiếp:

- Thế ông có giải cứu cho Tôn Xảo Vân không? Ông là bạn của thầy hiệu trưởng, không lý nào ông không biết con gái ông ấy.
 - Tôi biết Xảo Vân, nhưng điều đó không quan trọng. Cô ấy tự tìm đến cảm giác đó với sự đam mê và không thích ai ngăn cản những việc mình đang làm.
 - Nhưng Xảo Vân không hẳn là một con người xấu, phải không? Hoàn cảnh đã khiến cô ấy có cách sống kỳ lạ như vậy. Phải trốn vào một thứ nào đó.
 - Tôi đã làm hết những gì có thể giúp Xảo Vân, nhưng cuộc đời là của chính cô ấy.
 - À, ông có nhìn thấy anh chàng điển trai đã khiêu vũ với Xảo Vân trong đêm lễ hội không?
 - Có, họ là một đôi rất tình tứ.
 - Anh chàng ấy chắc là Mã Quốc Hào rồi.
 - Cô nghĩ Mã Quốc Hào là người như thế ư?
 - Phải. Có một người tình như huyền thoại . Xảo Vân còn mơ ước gì hơn.
 - Nhưng đôi khi người ta vẫn không bằng lòng với thực tại của mình.
 - Xảo Vân đã nói với tôi, báo chí chỉ nói lên được một nửa sự thật mỗi tình thơ mộng của họ. Quả thật là vậy! Giờ đây tôi hiểu thêm được rằng báo chí chỉ nói lên được một nửa sự thật về con người của Mã Quốc Hào.
 - Nhưng tôi nghĩ chúng ta không nên nhắc đến Xảo Vân nữa, được không?
- Bây giờ cô thấy trong người thế nào?

– Như vừa đấu nhau với tay võ sĩ quyền anh hạng nặng 1BF Chris Byrd.

Vị bác sĩ cười vang:

– Có lẽ là do ảnh hưởng của sự va chạm, rất may là không có chấn động mạnh, nhưng biết nói đùa như thế là không sao rồi.

– Bây giờ nghĩ đến cái đoi, tôi thấy thật khủng khiếp.

– Hãy nằm yên đấy, tôi sẽ mang bữa điểm tâm đến cho cô. Tôi đã chuẩn bị khi cô còn đang ngon giấc.

Phù Dung ngạc nhiên:

– Ông biết nấu bếp kia à?

– Tôi đã từng làm phục vụ bếp trưởng hồi học ở trường nội trú.

Phù Dung mỉm cười:

– Khéo thật, ông cũng khâu vá được đấy chứ.

– Chưa học, nhưng học thì làm được tất.

Phù Dung bật cười, cô bắt gặp mình vui hơn trước khi xảy ra tai nạn. Nỗi đau đớn giờ đây dường như đã tan biến.

Mười lăm phút sau, cô nghe tiếng bước chân vị bác sĩ trở lại và mùi hương của xúp măng cua trứng rán và sữa cacao.

Trong khi thưởng thức hương vị thơm ngon của các món ăn, Phù Dung cảm động nói:

– Đây là lần thứ hai trong đời tôi được mớm thức ăn. Cách lần thứ nhất hai mươi năm.

Bác sĩ cười vang.

– Cô là bệnh nhân lạ lùng nhất của tôi.

Phù Dung biết vị bác sĩ đùa, nhưng vẫn nói:

– Tôi rất tiếc ...

– Vì thế cô phải cố gắng ăn thật nhiều để mau chóng bình phục mà trở lại trường. Tôi đang cố gắng chịu đựng sự hiện diện của cô.

– Ông không cần tốt với tôi nhiều hơn nữa.

– Hừm! Tôi chỉ không có thói quen bỏ dở công việc của mình.

Phù Dung mỉm cười rồi nói:

– Tôi no rồi. Bác sĩ pha sữa ngon lắm.

– Và không phải mỗi thứ đó tôi làm ngon phải không?

– Phải, xúp và trứng cũng rất ngon.

– Thấy khỏe hơn không?

– Rất nhiều. Cảm ơn.

Có tiếng cười khẽ:

– Tôi tin cô đã đấu nhau với võ Chris Byrd rồi đấy.

– Vậy tôi có thể đi lại được rồi chứ?

– Cô bé ời, cô nghĩ rằng mình đã khỏe khoắn, nhưng thật ra cô chưa khỏe khoắn chút nào. Có lẽ do tác động của thuốc, cô sẽ lại ngủ một giấc nữa đấy.

– Ông sẽ có mặt khi tôi tỉnh lại chứ? Ông là đôi mắt của tôi.

Cô tin chắc vị bác sĩ đang mỉm cười.

– Tôi sẽ có mặt bên cạnh cô khi cô tỉnh giấc. Cũng như đang có mặt

bên cô lúc này.

Với bóng đêm xung quanh mình, Phù Dung vẫn cảm nhận được nắng chan hòa bên ngoài ô cửa, hương thơm của khí trời và ngàn thông.

Cuối trời vẫn nhớ

Chương 6

Phong cảnh nơi đây vừa hùng vừa hoang vu lạc lõng với cuộc sống hiện đại ở thành thị, nhưng lại thơ mộng và vô cùng đáng yêu. Có những lúc nằm trên đỉnh đồi này, áp tai xuống đất, lắng nghe âm thanh từ lòng đất. Cảm giác thật lạ, tôi không thể diễn đạt được nhưng đang là hết sức thú vị.

... Phù Dung yên lặng, hình dung cảnh trời mây sông nước xung quanh mình qua lời kể của người đàn ông đang hiện diện bên cạnh cô. Một sự hiện diện ân cần ấm áp. Cô thích nghe giọng nói dịu dàng của anh mỗi khi anh kể chuyện.

Nhất là về việc giúp đỡ những con người đáng thương. Anh không bao giờ làm ra dáng vẻ thông minh hơn và khôn ngoan hơn. Tuy cô chắc anh như vậy. Mỗi ngày, đích thân anh mang thức ăn đến cho cô. Sau đó đọc sách cho cô nghe, những đoạn văn hay làm cô cười khúc khích. Anh chính là tay, là chân, là mắt, là tất cả cảm nhận của cô.

Tay anh vẫn nắm lấy tay cô. Một sự va chạm dịu dàng, thân ái và cứ thế họ đi lên đỉnh đồi.

Phù Dung nghe cổ mát dưới đôi chân mình. Tiếng chim líu lo trong nắng nhạt, tiếng gió rít qua những rặng thông, tiếng reo rì rào của thác nước ... Có cả tiền, nhịp tim của cô.

Đến một gờ dốc. Phù Dung suýt ngã và anh đã dang tay ra để đỡ lấy cô.

Trong một khoảnh khắc cô thấy mình trong vòng tay vững vàng. Sự ấm áp từ lồng ngực anh, hơi thở thơm ngát phả phất trên khuôn mặt.

Phù Dung nói:

– Tôi đã lên đến thác nước rồi, phải không?

– Phải, hôm nay cô thật tuyệt vời.

Anh tán thưởng như thể cô đã lập được một thành tích.

Phù Dung nhoen miệng cười:

– Khi nào lớp băng trên mặt được tháo ra ông phải vắt giò lên cổ mới đuổi kịp tôi. Sao, chịu đánh cược không?

– Tôi xin chịu thua, còn bây giờ thì mời tiểu thư ngồi xuống đây nghỉ mệt để đủ sức trước khi trở về nhà.

Họ ngồi bên nhau trên thảm cỏ. Phù Dung thưởng thức gió mát

đang lùa trên tóc mình và lắng nghe giọng nói đầm ấm của anh.

– Cái gì đã khiến cô muốn trở thành một bác sĩ?

– Tại sao ông hỏi thế?

Anh nhún vai:

– Tôi hỏi như thế với bất cứ ai chọn nghề này. Có lẽ vì theo tôi, nghề bác sĩ là một nghề hơi lạ. Tuy rằng bản thân tôi muốn theo nghề ấy. Tôi đã khám phá ra rằng một số bác sĩ không có câu trả lời.

“Còn cô, cô có câu trả lời không?”

Phù Dung tự hỏi và chỉ có một câu trả lời chân thành, và cô nói với anh:

– Tôi chọn nghề này là để mang niềm tin và hạnh phúc đến cho những con người bất hạnh và đáng thương. Cũng như làm sống lại giấc mơ của mẹ tôi ngày xưa.

Cô không biết anh lặng lẽ ngắm cô:

– Lý do của cô là vậy à ? Vì muốn làm cho người khác vui và hạnh phúc.

– Đó là ý nghĩa của cuộc sống.

– Nhưng mà còn việc làm cho bản thân cô vui và hạnh phúc thì sao?

– Dĩ nhiên. Cái này nằm trong cái kia.

Cô hỏi lại anh:

– Còn ông, lý do là gì?

Anh đáp một cách dễ dàng:

– Điều tôi thích ở nghề y là nó không có biên giới nó có ngôn ngữ giống như khắp thế giới. Như thể ta thuộc một gia đình rất lớn, một gia đình chuyên chú vào việc chữa bệnh. Tôi cần có những điều ấy.

– Mẹ tôi ngày xưa đã từng bị cầm giữ bên trong những biên giới ... và điều ấy làm gia đình tôi tan nát.

Anh vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt thiên thần của Phù Dung.

Cho đến nay anh vẫn nghĩ hoàn cảnh khổ sở của mình là độc nhất, và chắc chắn là nặng nề hơn hoàn cảnh của bất cứ ai có một mái ấm gia đình hạnh phúc. Nhưng nỗi buồn trong giọng nói của Phù Dung, anh biết cô có một nỗi lòng thầm kín. Rất dịu dàng, triu mến, anh nói:

– Cô muốn kể cho tôi nghe không? Tôi rất chịu khó nghe tâm sự của bệnh nhân, Phù Dung ạ!

Phù Dung rất muốn đặt niềm tin vào một con người và chỉ có thể là người đã chiến đấu để cứu giữ cuộc đời cô ...

Anh nhìn cô với vẻ trông chờ, nhưng không nôn nóng. Anh nhắc cô:

– Cô hãy nói đi, hãy nói nhiều cho tôi nghe về cô bé Lục Phù Dung.

Cô ấy có phải là một cô bé hạnh phúc không?

– Đã có một lúc nào đó, tôi nghĩ là mình hạnh phúc.

– Cô cứ nói, đừng che đậy, nếu cô cố giữ trong lòng những chuyện đau buồn thì chỉ càng đau buồn thêm.

Phù Dung nhìn vào khoảng không nhưng không thấy gì qua lớp bông băng.

Như thể càng hay, cô có thể tâm sự với bóng tối như với chính mình.

Cô bắt đầu nói chậm chậm:

– Ông nghĩ, con người ta có cảm giác như thế nào khi chỉ trong một khoảnh khắc bỗng biết được những con người mà mình cứ đinh ninh là cha, là mẹ lại không phải là cha mẹ ruột của mình?

Không thấy ánh mắt anh nhìn chỉ cảm nhận bàn tay anh siết nhẹ tay cô như một sự an ủi vỗ về trong im lặng ...

Cô kể về tuổi thơ của mình, kể về cái chết thương tâm của mẹ để cô được chào đời.

Cuối cùng cô nói:

– Tôi không quên những giọt nước mắt, những hy sinh, những nghĩa cử cao đẹp của cha mẹ nuôi của tôi. Tôi mang ơn sâu nặng và kính yêu hai người. Tình cảm đó không hề thay đổi, nhưng tôi không thể không nghĩ về thân phận của mình. Tôi luôn ray rứt vì cái chết của mẹ tôi. Bị ám ảnh về người đàn ông đã hủy diệt cuộc đời của mẹ Lẽ ra phải là cha tôi. Có một cái gì đó không lý giải được, khiến tôi không cam lòng. Tôi muốn đi tìm và sống lại với kỷ ức ... nhưng không biết từ đâu. Nó mờ ảo tận chân mây cuối trời.

Có sự nồng hậu và thương cảm trong giọng nói của anh:

– Cô biết tôi nghĩ thế nào không? Tôi nghĩ rằng cô là một cô gái kiên định, quả cảm và tuyệt vời như những người thân của cô.

– Tôi không được như thế.

– Hãy có một cái nhìn mới mẻ về cuộc đời mình, cô bạn bé nhỏ ạ? Hãy xem những nỗi buồn như một đám mây đen độc hại ... Và hãy để cho nó bay đi xa cô, thay vì hít nó vào, cô làm được không?

Cô trầm ngâm nhìn vào nội tâm của mình, rồi dịu dàng đáp:

– Tôi không biết nữa, nhưng tôi sẽ thử làm ... mỗi khi nghĩ đến ông. ... Đêm xuống mang theo sự huyền diệu.

Đêm cuối cùng nhắc nhở Phù Dung nhớ lại những giây phút đầu tiên. Từ những hình ảnh đó, đến những hình ảnh này, khó tin là có thật.

Cô ngày càng phụ thuộc nhiều hơn vào sự có mặt thường xuyên của người đàn ông xa lạ đã trở nên thân quen này.

Họ yên lặng, nhưng cứ mỗi phút giây trôi qua. Phù Dung lại thấy thấu hiểu hơn, thâm tình hơn. Cô nhận thức rằng đây không phải là sự rong ruổi của sứ mệnh.

Anh nói khi chiếc du thuyền vẫn lướt êm ả trên mặt hồ dưới ánh trăng.

– Ngày mai khi lớp băng trên đôi mắt cô được tháo ra, cô sẽ mơ ước nhìn thấy cái gì trước tiên?

– Tôi muốn nhìn thấy cả thế giới, nhưng trước tiên là khuôn mặt của ông.

– Nó rất xấu xí ...

– Điều đó không ý nghĩa, ông hứa không?

– Thôi được. Tôi buộc lòng phải hứa ...

– Tôi đã làm mất quá nhiều thời gian quý báu của ông. Tôi nghĩ, ngày mai tôi phải trở lại trường ...

Tôi sẽ đưa cô về. Tuy rằng ...

– Sao cơ?

– Tuy rằng ... tôi luôn mong cô ở lại.

... Không gian lắng đọng hoàn toàn và một nỗi sợ hãi đột ngột tăng lên trong lòng Phù Dung. Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra giữa hai người. Cô không tìm ra từ ngữ, không liên kết được những ý nghĩ ... nhưng một ý nghĩ lẩn át tất cả những cảm giác kỳ lạ ấy ... Nếu rời xa nơi này, con người này ... chắc thời gian sẽ dài như vô tận.

Giờ đây, không gì tồn tại ngoài giọng nói dịu dàng tha thiết bên tai Phù Dung.

– Tôi cũng không hiểu vì sao, có lẽ chúng ta đã từng đi chung một chặng đường. Tôi đã quen với sự hiện diện của cô bên cạnh. Nhưng cuộc sống bao giờ cũng có sự mở đầu và kết thúc. Dẫu vậy tôi cũng không muốn mất cô. Cô hãy hứa với tôi.

Khoảnh khắc ấy ngắn ngủi, nhưng như cả một đời người, Phù Dung im lặng.

Cảm thấy tim mình như ngừng đập, cái đó bắt đầu, như thế này đây và chợt ý thức hiện ra. Ất hẳn chuyện tương tự như thế này xảy ra với Vũ Đan Dung, mẹ cô ngày xưa, với tất cả những người phụ nữ đã từng trao trái tim mình quá nhanh cho người khác ...

Phù Dung ngoảnh mặt:

– Tôi không thể hứa được.

Sự bình thần lạnh lùng của cô chính là sự giải thoát.

– Cô nói đúng. Tôi không nên bắt cô hứa.

Anh nói khi lái thuyền vào cầu tàu:

– Bây giờ chúng ta hãy qua khỏi ngày hôm nay và nghĩ đến ngày mai.

Tại trang trại, Hiểu Phù cầm máy, nghe thấy tiếng nói của cô con gái ở đầu dây bên kia. Phù Dung gọi điện cho cô từ một nơi xa lạ và con bé đang nói về một con người xa lạ

– Con sợ lắm? Con luôn nghĩ đến anh kia. Như một con bé học sinh ngu ngốc và con không muốn ... bị ám ảnh như thế. Con không muốn mất sự tự chủ ... mất chính mình ...

Hiểu Phù mỉm cười:

– Không đâu, con yêu! Con chỉ tìm ra một phần mới của con người con. Con thấy đấy cảm giác thật dễ chịu, khi ta gặp một người ta yêu đương.

Giọng Phù Dung mềm đi:

Con ghét cái cảm giác ấy ...

– Vậy thì có lẽ con không nên gặp lại anh ta. Con không bao giờ gặp nữa.

Phù Dung buột miệng kêu lên:

– Nhưng mẹ à ...

– Liệu thuốc đó đáng quá phải không?

Hiểu Phù lắc đầu và bật cười vang. Phù Dung cũng cười theo, lòng tràn đầy cảm xúc và cô không biết làm sao sống được đến ngày mai để được nhìn thấy khuôn mặt của anh ... khi những tia sáng đầu tiên bắt đầu trở lại với đôi mắt ...

Đầu dây bên kia, giọng mẹ cô vọng đến từ rất xa, nhưng vẫn dịu dàng và triu mến như ở ngay bên cạnh.

– Con yêu, con chưa cho mẹ biết tên anh chàng bác sĩ tốt bụng ấy là gì?

– Ôi, mẹ ơi!

Phù Dung ngẩn ngơ trong một lúc, chính cô cũng không biết điều đó. Phải chăng tình cảm của anh dành cho cô, sự quan tâm, chăm sóc, giọng nói dịu dàng, vòng tay ấm áp ... đã lấn át tất cả.

– Mẹ ơi! Con sẽ dành cho mẹ câu trả lời ngày mai được không?

– Tất nhiên, con yêu?

– Ôi, mẹ dễ thương quá. Con nhớ mẹ đến phát khóc.

– Đừng trẻ con thế!

... Thật ra Hiểu Phù cũng đang khóc, nhưng đó là những giọt nước mắt nhớ thương và hạnh phúc.

– Mẹ mong gặp lại con ...

– Con cũng thế. Có biết bao nhiêu chuyện con muốn tâm sự với mẹ.

– Thôi, ngủ ngon đi. Con yêu!

– Mẹ cũng vậy nhé? Ráng giữ gìn sức khỏe, và hôn cha hộ con.

Nhưng Phù Dung không ngủ được và cô biết đêm nay sẽ là một đêm dài ...

Cứ gió mát tuông vào phòng mang theo hương thơm của vô số loài hoa ...

Cô đắm chìm trong vòng suy tưởng cho đến khi đi dần vào giấc ngủ.

Con yêu! Con đã tìm ra một phần mới của con người con. Con thấy đây, cảm giác thật dễ chịu, khi gặp một người ta yêu thương ...

Xung quanh cô vẫn là màn đêm khi trời hừng sáng và màu hồng thấp thoáng ở phía đông. Cô hồi với một linh cảm lạ lùng:

– Tôi đang ở đâu?

Một giọng nói cất lên, không phải là giọng nói cô mong đợi mỗi sáng trước khi thức dậy:

– Phù Dung? Em đang ở trong phòng y tế của trường, thầy hiệu trưởng đã đưa em về vì sáng nay và chúng ta đang chuẩn bị tháo lớp băng trên đôi mắt em.

Phù Dung như người lạc phương hướng ... bàng hoàng vì cảm giác bị bỏ rơi và quên lãng ... Thế đấy! Người ta hứa nhưng rồi người ta

sẵn sàng bỏ lời hứa.

Phải chăng tình cảnh này đã xảy đến với mẹ cô ngày xưa? Lầm vào tình trạng bị quyến rũ, bị phụ thuộc vì mạo hiểm đặt niềm tin vào một lý tưởng hoang đường.

Phù Dung không hay mình khóc, cho đến khi giọng nói lúc nãy lại vang lên bên tai cô.

– Nước mắt đã thấm ướt cả lớp băng. Tôi hiểu nỗi xúc động của con, Phù Dung!

Không! Không ai có thể hiểu được. Phù Dung thầm nhủ - Điều đó ở tận đây, trong trái tim này, tình yêu có thể như thế đấy.

Trong khi lớp băng trên đôi mắt được tháo ra một cách dịu dàng.

Phù Dung nghe tiếng trống trường từ xa vọng lại. Cô hỏi:

– Không khí của trường thật khác lạ. Hay đó chỉ là cảm giác của con?

– Không phải cảm giác đâu. Không khí khác lạ là sự thật đấy? Hôm nay trường ta làm kỷ niệm thành lập trường. Đến dự có một nhân vật tiếng tăm gần như huyền thoại. Anh chàng là hình tượng tiêu biểu của thế hệ học sinh cũ của trường. Đây là lần đầu tiên anh ta trở lại. Thật là uổng nếu chúng ta không được gặp, vì biết đâu sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được gặp lại nữa.

Một mạch những lời nói ấy không hề làm Phù Dung quan tâm cho đến lời cuối:

– Tên người ấy là Mã Quốc Hào.

Phù Dung kêu lên:

– Mã Quốc Hào?

Trong tâm trí cô vụt lên hình ảnh người thanh niên đẹp trai khiêu vũ bên cạnh Tôn Xảo Vân - người bạn cô - trong đêm lễ hội Giáng sinh. Cô không thể quên cái thế giới cách biệt mà họ đã đưa cô vào và suýt nữa cô đã giết chết cuộc đời cô nếu như cô không gặp ...

Nhưng, cô chưa kịp nói gì thì đã nghe câu hỏi:

– Em có ấn tượng gì về cái tên ấy sao?

– Không.

– Tiếc thật?

– Tại sao?

– Theo như tôi được biết thì sau khi buổi lễ kết thúc, chính con sẽ đại diện cho tất cả những học sinh, dẫn anh chàng Quốc Hào ấy đi tham quan khuôn viên trường đấy.

Phù Dung hồ hững đáp:

– Điều ấy có gì là đáng tự hào.

Lúc này, lớp băng trên đôi mắt Phù Dung đã được tháo ra. Cô mở mắt nhưng ánh sáng chói lòa làm rèm mi cô khép chặt lại. Sau một phút lắng đọng, đôi rèm mi ấy chớp khẽ rồi từ từ mở ra ...

Qua khung cửa sổ, hình ảnh đầu tiên mà Phù Dung nhìn thấy chính là khuôn mặt của Mã Quốc Hào ... Ngay tức khắc, cô muốn quay mặt đi. Nhưng không làm sao khỏi nhìn sửng người thanh niên

đang đứng giữa sân trường. Anh ta như nổi bật giữa đám đông với vóc dáng cao lớn, mái tóc đen mềm mại như tơ phủ xuống một vẻ phong trần trên vầng trán. Đôi mắt đen nhánh, sáng quắc mà người ta có thể đọc thấy cảm xúc dù đứng ở xa. Anh mặc bộ quần áo màu ghi trang nhã và quý phái. Thế nhưng không có vẻ nghiêm nghị nhờ có nụ cười rất tươi và một sự duyên dáng. Nhưng điều làm Phù Dung kinh ngạc nhất chính là ... anh ta không phải là người thanh niên mà cô đã nhìn thấy bên cạnh Xảo Vân trong đêm lễ hội Giáng sinh. Đó chính là sự ngộ nhận của cô.

Nhưng trong giờ phút này, cô không còn nổi bận tâm nào ngoài người đàn ông mang tên Mã Quốc Hào đang hiện hữu trước mặt mình. Vẻ đẹp nam nhi của anh đang vây phủ lấy cô như những đợt sóng. Phải chăng đây là hình ảnh mà cô đã mơ ước nhìn thấy trong những giây phút đầu tiên? Càng suy nghĩ, Phù Dung càng thấy như bị lạc vào một chiếc vòng lẩn quẩn. Bị giằng xé bởi những ý nghĩ mà không thể nào lý giải được. Vì sao sao người đàn ông này lại tác động mãnh liệt đến cô như vậy? Và câu trả lời đã đến ngay lúc đó. Mã Quốc Hào đưa mắt nhìn quanh cho đến khi dừng lại ở Phù Dung. Anh nói trong khi mắt đã để vào Phù Dung và hình như chỉ nói với Phù Dung mà thôi.

– Các bạn thân mến! Với tư cách là một người bạn đi trước, tôi có mặt ở đây để nói với các bạn rằng:

Trong cuộc sống, có những vấn đề còn quan trọng hơn những vấn đề kinh tế thuần túy. Tôi muốn nói đến sức khỏe và hạnh phúc của những con người xung quanh chúng ta. Chính những gì các bạn đang làm ngay hôm nay sẽ ngăn chặn được những đau đớn và mất mát cho ngày mai. Tự hào thay, một trong số các bạn đây đã nói với tôi rằng:

Cuộc sống chỉ có ý nghĩa khi ta mang lại niềm vui và hạnh phúc đến cho những con người bất hạnh và đáng thương. Thực hiện được những ước mơ tốt đẹp. Các bạn cũng thế, nếu có một ý chí mạnh mẽ và một niềm tin, tôi muốn nói ở đây tất cả chúng ta đều là bạn, tất cả chúng ta đều cùng chung chí hướng.

Phù Dung rụng rời trong khi Quốc Hào nói một cách tin tưởng và đầy thuyết phục trước những ánh mắt ngưỡng mộ và thân thương ... Nhưng Phù Dung có linh cảm những lời nói ấy chỉ dành riêng cho cô. Bởi vì Mã Quốc Hào chính là người bác sĩ đã cứu cô trong đêm Giáng sinh. Phải! Giờ đây dù có nhắm đôi mắt lại, cô vẫn nhận ra tiếng nói ấy.

Những ngày sống với bóng tối trong ngôi nhà dưới chân đồi, tiếng nói ấy đã trở thành một phần không thể thiếu trong cô. Và bây giờ con người ấy đang có mặt tại đây.

Trong nắng ban mai, khuôn mặt Quốc Hào như có một vầng hào quang lấp lánh và tia nhìn từ đôi mắt ấy vẫn gói trọn lấy Phù Dung.

Chương 7

Phù Dung chưa thấy có ngày mùa đông nào đẹp như ngày hôm nay ... Vì cô vừa nhìn thấy ánh sáng chẳng? Hay vì sự hiện diện của Mã Quốc Hào? Cô đang bị xâm chiếm bởi một cảm giác dịu êm mơ hồ khi lặng lẽ đi bên cạnh anh trên lối sỏi giữa những bức tường đá rêu phong phủ đầy. Tâm trạng đầy ấm áp, nhưng dường như không ai muốn phá vỡ sự im lặng dịu dàng ...

Phù Dung vẫn cúi đầu để tránh nụ cười và ánh mắt luôn hướng về phía cô, nhưng cuối cùng cô phải đối diện với điều đó. Lần đầu tiên, cô nhìn thẳng vào mắt Quốc Hào.

– Thật ra, anh không để ý gì đến cảnh vật ở trường phải không? Không một chút nào nhưng không có gì tôi muốn bằng được ở bên cạnh cô.

– Như vậy là ... có phải chúng ta không có gì nữa để ngạc nhiên về nhau?

Câu hỏi được đặt ra như một sự khẳng định. Và rồi Quốc Hào đứng lại anh nhìn thật sâu vào mắt Phù Dung, và nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, vẫn dịu dàng như những ngày sống trong ngôi nhà dưới chân đồi. Anh nói:

– Phù Dung! Chúng ta đã quen nhau từ rất lâu.

Phù Dung nhớ lại mình đã tức giận như thế nào khi nghĩ rằng Quốc Hào đã bỏ rơi và lãng quên cô.

Quốc Hào mỉm cười:

– Tôi đã giữ lời hứa, đúng không?

Phù Dung thú nhận:

– Tôi nghĩ mình đã trải qua một giấc mơ ...

Quốc Hào đặt tay lên vai cô và điềm tĩnh nói:

– Bây giờ cô đã thấy tôi có thật hay không?

Những chữ hiện ra trong đầu óc cô để đáp lại làm Phù Dung sợ hãi, nhưng cô không giữ lại được. Cô đáp rất khẽ:

– Anh có thật ...

Hai người vẫn nhìn nhau, Quốc Hào siết nhẹ bàn tay Phù Dung trong tay anh. Cô có cảm giác như bàn tay mình đang cháy bỏng ... cảm giác khủng khiếp mà thú vị tuyệt vời. Nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đó trong cô. Phù Dung rút bàn tay lại và ngoảnh mặt đi.

– Tôi nghĩ, chúng ta nên trở về.

Anh lặng thinh một lúc để nhìn Phù Dung thật kỹ, như một bác sĩ đang chuẩn đoán một trường hợp khó nói, và ánh mắt anh đầy thiện cảm.

– Phù Dung, tôi rất muốn được gặp lại cô. Xin cô đừng từ chối.

Lời nói của anh cũng dịu dàng và trầm ấm như con người của anh

và điều đó làm Phù Dung hoảng sợ. Sợ cái điều khủng khiếp mà ngày xưa đã xảy ra với mẹ.

Cô đáp, mắt nhìn xuống:

– Tôi không biết.

Rồi đổi nhịp bước thật nhanh.

Một tiếng thét rừng rợn phá tan sự im lặng rồi một tiếng thét nữa, tiếp theo là tiếng khóc. Phù Dung nín thở. Đây là vở kịch thử nghiệm ở trường, nhưng những gì đang diễn ra trên sân khấu cũng khiến cô bị mê hoặc và cuốn hút. Ở đó, một đức ông chồng đang điên loạn vì bị tình phụ bởi một cô vợ xinh đẹp. Ông đã tìm cách trả lời, nhưng cuối cùng sự trả thù ấy đã thất bại trước lý trí của chính ông. Ông chỉ vào người phụ nữ đang bế trên tay một đứa trẻ:

Hãy đi và mang theo chứng tích của sự phản bội ấy ... Mãn hạ xuống với tiếng khóc của người chồng kiêu hãnh và đáng thương.

Phù Dung vẫn còn ngồi sờ sờ ...

Xảo Vân huých cùi chỏ vào cô và nói nhỏ trong bóng tối.

– Bạn hãy vỗ tay, bằng không sẽ phải trả lời với cha tôi, ông đang nhìn qua kẽ hở của tấm màn để xem ai không hoan hô kịch bản của ông và ông sẽ liệu cách trả thù đấy.

Phù Dung bật cười và vỗ tay theo. Đèn bật sáng Xảo Vân dẫn Phù Dung vào hậu trường.

Lúc này thầy hiệu trưởng Tôn Hy Văn đang ngồi ở ghế, soi mình trong một tấm gương ông đang nói chuyện với chiếc bóng của ông, nhưng nín lặng khi thấy con gái bước vào.

Phù Dung bước đến trước mặt ông:

– Con muốn thừa với thầy rằng con rất thích vở kịch.

Ông Hy Văn gật đầu nhưng trái với sự tưởng tượng của Phù Dung ông buồn rầu nói:

– Con thích à? Nhưng nó có làm cho con thật sự xúc động không? Nó có làm cho con nghĩ rằng phải nhảy lên sân khấu để an ủi người đàn ông đáng thương ấy không?

Phù Dung tìm được câu trả lời trước sự chờ đợi của ông.

– Con muốn bảo vệ đứa trẻ vô tội trong bi kịch ấy.

Ông Hy Văn xoay ghế lại rồi buồn bã nhìn trừng trừng vào bóng mình trong gương. Buông tiếng thở dài.

Tôi là kẻ thất bại, tôi là kẻ đáng nguyên rủa?

... Khi trở về phòng, Phù Dung vẫn còn bị ám ảnh bởi thái độ lạ lùng của thầy Tôn Hy Văn.

– Cha bạn thường làm như vậy không?

– Nói một mình? Trong mỗi cơn say, cha tôi thường ưa ngồi một mình và tự oán trách mình. Có lẽ đó là một tâm bệnh. Tôi lo sợ rằng một ngày nào đó nó sẽ hủy diệt ông, cũng như hủy diệt gia đình tôi.

Phù Dung, bạn có nghĩ tình yêu là sự hủy diệt không?

– Tôi đang cố gắng để cho điều đó đừng bao giờ xảy ra.

Tuy không tâm sự những bí mật cuộc đời, nhưng đôi bạn chung

phòng vẫn cùng nhau san sẻ và xoa dịu những nỗi buồn. Phù Dung đã rất chân thành, chỉ trừ một điều liên quan đến người đàn ông mang tên Mã Quốc Hào. Đó là lúc cô yên lặng ...

Những ngày vừa qua, đối với Phù Dung là một thử thách đau đớn. Đêm nào nhân viên bảo vệ cũng đến báo cho cô biết có một người thanh niên gọi cô ở máy điện thoại chung của tập thể. Cô không bao giờ trả lời máy và lần cuối cùng cô nói :

Hãy nói giùm anh ta đừng bao giờ gọi điện cho tôi nữa .

... Thế rồi, một ngày, hai ngày, rồi một tuần lễ trôi qua, anh ta không gọi nữa. Không một lần nào nữa, những nỗi lo sợ của cô đã được hình thành. Nếu anh thật sự quan tâm, anh đã gọi nữa. Cô lao vào công việc học hành và làm việc thêm ngoài giờ để kiếm tiền đóng học phí nhưng mỗi tối khi trở về phòng ngủ, cô đã nửa lo sợ nửa hy vọng anh lại gọi điện cho cô. Nhưng điều đó không bao giờ xảy ra nữa. Như vậy anh đã lãng quên cô, giống như người đàn ông đã bỏ rơi mẹ cô ngày xưa.

Không để ý đến vẻ trầm tư của Phù Dung, Xảo Vân hớn hờ nói:

– Cuối tuần là ngày sinh nhật của mình.

– Tôi sẽ có quà cho bạn.

– Sự hiện diện của bạn tại buổi tiệc mừng chính là món quà quý giá nhất.

– Sẽ không giống lễ hội đêm Giáng sinh chứ?

Phù Dung đã thề không để cho cuộc đời mình phụ thuộc vào Tôn Xảo Vân.

Xảo Vân nói:

– Tôi đã từ bỏ những lễ hội như thế, kể cả Châu Thắm Ngôn.

Xảo Vân lại nhắc đến anh chàng mà Phù Dung đã gặp trong đêm Giáng sinh.

Cô nhớ lại hình ảnh của họ lúc đó. Thật khó mà hiểu nổi điều gì đang xảy ra trong tâm trí Xảo Vân, cô đang làm gì với cuộc đời mình ...

– Thắm Ngôn làm sao?

– Anh ta thật là thú vị người không thể chịu nổi mình đã gặp lại anh ta trong những hộp đêm. Chúng mình bị hút vào nhau khủng khiếp và anh ta đã hỏi cưới mình.

– Bạn chịu không, Xảo Vân?

Xảo Vân đờ người ra như tượng gỗ trong một lúc, rồi đáp:

– Người mình muốn cưới là Mã Quốc Hào!

Đứng trước gương soi, Phù Dung cài lên tóc chiếc kẹp nơ màu trắng đi với bộ áo lụa cô mặc để dự buổi tiệc mừng sinh nhật của Xảo Vân. Cô vẫn luôn nghĩ đến sự khác biệt giữa họ

Tòa biệt thự họ Tôn sang trọng như một cung điện. Từ cửa mái vòm với những hình chạm trổ, người ta đưa Phù Dung đến một căn phòng xinh đẹp như dành cho những nàng công chúa. Những tấm màn bằng ren và kim tuyến thật lộng lẫy rủ xuống ở các cửa sổ. Nơi

dành cho buổi tiệc thật huy hoàng tráng lệ với đầy những hoa tươi và sáng trưng dưới những chùm đèn reo bằng pha lê. Cả một đội quân những người phục vụ được cải trang thành những quân lính và cung nữ trong triều đình. Họ chào mời khách khi tiếng nhạc bắt đầu nổi lên. À, thì ra sự giàu sang là như thế này, cô nghĩ thầm: “Không có sự xấu xí xung quanh là cảnh đẹp, cái gì cũng đẹp. Sự phô trương một cách hoàn hảo, khiến Phù Dung không thể không tự hỏi, cô có muốn đổi chỗ với Xảo Vân hay không? Để trở nên giàu sang và đầy tham vọng? Không! Phù Dung thích là mình. Sự đảo ngược những vai trò phỏng có ích gì? Nhất là bây giờ ...

Xảo Vân xuất hiện trước mặt Phù Dung với chiếc áo dạ hội màu huyết dụ, để lộ đôi vai trần và một phần ngực đầy gợi cảm. Cô ta nói giọng kéo dài để củng cố sự duyên dáng.

– Không biết tại sao tôi không tìm thấy ai tuyệt hảo như bạn. Bạn đã chuẩn bị chưa? Đã đến lúc trình làng rồi đấy!

Phù Dung mỉm cười để giấu tiếng thở dài khi Xảo Vân kéo tay cô đi. Họ đến gần một phụ nữ trang phục sang trọng đang lấy rượu ở một cái khay.

Xảo Vân nói với nụ cười đầy kiêu hãnh:

Bây giờ để tôi giới thiệu với bạn một người rất hấp dẫn, rất quan trọng. Đây là mẹ tôi, cựu hoa hậu Lâm Tuệ Bình.

Phù Dung tin rằng mình đã có chút ấn tượng về cái tên này, nhưng cô chưa kịp nhớ ra thì Xảo Vân đã nói tiếp:

– Còn đây là Lục Phù Dung, bạn của con.

Và người đàn bà Lâm Tuệ Bình đã nhắc cho Phù Dung nhớ lại bà là ai.

Giọng nói lạnh lùng rất hợp với vẻ kiêu sa của bà.

– Cái tên này nghe có vẻ quen quá. À! Thì ra là cô bé nhà quê ngày nào vẫn theo mẹ đến trang trại làm việc đây mà. Trông ra đáng lắm. Cô đã cảm ơn Trịnh Quân Đình chưa? ông ta, đúng là một bạch y hiệp sĩ. Cuộc sống của gia đình cô thế nào, cô Phù Dung?

Phù Dung đã bắt đầu cảm thấy không thiện cảm với con người này. Cô nhớ trong một lần ôn lại kỷ niệm, cha mẹ nuôi của cô có thoáng nhắc đến cái tên Lâm Tuệ Bình, nhưng đó là một phần không đáng nhớ trong quá khứ.

Phù Dung đáp lại với sự lạnh lùng:

– Cảm ơn! Gia đình tôi rất hạnh phúc.

– Vậy ư? - Có sự mỉa mai và cay đắng qua mỗi lời nói của bà ta – Hãy nhắn với cha mẹ cô lời thăm hỏi của Lâm Tuệ Bình.

– Tôi sẽ nhắn. Cảm ơn bà.

... Nhưng tôi không tin cha mẹ tôi muốn nghe lại cái tên ấy. Nhưng Phù Dung đã không nói ra, nhất là trong tình cảnh này. Cô đã hiểu sự cay nghiệt ở bà ta và chợt nhận ra Xảo Vân rất giống mẹ, không có đường nét, tính cách nào là của Tôn Hy Văn.

Lúc này ông đang bước đến gần. Quyền lực và sự quyền rũ toát ra

từ con người ông. Ông khoác tay Lâm Tuệ Bình với nụ cười hạnh phúc trên môi. Phù Dung nhớ lại thảm cảnh gia đình mà Xảo Vân vẫn thường kể cho cô nghe. Cô tự hỏi :

“Người ta đang sống với sự giả dối”.

Suốt buổi tiệc, cô luôn có cảm giác lạc lõng và cô độc khi nhìn những con người xa lạ xung quanh. Cô mỉm cười và trả lời những câu hỏi mà không nhớ lấy một chữ nào. Chỉ khi không khí trong căn phòng lắng đọng chỉ còn lại tiếng nói của Xảo Vân.

– Thưa quý vị, hôm nay là sinh nhật của tôi, nhưng tôi muốn nói đến một nhân vật quan trọng hơn. Xin giới thiệu:

Mã Quốc Hào?

Tiếng vỗ tay hoan hô khi Quốc Hào bước lên sân khấu, bộ y phục giản dị và những bước đi nhẹ nhàng. Anh vẫy tay chào mọi người rồi cất tiếng nói, giọng anh ấm cả căn phòng.

– Đêm nay, tôi sẽ hát cho các bạn nghe một bài hát do tôi sáng tác và riêng tặng một người ... Nhạc phẩm Mặt trời con tim .

Quốc Hào ngồi chồm người trên chiếc ghita trong một tư thế rất đẹp và chơi khúc dạo đầu.

Giọng anh ấm cúng du dương, anh hát một cách vững vàng và đầy tự tin.

Trong bầu không khí lắng đọng của những con tim đang thổn thức. Bản tình ca nói về một người con gái sống với một trái tim. Trong đó có một vùng đầy bóng tối.

Phù Dung không còn che đậy, cô đã để cho giọng hát của Quốc Hào thấm vào trong cô, khơi dậy sự buồn rầu của chính cô và làm cho cô rưng rưng nước mắt. Cô nghĩ thầm :

Lạ thật. Tại sao giọng hát của anh đã làm cho cô cảm động đến như vậy? Làm sao nó có thể khơi động những tình cảm mà cô đã cố gắng nén sức phủ nhận và che giấu? Cô có cảm tưởng bài hát nói về cô và hát cho riêng cô.

Dưới ánh đèn sân khấu, khuôn mặt anh ở trong vùng sáng huyền diệu. Đôi mắt anh dừng lại ở đôi mắt cô và lưu lại ở đó. Qua mỗi lời ca, Phù Dung cảm thấy Quốc Hào gửi đến cho cô nỗi cô đơn và khao khát được yêu. Cũng như sự đau khổ của anh. Anh hát ... Em đã thấy tình yêu và sự chân thành trong đôi mắt tôi, nhưng tôi không thấy gì ngoài mặt tối của trái tim em

Cuối cùng khi mắt anh rời khỏi cô, Phù Dung cảm thấy như thể mặt trời đã khuất sau một đám mây ... Cánh cửa mà anh đã hé mở trong một lúc ngắn ngủi, bây giờ đã đóng lại đối với cô ...

“Quốc Hào! Mã Quốc Hào ...”. Cô thầm gọi tên anh trong khi ngoảnh mặt đi, trong khi những xáo động tình cảm đang trỗi dậy trong lòng. Cô mừng vì thấy lại anh không? Cô sợ đối diện với anh không?

Thời gian trôi qua, anh càng trở nên quyến rũ hơn với dáng vẻ trầm tư và đôi mắt ưu uất.

Cô không tìm được câu trả lời, như một người không phương

hướng giữa nhịp sống xung quanh mình.

Sau khúc tình ca mở đầu của Quốc Hào, dàn nhạc bắt đầu trỗi lên những điệp khúc sôi động và mọi người cùng hòa nhịp với những vũ điệu quay cuồng.

Không còn những ưu tư phiền muộn, nếu có và không còn sự hiện diện của Lục Phù Dung.

Cô ngồi một mình trong bóng tối. Rất lặng lẽ khi một bóng dáng cao lớn, quen thuộc đến bên cô và đột ngột nắm tay cô kéo ra ngoài.

Chỉ có thể là Quốc Hào.

Cô nói khẽ vào tai anh:

– Anh làm gì thế? Nếu mọi người nhìn thấy ...

– Không hề chi. Để tôi nói cho cô biết tôi muốn gì. Trước hết, tôi muốn lắc cô ... rồi tôi muốn ôm cô vào lòng.

Phù Dung sửng sốt, nỗi lo sợ lại hình thành, cô tưởng mình đã phòng bị kỹ lưỡng để chống trả lại Quốc Hào, nhưng trái lại, khi gặp lại anh, nghe giọng nói của anh, cô không còn khả năng tự vệ. Và tuy cô đã quay mặt đi, cưỡng lại tình yêu đầy nguy hiểm của anh, cô cũng cảm thấy nhức nhối khi nghe anh nói rằng, anh muốn ôm cô vào lòng ...

Quốc Hào vẫn không buông tay cô ra và nói:

– Hãy đi theo tôi, cô bé.

– Anh đưa tôi đi đâu?

– Bất cứ đâu, trừ nơi này ...

– Chính anh đã tìm đến.

– Vì tôi biết có sự hiện diện của cô.

Anh không để cho cô có dịp phản đối và dẫn đến nhà xe gần đó, lấy chiếc Mercedes màu đen của anh.

Chiếc xe bắt đầu một cuộc hành trình trong bóng đêm.

Đó là ngôi nhà dưới chân đồi. Trong giây phút đầu tiên, Phù Dung đã biết cô đang đặt chân lên mảnh đất nào. Dù khoảng thời gian ở đây là những ngày sống trong bóng tối. Nhắm mắt lại, cô vẫn có thể cảm nhận được tiếng gió rít qua những rặng thông, tiếng suối róc rách bên ghềnh đá, tiếng chim chuyền cành, tiếng cú sang canh mùi hương của hoa cỏ ... Tất cả như hòa quyện vào nhau thành một giai điệu quen thuộc của đất trời mà Phù Dung không thể lãng quên, và vượt lên trên tất cả những cảm nhận ấy là sự hiện diện của người đàn ông bên cạnh.

– Em thấy thế nào?

Trong khi trả lời Phù Dung đưa mắt nhìn quanh tòa nhà và cả không gian êm đềm bên ngoài ô cửa.

– Đẹp lắm! Đẹp hơn cả sự tưởng tượng của tôi khi không nhìn thấy

...

Phù Dung vô tình nhắc lại những ngày sống dưới mái nhà này, với Quốc Hào là mắt, là chân, là tay, là cảm nhận của cô ...

Quốc Hào dịu dàng nói:

– Đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời tôi. Bây giờ tôi không thể làm ngơ trước lý do đã đưa em đến đây. Tôi muốn em nhận thức được là tôi không cam tâm nếu chỉ dừng lại ở đó. Tôi nghĩ em hiểu tình cảm và sự chân thành của tôi, thật khó tin là em đã chạy trốn tôi ...

– Chắc dưới mắt anh, tôi là kẻ vô ơn, lạnh lùng ...

Phù Dung bỏ lửng câu nói. Làm sao cô có thể giải thích với Quốc Hào rằng cô chạy trốn anh vì quá yêu anh. Vì sợ hãi trước sự đam mê bùng lên, vì sợ nó có thể đưa cô đến những sự lựa chọn tai hại đã xảy ra với mẹ cô ngày xưa.

Quốc Hào lên tiếng để Phù Dung thôi tự trách mình.

Tôi hiểu rằng em không cố ý làm tôi đau khổ. Đúng là tôi đã đau khổ, nhưng tôi nghĩ rằng tôi đã sai lầm khi đã đeo đuổi hình ảnh của Xảo Vân ...

Anh nói tên người tình với một giọng dịu dàng khiến Phù Dung phải hờn ghen, nhưng cô thật sự cảm động vì anh đã chia sẻ với cô một kỷ niệm thầm kín ... Anh nói:

– Tôi biết Xảo Vân khi cô ấy còn là một cô bé thường theo chân cha mẹ đến thăm gia đình tôi. Lúc đó tôi mới mười tuổi ...

Anh kể một cách mộc mạc vì sự ngây thơ của mình trước vẻ đẹp của Xảo Vân và đã nói rằng cô nàng sẽ là cô dâu tương lai của anh.

– Tôi rất muốn đeo đuổi một kỷ niệm đẹp. Nhưng cuộc đời và con người đã có quá nhiều thay đổi.

Phù Dung đang cảm nhận anh cũng đã mang đến sự thay đổi trong cuộc đời cô.

Trong lúc Quốc Hào nhìn vào một điểm xa xăm qua ô cửa sổ.

– Tôi vẫn luôn tự hỏi, cảm giác là gì khi em đến và đi trong cuộc đời tôi? Tôi vẫn như nghe thấy tiếng nói của em trong tâm trí tôi như là em vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Tôi đã nghĩ về em với hai tiếng mãi mãi ... Và tôi mong sao em có thể hiểu như vậy về tôi. Nhưng em đã chạy trốn tôi vì nghĩ rằng tôi yêu Xảo Vân.

Trong khi tôi chỉ muốn yêu em. Anh quay lại và nhìn đắm đắm vào đôi mắt cô, mắt anh như rực sáng dưới ánh trăng vàng dịu chan hòa trong gian phòng. Anh hít vào một hơi thở sâu rồi nói, giọng anh lúc này sao dịu dàng và tha thiết quá.

– Tôi yêu em, Phù Dung. Tôi nghĩ rằng tôi đã yêu em ngay từ giây phút đầu tiên. Hãy để tôi chứng tỏ với em rằng em có thể trông cậy vào tôi, mãi mãi.

Trong những lời Quốc Hào nói có một mãnh lực làm cho Phù Dung có cảm tưởng cô đang được mang đến một vùng đất mới, một vùng đất chỉ có yêu thương và hạnh phúc. Đó là những lời làm cho tình yêu được an toàn, những lời xua tan những bóng đen ám ảnh trong cuộc đời cô, những lời truyền cảm mạnh mẽ và đầy sự thật.

Một sự rung động mãnh liệt khiến Phù Dung không thốt được nên lời.

– Tôi ... tôi không biết nói gì.

– Em nghĩ tôi không chân thành khi nói như vậy chẳng?

– Quốc Hào! Anh chỉ vừa mới đến trong cuộc đời của tôi ...
Đôi mắt anh vẫn rực sáng, niềm tự tin của anh không lay chuyển bởi sự e dè của cô.

Giọng anh thật đầm thắm:

– Nhưng tôi không chút hoài nghi và nếu em muốn tôi thề để có thể tin cậy vào tôi.

Phù Dung lắc đầu:

– Không.

... Một sự im lặng dịu dàng trước khi Quốc Hào đến bên Phù Dung và vòng tay ôm cô vào lòng. Cô cảm thấy làn hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt cô và qua làn áo mỏng nhịp tim của anh đang run lên theo nhịp đập của trái tim cô.

Vòng tay anh âu yếm thương yêu và giọng nói dịu dàng quẩn quanh cô như thể anh sẽ không bao giờ rời xa cô nữa.

– Anh yêu em, Phù Dung.

Giọng anh ngọt ngào ve vuốt tên cô và phù Dung muốn những âm thanh vang ấy cứ ngân lên mãi.

Anh nâng chiếc cằm xinh xắn của cô lên và họ giữ im lặng huyền diệu bằng một nụ hôn tha thiết nồng nàn và kéo dài vô tận như cả một đời người.

Tất cả những ưu tư phiền muộn giữa hai con người đã tan biến, ý niệm về thời gian, không gian cũng mất hết, chỉ tồn tại niềm chan chứa yêu thương ...

... Nhưng khi sự say đắm đã qua đi, Phù Dung choàng tỉnh như vừa thoát khỏi một giấc mơ hãi hùng.

Cô rời khỏi vòng tay anh, bối rối như một đứa trẻ phạm tội.

– Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên như thế ...

Anh nâng cằm cô lên và nhìn vào mắt cô.

– Tôi yêu em và em cũng yêu tôi, thì có gì là không thể ...

Cô nhìn xuống. Có lẽ đối với anh việc yêu một người là dễ dàng. Có lẽ khó hơn đối với cô, nếu muốn chôn chặt những nỗi lo sợ vẫn còn tồn tại.

Cô ngước lên nhìn anh, một sự bình thản đến lạnh lùng.

– Vì sao anh yêu tôi?

– Tình yêu không là một cái gì có thể lý giải được. Ta yêu người ta yêu, vì người ấy đang yêu vì không thể nào yêu ai khác.

Còn tôi chưa thể yêu ai. Tôi chưa bao giờ biết được trong vấn đề yêu một người đàn ông. Thậm chí tôi chưa bao giờ nói được hai tiếng yêu ai. Có lẽ bởi vì tôi thấy yêu chính mình đã là khó.

Đôi mắt đẹp của anh như tối sầm lại khi nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

– Nếu em nghĩ như vậy, thì những giây phút tuyệt vời vừa xảy ra là cái gì hả Phù Dung?

Giọng anh vẫn dịu dàng và tha thiết, nhưng cô không còn nghi ngờ

bởi về việc anh vẫn là người có thể làm cô đau khổ, nếu như cô không kiên quyết, cô nói:

– Những gì vừa xảy ra là một sự sai lầm, đúng như tôi đã nghĩ ... Anh ngắt lời cô:

– Tại sao em không chịu hiểu những tình cảm của tôi, trong khi tôi cố gắng hiểu những tình cảm của em? Tại sao em lại cố làm ra vẻ một con người mà tôi không thích? Tại sao em lại không thể là Lục Phù Dung mà tôi đã chờ đợi?

– Quốc Hào anh hiểu về tôi được bao nhiêu, mà nói những lời như thế ư chúa, tôi vẫn là tôi. Tôi mang ơn anh, nhưng yêu ... anh là một chuyện hoàn toàn khác.

– Phù Dung, em hãy nhìn vào mắt tôi.

– Tôi đang nhìn đây.

– Không, em không nhìn. Nếu nhìn thì em đã thấy tôi yêu em biết dường nào.

Cô quay mặt đi và nói:

– Tôi nghĩ mình đã ngu xuẩn khi theo anh đến đây. Có lẽ cũng bằng cách này mà mẹ tôi ngày xưa đã tan nát cả cuộc đời, vì bị cảm xúc lừa gạt, nên đã đem cả cuộc đời để đổi lấy những giây phút ngắn ngủi.

Anh nắm tay cô và kéo cô xoay lại, buộc cô lại nhìn vào mắt anh.

– Phù Dung, đừng nói như vậy. Tôi sẽ không để cho chuyện ấy xảy ra với em.

Tôi sẽ yêu em mãi mãi.

– Anh đừng hứa với tôi, cho tôi xin. Có lẽ mẹ tôi cũng đã tin vào những lời hứa mà hủy diệt cả cuộc đời.

– Như vậy thì làm sao tôi chứng minh được để em có thể đặt niềm tin vào tôi? Làm sao chúng ta ...

Phù Dung rút tay lại, từ lòng bàn tay ấm áp của anh.

– Anh không cần phải làm gì, hay chứng minh với tôi một điều gì.

– Phù Dung, em có hiểu những gì em nói ...

– Tôi hiểu.

– Không, em không hiểu gì hết, Tôi thấy rõ ánh mắt của em, em đang chạy trốn, không chỉ chạy trốn tôi mà còn chạy trốn chính bản thân mình. Đến bao giờ thì em không còn bị ám ảnh vì câu chuyện đau lòng của mẹ em thời quá vãng. Nỗi ám ảnh đó đã khiến tâm trí em không còn khả năng hiểu được những suy nghĩ và tình cảm của một người không ngừng yêu em và quan tâm đến em.

Cũng như trái tim em không còn chỗ để ...

Phù Dung quay phắt và bước đi. Sau khi nói những lời có thể khiến cho Mã Quốc Hào hóa đá.

– Tôi không muốn nghe anh nói nữa, Mã Quốc Hào. Tôi không muốn nghe anh nói là tôi đã sai, dù rằng anh yêu tôi.

Trong khi bước đi, cô nghe anh nói:

– Nếu thế thì hãy tha lỗi cho tôi.

Chương 8

...Tối đó, Phù Dung nằm thao thức vì những hoài nghi và đau khổ. Rồi lúc nửa đêm, cô nghe những tiếng động trong căn phòng, cô mở mắt ra, trong ánh sáng mờ của vầng trăng lười liềm, cô thấy Xảo Vân một đốm lửa ở đầu giường thuốc sáng rực lên trong bóng tối. Tại sao Xảo Vân lại thức vào giờ này, giống như cô.

Phù Dung ngồi dậy và nhẹ nhàng đến bên bạn. Xảo Vân đang ngồi trên giường đờ ra như tượng gỗ và bên cạnh là một chai rượu còn dang dở, mùi ,men và khói thuốc nồng nặc cả căn phòng.

Phù Dung nói rất khẽ:

– Bạn hãy ngủ đi Xảo Vân.

Xảo Vân hình như không thèm để ý. Vẫn im lặng rồi chốc lại đưa chai rượu lên tu. Phù Dung giữ lấy tay bạn và đoán thấy sự đau khổ. Cô dịu dàng hỏi:

– Có chuyện gì xảy ra với bạn thế, Xảo Vân ?

Xảo Vân vẫn im lặng, mắt đăm đăm nhìn vào chai rượu, như thể tìm được câu trả lời của cô trong màu hổ phách kia. Đột nhiên hai vai cô run lên và nước nở khóc.

Phù Dung vòng tay san sẻ ôm lấy bạn. Nhưng lúc này tiếng nói Xảo Vân dội vào tai cô sắc lạnh như một mệnh lệnh.

– Tránh xa anh ta ra.

Và rồi Xảo Vân run lẩy bẩy, toàn thân lạnh toát, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt mở to nhưng dường như không còn sinh khí.

Phù Dung đặt bạn nằm xuống giường, rồi lao ra cửa.

Cô chạy thục mạng trong dãy hành lang vắng lặng với đôi chân trần của mình. Khi đến trước căn phòng bảo vệ, cô gần như nói không ra hơi.

– Hãy gọi ... bác sĩ ...

Và trong khi đợi bác sĩ đến, cô ôm bạn trong vòng tay.

Vị bác sĩ lao vào phòng như cơn lốc, khuôn mặt phẳng lì không gợn một chút cảm xúc. Lẽ ra Phù Dung không nên kinh ngạc nhưng cô chỉ muốn kêu lên Mã Quốc Hàó .

Anh đã không để mắt đến cô từ khi bước vào phòng. Anh lấy ống nghe trong chiếc valy nhỏ và nghe tim bệnh nhân.

– Sao vậy ?

Anh lạnh lùng hỏi, Phù Dung nghĩ rằng cần nói cho bác sĩ biết sự thật để dễ chuẩn đoán.

– Có lẽ do kích động, bạn ấy đã hút thuốc và uống quá nhiều rượu.

– Cô làm rồi đấy, cô Lục Phù Dung! Con gái tôi không bao giờ như thế.

Một giọng nói sắc lạnh như thép vang lên sau lưng Phù Dung. Cô

quay đầu lại thấy một bóng dáng cao lớn, điển trai và đầy uy quyền của thầy hiệu trưởng Tôn Hy Văn.

Không hiểu sao Phù Dung rùng mình, có cảm giác như vừa nghe một lời đe dọa.

Và khi Quốc Hào bế Xảo Vân trên tay bước ra khỏi phòng, Phù Dung vội vã chạy theo, thì một cánh tay cứng như gọng kìm giữ tay cô lại và vẫn giọng nói sắc lạnh ấy:

Con gái của tôi đã có bác sĩ của nó trông nom, không ai cần đến cô. Phù Dung cúi gằm, che giấu những giọt nước mắt trào lên. Không - Cô tự nhủ - Họ không phải là phần đời của cô.

Mùa xuân nhẹ nhàng kéo đến ...

Trong tâm trí của Phù Dung quá khứ xa xôi của mẹ cô gần như đã trở thành một chuyện hoang đường. Cô đã sẵn sàng gấp trang sách ấy lại và chấp nhận câu chuyện của cô không có kết cuộc. Cô được cái gì nếu bây giờ có tìm ra cha ruột của mình? Cô trong mong điều gì nữa? Chính người đàn ông này đã khởi xướng một chuỗi bất hạnh tái diễn trong cuộc đời bi thảm của mẹ cô.

Thế nhưng số mệnh đã an bài, cho cô đến đây và thấy bức tranh ấy.

... Dọc theo bãi biển rộng cát trắng có những tòa nhà cổ kính với những mái vòm ngói đỏ.

Chìm đắm trong suy tưởng, Phù Dung Tiên Tử lững thững bước đi. Mỗi khi lối mòn dẫn cô đến một tòa nhà cũ kỹ và hoang phế nhưng trông hình dạng cô đoán ngày xưa tòa nhà này chắc phải đẹp lắm. Một người họa sĩ đang ngồi vẽ những bức tranh sơn dầu. Dưới ánh nắng buổi hoàng hôn, những bức tranh trở nên sống động và gây một ấn tượng cuốn hút mãnh liệt ở Phù Dung.

Khi xem đến bức tranh cuối cùng bị phủ một lớp bụi mờ.

Phù Dung khởi sự rùng mình và mạch máu ở tay cô đập nhanh.

Trước mắt cô là bức tranh một thiếu nữ mặc áo lụa trắng đang đứng trên bãi biển. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của người thiếu nữ cũng là khuôn mặt của người trong bức ảnh mà Phù Dung luôn mang theo bên mình. Người thiếu nữ ấy chính là Vũ Đan Dung, mẹ của cô.

Bên dưới bức tranh không có chữ ký của họa sĩ mà chỉ có một dòng chữ Người tôi đã mất .

Phù Dung không biết mình đã đứng trong bao lâu, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt như ảo ảnh của người thiếu nữ trong tranh.

Câu chuyện về quá khứ của cô tưởng đã mờ nhạt, cô đã không bao giờ thấy mẹ cũng như người đàn ông đã bỏ rơi mẹ. Nhưng đúng là số mệnh đã an bài cho cô đến đây và thấy bức tranh này.

– Cô ơi, cô có sao không? Tự dưng cô khóc làm tôi ...

Cố gắng hoàng hôn sau cơn choáng váng, Phù Dung nhìn người họa sĩ và rồi cô lại sửng sốt. Châu Thắm Ngôn. người tình cũ của Tôn Xảo Vân.

Anh mặc quần kaki sậm màu và áo sơ mi ngắn tay. Bộ quần áo làm lem tạo cho anh một dáng vẻ phong trần khác hẳn với anh chàng bảnh trai lịch lãm mà Phù Dung đã gặp trong đêm lễ hội Giáng Sinh. Về chân thành trong ánh mắt anh khuyến khích và Phù Dung nói:

– Tôi muốn mua bức tranh này.

– Tôi ... tôi không bán.

– Tại sao?

– Tôi có nhiệm vụ giao tặng bức tranh này cho ... người thiếu nữ trong tranh.

Xin lỗi!

Thẩm Ngôn nhún vai:

– Điều này nghe có vẻ hoang đường, nhưng nó thật sự quan trọng là tâm huyết của người vẽ bức tranh này.

Tim đập mạnh, Phù Dung run run hỏi:

– Tôi muốn gặp người ấy.

Một thoáng yên lặng.

– Cha tôi ... đã mất rồi.

Anh buồn bã đáp và thấy khuôn mặt người con gái tái nhợt đi. Anh nhìn sững cô ánh mắt sáng lên vì nhận biết thậm chí có cả niềm vui trong đó.

Anh nói:

– Một lần nữa cô đã tỏ ra quá xúc động. Đầu tiên là vì người thiếu nữ trong tranh, sau đó là vì người vẽ tranh. Thật ra cô là ...

Trong một thoáng, Phù Dung muốn nói hết tất cả những điều cô hoài nghi ...

rằng người đàn ông vẽ tranh chính là cha ruột của cô, là người đã gây ra bao nhiêu đau khổ, bỏ rơi mẹ cô và thậm chí không nhận biết sự có mặt của cô trên cõi đời này là cái quá khứ đầy ám ảnh mà cô vẫn luôn luôn đi tìm. Nhưng nếu cô nói ra biết đâu sẽ khơi thêm những đau thương khác.

Phù Dung nói qua nước mắt:

– Tôi là Lục Phù Dung, là con gái của ... người thiếu nữ trong tranh, nhưng anh sẽ chẳng bao giờ gặp được mẹ tôi để hoàn thành nhiệm vụ theo tâm huyết của cha anh. Bởi vì ... mẹ tôi cũng đã mất rồi.

– Chúa ơi!

Anh lẩm bẩm, dường như sự xúc động của cô đã truyền sang anh và Phù Dung có cảm giác như đang nói chuyện với một người thân.

Một ngày nào đó cô sẽ nói với anh và cô mong rằng anh sẽ không phủ nhận cô.

Thẩm Ngôn nói với vẻ thân thiết:

– Cô ngồi ghế đi.

Anh mời Phù Dung uống tách trà pha sẵn để trong bình hãy còn ấm nóng và dường như câu chuyện mới thật sự bắt đầu.

Cám ơn cơn gió vô tình đã đưa chân cô đến đây.

– Có thể là sự dun rũi của số phận cũng nên.

– Tại sao mọi việc lại trở nên quan trọng đến với cô thế ?

– Vì bản thân sự việc là quan trọng.

– Có thể cô muốn biết câu chuyện ngày xưa ... Dẫu sao cũng chỉ là dĩ vãng.

Người ta đi ra từ dĩ vãng nhưng không thể sống mãi với nó ...

– Phải, mẹ tôi và cha ... anh đã yên nghỉ, không còn bận tâm đến thế gian nữa.

Nơi họ đến không có tình yêu cũng không có hận thù.

Thẩm Ngôn nhìn bức tranh thiếu nữ, rồi ôn tồn nói:

– Bức tranh ấy là đẹp nhất trong những bức tranh mà cha tôi đã vẽ. Nó giúp ông nhớ lại người con gái ông đã yêu tha thiết.

– Anh tin như thế?

– Tôi tin cha tôi và cũng tin vào nhận biết của chính mình.

– Thế tại sao họ lại không trở thành, một đôi nhĩ?

Tôi không biết. Cha tôi đã xem chuyện tình đó như là một bí mật, sống để bụng, chết mang theo và ông đã rất đau khổ vì điều đó.

Phù Dung vẫn không thoát khỏi sự hoài nghi nhưng cố nén cơn phần nộ cô nói:

– Tại sao biết điều ấy là đau khổ mà vẫn để cho nó xảy ra?

Chúng ta là người ngoài cuộc thì làm sao hiểu được tâm trạng của người trong cuộc.

Phù Dung nhún vai:

– Thế thì anh cũng như tôi đều không biết được kết cuộc của câu chuyện.

– Còn mẹ cô đã sống thế nào, Phù Dung? Bà đã có những tháng năm hạnh phúc chứ?

– Tôi không biết mẹ tôi quan niệm hạnh phúc là như thế nào, nhưng điều đó đã không bao giờ xảy ra với người mà tôi được biết. Mẹ nuôi của tôi kể lại, tôi vừa chào đời thì mẹ tôi cũng trút hơi thở sau cùng. Tôi không có một ấn tượng gì về mẹ.

– Thế còn cha ruột của cô?

Phù Dung đáp, giọng run run. Nỗi đau còn quá mới mẻ đối với cô.

– Cha tôi cũng đã chết.

Thẩm Ngôn chậm rãi gật đầu, lòng đầy thương cảm với người con gái xa lạ.

– Cô đã đau khổ lắm, phải không?

– Tôi cũng đã chịu được.

Không muốn được thương hại, Phù Dung gắng gượng mỉm cười qua nước mắt. Thẩm Ngôn nhìn cô trong một lúc rồi nói:

– Cô có vẻ mạnh mẽ và quả quyết hơn mẹ cô. Đã có một thoáng tôi đã tưởng tượng cô là người thiếu nữ ngày xưa trong bức tranh “người tôi đã mất” của cha tôi.

Phù Dung nói:

– Anh có thể bán bức tranh cho tôi rồi chứ?

Thẩm Ngôn đáp:

– Không, tôi vẫn không bán.

– Anh ...

– Nó là của cô, cô bạn thân mến:

– Ôi, anh thật tốt.

– Có thể xem tôi đã hoàn thành tâm huyết của cha tôi. Bức tranh đã tìm được người chủ xứng đáng với nó.

– Tôi có thể tự nói lời cảm ơn với cha anh không? Ông đã yên nghỉ ở đâu?

– Phù Dung, tôi đã nói cô là người phụ nữ mạnh mẽ và quả quyết nhưng bây giờ tôi còn thấy thêm được sự đa cảm nữa.

– Tôi chỉ muốn cảm ơn cha ... anh, một người ... bạn tốt của mẹ tôi ngày xưa.

– Tôi có thể nói cho cô biết, cha tôi đã yên nghỉ trong lòng biển cả. Ấu đó cũng là ước nguyện của ông. Ngày còn sống, ông thường nói :

Cuộc đời là biển cả Giờ đây, linh hồn ông đang bình yên.

Phù Dung nói với tất cả chân thành:

– Phải. Và tôi sẽ luôn cầu nguyện như thế.

... Không còn sự hoài nghi cũng như lòng thù hận. Phù Dung thật sự tin rằng bóng đen độc hại đã không còn tồn tại trong cô. Cô đã có một người cha không như sự tưởng tượng của cô trong những ngày tháng qua.

Tuy nhiên vẫn còn có một nỗi ám ảnh không lý giải được về một câu chuyện tình không có đoạn kết mà mẹ cô đã để lại.

Giờ thì cô chỉ còn biết hỏi:

– Xin lỗi ? Tôi có thể biết tên cha anh là gì không?

– Được thôi, nhưng cô thậm chí còn chưa biết tên tôi.

– Tôi ...

– Ồ, không sao. Cha tôi là Châu Chí Đông và tôi là Châu Thẩm Ngôn, nếu như cô muốn biết thêm.

– Vâng, tất nhiên tôi rất vui vì được làm quen với anh, Thẩm Ngôn.

– Tôi cũng thế nhưng tôi không biết điều đó có thay đổi được gì không.

– Có thể. Phù Dung tin rằng anh đã không hề biết mình đã tham dự vào cuộc đời cô.

Không hề biết, cũng như cha anh, là mẹ cô đã mang thai. Anh và cô là anh em vì cùng chung huyết thống, nhưng cô tự hỏi, anh có mong đợi điều đó? Trước khi đến đây, cô và anh là hai người xa lạ và bây giờ cô không chắc cô có muốn chuốc thêm sự rắc rối của anh trong cuộc sống hay không? Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cô im lặng.

Phù Dung đứng lên:

– Tôi phải đi bây giờ, tôi phải gặp một người ...

Thẩm Ngôn thoáng nuối tiếc, rồi trao bức tranh Người tôi đã mất , tâm huyết của cha anh, cho người xứng đáng giữ lấy nó.

– Cảm lấy, cô bạn nhỏ, là của cô đấy, mãi mãi ...

Phù Dung xúc động:

- Cảm ơn anh và tất cả, Thẩm Ngôn.
- Còn tôi thì cảm ơn sự hiện diện vô tình nhưng đầy ý nghĩa của cô. Họ nhìn nhau mỉm cười. Phù Dung thật sự tin rằng Thẩm Ngôn là một người tốt. Cô mong muốn có anh.

Anh hỏi khi tiễn cô ra cửa:

- Tôi còn gặp lại cô không?

Phù Dung gật đầu:

- Có lẽ chúng ta có thể ...
- Tạm biệt cô bạn nhỏ.
- Tạm biệt.

Khi nói lời từ giã, Phù Dung tin rằng cô sẽ quay trở lại, cô cần người đàn ông xa lạ bỗng trở nên thân quen giống như một chuyện thần thoại ...

Giống như cô đã mơ ước thật lâu để tìm thấy cha cô, nhưng điều ấy đã đến quá trễ.

Phù Dung ngẩng đầu lên, nhìn biển cả đang dậy sóng trước mắt cô, có cảm giác linh hồn của Châu Chí Đông đang lẩn quẩn quanh đây. Phù Dung cúi đầu xuống và bắt đầu khóc nữa. Khóc cho những mảnh đời bất hạnh, khóc cho những tình cảm mà cô đã muốn giữ gìn. Tất cả một bi kịch đã kết thúc. Khóc cho người cha cô chưa bao giờ biết và sẽ không bao giờ biết nữa.

Như một tấm màn che phủ bao năm qua được mở ra trước mắt ...

Những điều phát hiện được về quá khứ của mình làm Phù Dung cảm thấy choáng váng. Và vẫn còn đó một nỗi đau luôn đè nặng trong lòng.

Giờ đây, cô chỉ còn chờ đợi được nghe những lời tâm tình ngọt ngào của mẹ.

Ngồi trong bóng tối dày đặc, Phù Dung che giấu những giọt nước mắt đang trào dâng, lắng nghe giọng nói của mẹ từ quê nhà vọng đến bên tai, cô xúc động như mẹ đang ở bên cạnh mình.

- Mẹ biết điều đó bất ngờ đối với con, Phù Dung! Con cứ khóc nếu như nước mắt có thể cuốn trôi đi những đau khổ. Nhưng mẹ tin sau đó con sẽ hiểu việc con cần làm.

Phù Dung ghen ngào:

- Con thật sự không biết mình phải làm gì? Những gì con áp đặt cho cuộc đời mình là những gì con không hề mong muốn.

Phù Dung, mẹ thấy dường như con đã trở nên băng giá từ khi hiểu được sự thật về quá khứ của mình. Mẹ muốn nói về cảm xúc. Con vì những nỗi ám ảnh, vì bản năng tự vệ đã muốn gạt ra ngoài bất cứ điều gì có thể tổn thương đến tình cảm của con, con đã không dám mạo hiểm trông cậy vào ai cả, không dám để cho ai lọt vào trái tim con. Mẹ muốn nói đến ... Mã Quốc Hào.

- Mẹ ơi! Chuyện này đâu có dính dáng phần nào đến chuyện giữa con và Quốc Hào.

– Mẹ biết. Nhưng có lẽ còn một nơi sâu kín hơn con vẫn còn tồn tại. Con đã lẩn trốn, rồi chối từ và rồi điều đó làm cho con đau khổ. Câu chuyện về Mã Quốc Hào đã khiến Phù Dung không chịu nổi.

– Con không muốn nói về anh ấy, mẹ ạ.

– Nhưng có những điều con cần phải hiểu. Người ta đau khổ như thế nào khi cô độc. Việc này cũng giống như vậy. Khi con không chịu để cho người ta đến với con, trở thành một phần đời của con là cách con tự chuốc lấy sự đau khổ.

– Người ta đã không còn là phần đời của con nữa. Có lẽ số mệnh đã trừng phạt con vì đã ra ngoài giới hạn, đã dám mơ tưởng đến tình yêu.

Người mẹ nói giọng vỗ về:

– Mẹ sẽ đến thăm con, Phù Dung.

– Ôi, con mong gặp lại mẹ biết bao và cả cha nữa. Nhưng không thể làm phiền lòng cha mẹ nhiều hơn. Nhất là trong tình cảnh này. Con muốn được tự mình đứng vững. Nhưng con không cô độc đâu. Con còn có cha mẹ, cha mẹ mới chính là phần đời của con.

Giọng mẹ vẫn dịu dàng mỗi khi khuyến khích Phù Dung.

– Mẹ nghĩ vậy. Mẹ nghĩ rằng con phải tự mình khám phá lại bản thân để trưởng thành. Và mẹ tin con sẽ làm được điều đó.

– Vâng, con sẽ làm điều đó vì cha, vì mẹ.

– Cha mẹ muốn con vì hạnh phúc của chính mình. Mẹ đã luôn luôn nói với con, hạnh phúc có thể mãi mãi ngoài tầm tay, nhưng ta vẫn phải đi tìm. Đôi khi cả một đời người.

... Đêm ấy, ngồi một mình trong bóng đêm, Phù Dung suy ngẫm lại những lời mẹ nói. Phải chăng con người cô là như thế. Con đã trở nên băng giá ...

Không để ai lọt vào trái tim con ... Nhưng nỗi sâu kín nhất vẫn còn tồn tại ...

Phải, vẫn còn tồn tại. Cô nghĩ mình có thể gạt bỏ được hình ảnh của Mã Quốc Hào ra khỏi tâm trí. Nhưng thành lũy do cô dựng lên bởi ý chí của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Và giờ đây, mỗi ngày cô còn phải đối đầu với những nỗi đau của mình ... Tôn Xảo Vân.

Phù Dung chẳng làm sao giải thích nỗi về con người của cô ta. Phải chăng viễn cảnh đêm tối của gia đình là một tấm gương phản chiếu những sự kỳ lạ.

Đối với Xảo Vân, cô thường bị ngăn cản bởi một điều gì đó khó lý giải được.

Bởi sự ghen tuông? Bởi sự lo sợ về nỗi yếu đuối của mình?

Bởi sự miễn cưỡng của cô không muốn cảm dỗ trái tim mình bằng một tình trạng trong đó cô không còn là một người bạn mà là một tình địch, một kẻ thù ...

Cô không dám hỏi Xảo Vân có yêu Quốc Hào không? Và có đau khổ khi phải mất anh như nỗi đau khổ của cô hiện nay hay không?

Và như thế sẽ tiết lộ tình cảm của cô, sẽ phơi trần vết thương lòng vì cô đã mất anh.

Cô không muốn nói gì hơn là nghĩ rằng đã vượt lên trên sự yếu đuối nhu nhược, rằng cô sẽ không bao giờ lần trốn ... với bất cứ con người nào.

Cùng lúc với những suy nghĩ đó, Phù Dung nghe có những tiếng động trong bóng đêm xung quanh mình. Có tiếng đá rơi ào ào, dường như có ai đó đang từ từ trên con đường lát sỏi dẫn đến cửa phòng cô.

Khu đất sáng mờ mờ dưới ánh trăng lười liềm, nhưng con đường nằm giữa hai hàng phượng vĩ thì tối như mực.

Phù Dung cố nhìn xuyên qua bóng tối. Có ai ở đó không?

Và rồi cô thấy một bóng người. Cô tự hỏi phải chăng bóng tối mờ mờ đã gây nên ảo giác? Nhưng không! Bóng người ấy lướt qua dưới ánh trăng, rồi thụt lùi vào trong bóng tối.

Một người đàn ông ...

Phù Dung cố ý nghĩ kêu to lên, nhưng rồi lại thôi. Thầm hỏi:

Ai vậy? Ai lại đến không mục đích gì khác nhìn căn phòng dưới ánh trăng? Một người đàn ông nghĩ rằng cô cũng thức vào giờ này, giống như ông ta? Phải chăng ông ta đang gieo vào cô một cảm giác hoang mang, lo sợ? Nhưng để làm gì?

... Sáng hôm sau, khi thức dậy, Phù Dung cứ ngỡ mình đã mơ thấy người khác bí mật dưới ánh trăng.

Khi bước ra ngoài, chỗ người đàn ông đã đứng đêm qua. Một mảnh giấy nằm trên cỏ ...

Phù Dung nhặt mảnh giấy lên đọc và nghĩ rằng nó dành cho cô.

Tránh xa anh ta ra! Tuồng chữ xa lạ, nhưng lời lẽ thì giống hệt lời lẽ của Tôn Xảo Vân.

Tránh xa anh ta ra! Trong đêm cuối cùng nó không còn là những người bạn mà là tình địch, là kẻ thù theo cách nghĩ của Xảo Vân mà Phù Dung có thể đọc thấy. Trong ánh mắt mỗi khi họ nhìn nhau.

Những câu hỏi quay cuồng trong tâm trí cô như đêm qua. Nhưng giờ đây có lẽ cô đã tìm ra lời giải đáp.

Người ta muốn kiểm soát chặt chẽ cuộc đời của cô thông qua cuộc viếng thăm của người đàn ông chỉ đứng bên ngoài ô cửa, lặng lẽ dưới ánh trăng.

Cô không hề biết điều đó mở ra những bí ẩn khác trong cuộc đời mình.

Cuối trời vẫn nhớ

Chương 9

Một làn gió nhẹ mơn man trên tà áo lụa, như một sự vuốt ve từ những chốn xa xăm bí ẩn bên kia đại dương ... Phù Dung cảm thấy nếu không phải đau khổ, thì có lẽ những gì xảy ra trong cuộc đời cô cũng chỉ là cơn giông trên bầu trời quang đãng.

– Cô thấy thế nào?

Thắm Ngôn vừa nói vừa chỉ tay lên đồi cát với những rặng thông. Khi hai người đứng trên mỏm đá hướng ra đại dương yên tĩnh trong buổi hoàng hôn.

Phù Dung đáp:

– Đẹp lắm!

– Còn hơn thế. Đó là nơi tôi sẽ xây dựng một dưỡng đường.

Phù Dung đã tưởng Thắm Ngôn bằng lòng với ngôi nhà cỏ và những bức tranh.

– Đó là một ý nghĩ thật tuyệt vời, Thắm Ngôn ạ.

Đôi mắt đẹp của anh trở nên mơ màng:

– Đây là điều tôi hằng mơ ước. Trong bao nhiêu năm sống trong ngôi nhà điêu tàn của cha, tôi đã hứa với mình, một ngày nào đó, tôi sẽ làm chủ một tòa nhà chắc chắn, bền vững. Một dưỡng đường, để tất cả những con người bất hạnh cũng có thể có một tổ ấm. Một tòa nhà với tất cả các cửa sổ đều hướng ra biển cả.

Nghe Thắm Ngôn miêu tả ngôi nhà tương lai của anh, Phù Dung có thể đoán biết anh đang nghĩ đến điều gì sau đó:

Tình yêu.

Phù Dung có cảm giác Thắm Ngôn có những bí mật nhưng anh không muốn chia sẻ cùng ai. Và nếu anh biết nhiều hơn cô về tình yêu, loại tình yêu bất diệt, chắc là anh đã dâng hiến tình yêu cho một người ...

Cũng như cô, dù xa cách Quốc Hào, cô vẫn không thể lãng quên anh. Mà chỉ thấy điều đó càng làm cho tình cảm của cô thêm thấm thiết nhiều hơn. Sự lẩn trốn không thể khiến cô ngừng yêu, mà trái lại tình yêu đó càng nồng nàn và sâu lắng hơn.

– Thế nhưng nó sẽ không bao giờ trở lại ...

Trong khi đứng bên nhau, Thắm Ngôn nhìn Phù Dung và bất giác đặt một bàn tay lên vai cô.

Anh nói:

– Phù Dung, tôi không bao giờ tâm sự chuyện tình cảm của riêng tư mình.

Nhưng bây giờ tôi thấy mình muốn làm điều đó. Tôi muốn thành thật với cô về mọi mặt. Và tôi nghĩ rằng mình đã làm đúng.

... Hôm nay là ngày đầu tiên trong số rất nhiều ngày Thắm Ngôn chia sẻ với Phù Dung.

Càng gần nhau, họ càng thân thiết và quý mến nhau hơn. Phù Dung có thể hình dung cha mình qua khuôn mặt của chàng trai này ...

Cô dịu dàng nói:

– Anh có thể cho tôi biết điều anh đau buồn không, Thắm Ngôn?

- Làm sao cô biết tôi đau buồn?
- Vì linh cảm. Tôi nói như một người thân, nhiều hơn là một bác sĩ đang chuẩn đoán bệnh. Tôi thật sự muốn giúp những con người bất hạnh đấu tranh vượt qua những đau đớn.
- Có lẽ cô nói đúng. Tôi bắt đầu thấy ở cô như một người thân thật sự của tôi. Điều này khá phi lý khi chúng ta là những người xa lạ.
- Thật ra, những ấn tượng ban đầu cũng không phải hoàn toàn phi lý. Biết đâu giữa tôi và anh cũng có chung. Thôi nào! Anh hãy kể tôi nghe chuyện của anh đi.
- Vâng, thế này. Tôi không chỉ là một người an phận mà còn là một kẻ đầy tham vọng. Tôi phải có sự nghiệp và sớm thành đạt vì tôi ... đang yêu. Thế nhưng điều đó không có gì bảo đảm. Và nếu như không có sự nghiệp và địa vị cuộc đời tôi sẽ là con số không sau khi mất tất cả.
- Kể cả cô gái anh yêu nữa ư?
- Thẩm Ngôn thở dài:
- Cô ấy không yêu tôi. Không. Phải nói là có. Nhưng tới mức chia sẻ thất bại và chịu cùng tôi sống khổ sở thì không.
- Có phải anh muốn nói rằng, nếu được sự nghiệp và địa vị thì anh sẽ có được cô gái ấy phải không?
- Đó chỉ là hy vọng của tôi ...
- Tại sao chỉ là hy vọng? Phải chăng còn một trở ngại khác?
- Phải. Có một mối thù giữa hai gia đình vào thuở sinh thời của cha tôi.
- Anh muốn nói đây là một sự oán thù phải trả?
- Còn hơn thế nữa, Phù Dung ạ! Họ không phải nợ nhau đất đai hay tiền bạc.
- Họ nợ nhau ... một mối tình.
- Phù Dung bàng hoàng:
- Một mối tình. Đúng là oan gia muôn thuở. Nhưng Thẩm Ngôn ạ, anh phải nói cho họ hiểu rằng oán thù thì nên giải, không nên kết. Thực chất chuyện đời trước, đời sau không thể gánh chịu. Anh khác cha, mẹ của anh và cha mẹ của anh đã qua đời. Người còn lại không thể sống mãi với hận thù và đau đớn.
- Cô nói đúng. Phải nói rất thành thật với cô là từ lâu tôi biết rõ mình phải làm gì. Nhưng tôi sợ
- Tất cả chúng ta đều sợ cuộc đời. Nhưng phải chăng do thiếu tự tin ở chính bản thân mình?
- Phải.
- Và trước mặt cô gái anh yêu ấy, anh cũng thiếu tự tin à?
- Có thể. Chúng tôi thành thật yêu nhau, tôi biết, nhưng có lẽ cô ấy không thể chịu đựng được một cuộc sống bình thường. Phải chăng sẽ có lúc cô ấy không để cho địa vị và sự giàu sang làm lóa mắt nữa?
- Anh hãy giúp cho cô ấy hiểu được rằng, có những thứ còn quan

trọng hơn địa vị và tiền bạc.

Anh cần cô ấy đồng lòng với anh trong việc thuyết phục cha mẹ cô ấy bằng lòng với tình yêu của hai người. Biết đâu tình yêu và sự chân thành sẽ quyết định hạnh phúc.

Anh đáp với nỗi thất vọng:

– Cô Phù Dung, nếu cô cũng biết cô ấy như tôi, thì cô sẽ không có ảo tưởng đó đâu.

– Tôi biết cô ấy ...

Phù Dung thấy cần nói cho anh hiểu. Họ đã rất thành thật với nhau. Cô nói tiếp trước sự ngỡ ngàng của anh.

– Phải tôi biết cô ấy, tên cô ấy là Tôn Xảo Vân. Chúng tôi là bạn.

– Nếu thế thì cô cũng biết Mã Quốc Hào. Vâng, cô ấy đã làm tất cả để lấy được Quốc Hào, tôi biết. Vì anh ta giàu có và có thể mang lại cho cô ấy tất cả những gì mà tôi không thể mang lại. Thế nhưng, chính cô ấy yêu tôi và chưa bao giờ yêu một ai khác.

Phù Dung trăn mình lại khi nghe nhắc đến tên Mã Quốc Hào, cô không biết trả lời thế nào, thậm chí không dám nhìn vào mắt Thẩm Ngôn sợ anh đọc thấy cảm xúc của cô.

Thế nhưng Thẩm Ngôn vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau của mình. Anh nói:

– Cô có hiểu không Phù Dung? Yêu một người mà lại cưới một người khác mình không yêu. Xảo Vân đang sống trong sự gian dối. Nhưng với những đau khổ mà cô ấy đã gây ra cho tôi, tôi vẫn không ngừng yêu cô ấy. Tôi thật sự không dám hy vọng. Thế nhưng mỗi buổi sáng khi thức dậy, tôi lại nơm nớp lo sợ sẽ mất cô ấy. phải chăng đến một lúc nào đó ...

Phù Dung vẫn im lặng mà lần này Thẩm Ngôn nhìn cô một thoáng đăm chiêu trong đôi mắt anh.

– Phù Dung, cô còn muốn cho tôi một lời khuyên nữa không?

Phù Dung đáp, giọng trang nghiêm:

– Tất nhiên có. Tôi luôn muốn giúp đỡ và ủng hộ anh một cách trung thực.

Cô có làm điều đó được không?

Phù Dung băn khoăn tự hỏi. Cô có thể gác bỏ niềm đam mê cay và san bằng hố ngăn cách giữa cô và gia đình họ Tôn được không? Nhất là khi họ cùng trận tuyến đối địch?

Một thoáng yên lặng giữa họ trước khi Thẩm Ngôn lên tiếng:

– Tôi còn nhớ lần đầu tiên khi chúng ta gặp nhau, tôi đã có cảm nghĩ dường như chúng ta cùng một lẽ sống. Những mục tiêu mà ta đề ra, không quan trọng bằng định kiến bên trong ta thúc đẩy.

– Phải, tôi nghĩ mình cứ cố với ra xa cố vươn tới một điểm, và rồi khi đến đó, tôi thấy không phải là nơi tôi mong đợi.

– Cô nói đúng.

– Nhưng chúng ta khác nhau một điểm.

– Điểm nào?

– Anh là một người lớn lên có nguồn gốc, có gia đình. Một người không hề có lý do gì để hoài nghi về thân thế của mình.

– Phù Dung ạ? Tôi có cảm giác cô vẫn còn mang nặng một quá khứ trong lòng mà không muốn thổ lộ cùng ai. Tôi tin rằng sẽ khác hơn nhiều trong cuộc đời cô nếu cô có thể lãng quên.

... Ánh chiều chạng vạng khi Phù Dung vẫy tay chào Thẩm Ngôn. Anh đi rồi, cô vẫn còn đứng đó cho đến khi bóng tối và sương mù dày đặc kéo đến vây phủ mọi thứ.

Cô không nghĩ anh quay trở lại cho đến khi anh nắm tay cô từ phía sau. Cô dịu dàng hỏi:

– Có chuyện gì thế, Phù Dung?

– Tôi không phải là Thẩm Ngôn.

Một giọng đáp làm Phù Dung sửng sốt, cô quay phắt lại và nhìn trong bóng đêm lung linh huyền ảo ... Khuôn mặt đã từng cười với cô, an ủi vỗ về cô và quyến rũ cô. Khuôn mặt đã từng xâm chiếm tâm trí cô ngay cả trong lúc cô cố tìm cách đẩy người mang khuôn mặt ấy ra khỏi cuộc đời của mình.

Trong khi Phù Dung chưa hết bàng hoàng, thì giọng nói ấy lại vang lên, lạnh lùng và đầy cay đắng.

– Cô có thể quên cái tên Thẩm Ngôn ấy trong một lúc để tôi nói cô vui mừng vì gặp lại tôi không?

Phù Dung tự hỏi lòng trước khi trả lời. Sau bao nhiêu xa cách, cô vẫn không quên được Mã Quốc Hào. Sau mỗi lần thất bại là một thất bại. Thế nhưng cô vẫn chống lại chính mình.

– Phải chăng tôi bắt đầu tập quên với sự xuất hiện bất ngờ của anh. Cô bình thản nói ra và chờ đợi sự phẫn nộ của anh.

– Tôi đến đây vì quan tâm đến cô, ngay cả khi cô sai lầm ...

– Anh có cách nói chuyện thật buồn cười. Nghe như anh đang muốn kiếm cớ gây sự với tôi.

– Kiếm cớ gây sự ư? Giọng anh như chùng lại - Tôi nhớ cha mẹ tôi từng gây gỗ với nhau. Tôi biết rất sớm rằng một nửa những lời cay đắng họ dùng với nhau, làm thay đổi được tình cảm giữa họ.

Phù Dung đã quyết tâm xa cách.

– Tôi không thể giống ai.

Cô nghe nổi bật vọng trong giọng nói của anh:

– Tôi đã bắt lực. Tôi đã đi xa như thế nào để được ở bên cạnh người con gái tôi yêu, ngay cả những lúc đen tối nhất trong cuộc đời cô ấy. Tôi nghĩ khi nào con tim cô còn đầy những nỗi ám ảnh Phù Dung, thì còn lại rất ít chỗ cho tình yêu.

Cô ngược mắt nhìn anh:

– Phải chăng đó là một sự chuẩn đoán nghề nghiệp, bác sĩ Quốc Hào.

– Không. Đó là lời của một người không ngừng quan tâm đến cô.

Phù Dung có cảm giác đôi mắt anh đang ngầu máu trong bóng đêm, khi anh nói:

– Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy đến cho cô vậy?
Trong lúc tôi sắp phát điên lên vì không hiểu tại sao cô cố tình lẩn trốn, xa lánh tôi ... Trong lúc tôi muốn đến bên cô xua tan nỗi ám ảnh để cô không còn e ngại tình yêu của tôi ... thì cô lại ... cùng một người đàn ông khác. Người ấy là ai cũng không khiến tôi xót xa bằng Châu Thẩm Ngôn.

Phù Dung cố nén cơn đau uất hận nghẹn ngào trong lòng:

– Anh nói gì thế, Quốc Hào? Không! Dẫu chuyện gì xảy ra giữa chúng ta, thì Thẩm Ngôn cũng không phải là ...

– Không cần giải thích Phù Dung. Cô là một phụ nữ đẹp và anh ta là một người đàn ông. Có tình yêu hay không cũng thế, hai người có thể trở thành một đôi.

Một thoáng im lặng khi hai người nhìn nhau trước khi Quốc Hào quay lưng.

Phù Dung đứng bất động trong khi một mãnh lực thôi thúc, cô chạy theo anh, gọi tên anh và giữ chặt lấy anh. Cô không muốn anh ra đi ... không muốn anh rời xa cô bây giờ và mãi mãi ... Cô đang tự hỏi tại sao ... thì Quốc Hào dừng bước vào quay lại nhìn cô, cô cố chịu đựng ánh mắt và sự lạnh lùng mà anh đã thay thế cho cơn phẫn nộ.

– Phải! Cô và Thẩm Ngôn có thể trở thành một đôi. Tuy vậy, tôi sẽ nói sự thật với cô, tôi thật sự lấy làm lạ tại sao chúng ta lại không thể ...

Rồi anh quay đi không nhìn thấy mắt cô nhòa lệ.

... Cô khóc cho anh, cho bản thân cô, cho sự đau khổ hình như luôn luôn đi theo mệnh lệnh ... từ mặt trái con tim.

Không gian xám nhạt trong ánh chiều tà ...

Phù Dung nén lòng để khỏi kêu lên một tiếng vui mừng khi đứng trước cánh cổng màu trắng với những vết hoan rỉ của thời gian năm tháng. Cô hiểu rằng, cuối cùng cô đã trở về nhà.

Trong không khí ấm áp vào hạ, Phù Dung hít một hơi thật sâu để tìm lại mùi hương quen thuộc, gọi lên một thời gian và không gian xưa cũ ...

Bóng hoàng hôn đang buông xuống, ngôi nhà vẫn giữ vẻ bề ngoài nguyên vẹn như cô còn nhớ ... Thân thương, dễ chịu, gần bó ... ở đó, cô đã biết đến hạnh phúc. Dù rằng một năm sống trong trường nội trú. Một năm xa lìa ngôi nhà thân quen và những người mình thương mến quả là một cuộc hành trình dài đằng đẳng.

Cô đứng lặng trong lúc tâm trí quẩn quanh về một kỷ niệm với một người ...

Mảnh mai, trẻ trung, xinh đẹp ... nhưng nếu nhìn sâu vào đôi mắt trong vắt của cô, người ta sẽ cảm nhận được nỗi thương đau không bao giờ hàn gắn.

... Phù Dung nhắm mắt lại một lúc, cố gạt bỏ lấy kỷ niệm cũ, những hình ảnh lướt nhanh qua tâm trí cô mờ dần ... mờ dần rồi biến mất. Không có lý do gì để quyến luyến ... không còn gì nữa.

Thời gian tưởng chừng dài vô tận. Cô từ từ mở mắt, đôi mắt nhắm lệ, đầu ngẩng cao, những bước chân sỏi dài đầy kiêu hãnh. Cô gọi lớn: – Cha ơi! Mẹ ơi! Con đã về!

...Phù Dung vẫn sống được sau khi giấc mơ cô đã chết, cũng như cô đã sống được khi vừa mới chào đời đã mất mẹ. Dù mất mát nhiều, cô cũng được bù đắp nhiều vì có những người thương yêu cô, kẻ cận bên cô chia giận sẻ buồn với cô, và khích lệ cô có những giấc mơ mới ...

... Thế nhưng điều ấy có thực hiện được không, khi định mệnh đã quay ngược bánh thời gian trở lại ...

Một buổi trưa hè chói chang nắng, Phù Dung với bộ đồng phục lao động ướt đầm mồ hôi đang cùng những công nhân làm việc trong trang trại. Công việc đơn điệu, nhưng cô cảm thấy hân hoan vì bước vào cuộc sống lao động của những người nông dân trên chính quê hương mình.

Mặt trời càng lên cao, không khí càng nóng. Phù Dung phải ngừng tay để uống những ngụm nước mát lạnh. Cô vuốt những lọn tóc lòa xòa xuống mặt làm đôi má dính bần với đôi tay đã phồng dộp vì không quen với công việc. Phù Dung nhớ lại phản ứng của cha mẹ trong lần đầu tiên nhìn thấy cô như thế này.

Nhưng cuối cùng họ cũng tán thành những quyết định của cô, là phấn đấu, đấu khó khăn đến đâu vẫn đứng vững trên chính đôi chân của mình.

Giữa buổi chiều, bầu trời tối sầm như báo hiệu một cơn giông. Phù Dung đứng thẳng lên, vươn vai và ngân nga một bài hát dân ca mà ngày xưa mẹ cô thường hát đưa cô và giấc ngủ ...

Bỗng cô nhìn thấy một đám bụi mù hiện ra ở xa, dấu hiệu của một chiếc xe đang chạy đến. Một chiếc xe Mercedes màu bạc bóng loáng xuất hiện từ trong đám bụi, tiếng còi vang lên khi chiếc xe chạy vào cánh cổng rộng lớn của trang trại và dừng lại cách Phù Dung hai mươi thước. Một thiếu nữ xinh đẹp bước xuống xe trước đôi mắt ngỡ ngàng của Phù Dung.

Cô bước đến gần vị khách không mời và mỉm một nụ cười.

– Xảo Vân ... Xin chào! Ngọn gió nào đưa bạn đến đây?

Cô so sánh bộ quần áo hào nhoáng của Xảo Vân với bộ đồng phục lao động dơ bẩn của mình. Xảo Vân cũng đang quan sát và kinh ngạc trước sự tương phản giữa hai hình ảnh, rồi cô ta quyết định nói:

– Chắc cô ngạc nhiên lắm. Dù sao tôi cũng đã đến, nhưng tôi e rằng sẽ làm mất một ngày vui của cô.

Phù Dung trầm tĩnh đáp:

– Sẽ không có thay đổi gì đâu, Xảo Vân.

Xảo Vân đưa mắt nhìn vào khoảng không bao la, rồi nói:

– Tôi không thể thấy tại sao nơi này có ý nghĩa nhiều như thế đối với cô Phù Dung nhưng tôi vẫn khó hình dung ra một bác sĩ là một nông gia ... trên mảnh đất này.

– Mảnh đất này là quê nhà của tôi, dù đi đâu, cuối cùng tôi cũng phải quay trở về. Tôi nhận thấy bác sĩ hay nông gia gì cũng có lối sống mà tôi yêu thích.

– Đúng là lối sống của Lục Phù Dung. Cô có biết không, có một lúc nào đó, tôi đã nghĩ rằng chúng ta sẽ là những người bạn tốt cho dù không hợp nhau, nếu không phải nói là cách biệt. Nhưng thật đáng tiếc phải không? Lẽ ra tôi không nên mời cô đến lễ hội Giáng sinh lẽ ra tôi không đến mời cô để Mã Quốc Hào gặp cô và lẽ ra ... Như tôi đã nói lý do tôi đến đây, tôi muốn lần này giữa chúng ta không còn có những mâu thuẫn nữa. Tôi muốn chúng ta thẳng thắn với nhau về mọi mặt.

Và bao giờ Xảo Vân cũng nhận thấy ở Phù Dung một sự đồng cảm.

– Mời bạn vào nhà.

Phù Dung đưa Xảo Vân vào phòng khách và mang đến cho bạn một ly nước ép trái cây mát lạnh.

Sau khi uống nước, Xảo Vân bắt đầu câu chuyện, vẫn với giọng đầy kiêu hãnh.

– Thật buồn cười, nhưng tôi muốn biết cô đã làm thế nào?

– Làm cái gì?

– Để Quốc Hào yêu cô.

– Đúng là buồn cười thật đấy.

Thái độ của Xảo Vân khiến Phù Dung sửng sò, nhưng cơn giận tan biến, vì cô hiểu lần đầu tiên Xảo Vân nói thật mà không giấu giếm điều cô ta hằng suy nghĩ. Cô ta có thể đau thương và khốn khổ như mọi người, dẫu sao cô ta cũng là một con người và Phù Dung bắt đầu thương cảm.

Thay vì trả lời câu hỏi, Phù Dung hỏi lại:

– Bạn có thật sự yêu Quốc Hào không?

Xảo Vân đáp, giọng gay gắt:

– Tôi sẽ lấy anh ấy, cũng như chúng ta đang thành thật nói chuyện với nhau lúc này. Tôi tin chắc rằng cuối cùng Quốc Hào sẽ lấy tôi.

Phù Dung đáp vì không biết nói gì hơn.

– Tôi lấy làm tiếc ...

Xảo Vân vẫn quan sát Phù Dung.

– Tôi không sao hiểu được vì sao Quốc Hào yêu cô, chứ không yêu tôi. Phù Dung ạ! phải chăng tôi không phải là người phụ nữ anh ấy ước mong và cần có?

Một người phụ nữ cùng giai cấp với anh, có những mối quan tâm giống như anh, đem lại niềm kiêu hãnh cho anh ... Nếu như người phụ nữ ấy không là tôi thì tại sao lại là cô? Cô vốn ...

Lần này Xảo Vân ngập ngừng, và chính Phù Dung kết thúc câu nói:

– Tôi vốn chẳng phải là cái gì cả chứ gì?

– Tôi không muốn khiếm nhã đến thế, nhưng vì chính cô tự nói ra.

– Đây không phải là sự khiếm nhã, mà là sự thành thật. Tôi cũng vậy, tôi cũng nói thành thật với bạn, tôi tuyệt nhiên không hiểu vì

sao Quốc Hào yêu tôi và nếu có một câu hỏi mà tôi muốn biết lời đáp thì chính là câu hỏi ấy.

Xảo Vân ngạc nhiên nhìn cô và thở dài:

– Thật đơn giản thôi, không phải vì Quốc Hào không yêu tôi mà tôi không nói thành thật cho cô biết, Quốc Hào yêu cô.

Phù Dung định phản đối kịch liệt, nhưng một bản năng thầm kín ngăn cô lại, không để cô bộc lộ tâm tình với Xảo Vân.

Xảo Vân đẩy lùi ghế và đứng dậy:

– Tuy nhiên tôi nói trước với cô một điều. Tôi tin chắc cô hoàn toàn trái ngược với người phụ nữ thích hợp với Quốc Hào. Cô sẽ không bao giờ hạnh phúc vì phạm phải một sai lầm.

Phù Dung vẫn giữ vẻ dịu dàng:

– Nếu bạn đã nói đến hạnh phúc và sự sai lầm, thì tôi có thể hỏi bạn một câu được không?

– Được thôi, nhưng tôi đang trầm nghĩ không biết cô có điều gì muốn nói với tôi, để xem tôi đoán ra không nào?

Phù Dung đáp:

– Không đâu.

– Lại quanh quẩn về anh chàng Mã Quốc Hào phải không?

– Không, Xảo Vân ạ! Về một người khác cơ. Một người nhờ tôi nói với bạn ...

Xảo Vân có vẻ ngạc nhiên và Phù Dung quyết định nói:

– Châu Thắm Ngôn!

Xảo Vân sững sờ nhìn thẳng vào mắt Phù Dung.

– Châu Thắm Ngôn à?

Phù Dung đã đoán biết bạn cô không thể dừng dừng với cái tên này.

Cô ôn tồn nói:

– Lần sau cùng tôi gặp Thắm Ngôn, chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất nhiều.

– Làm sao cô biết anh ấy?

– Tình cờ thôi.

– Cũng tình cờ như việc cô biết Mã Quốc Hào chứ?

Xảo Vân với giọng điệu chế nhạo, nhưng Phù Dung vẫn bình thản đáp:

– Phải, nhưng sự việc thì hoàn toàn khác hẳn. Tôi cũng đang lầy lăm lăm là dường như chúng ta luôn luôn chịu một sự ràng buộc vì có chung một mối quan hệ. Không biết sự việc đã chịu dừng lại ở đấy hay chưa?

Xảo Vân nói giọng đầy cay đắng:

– Phải chăng cô luôn muốn có được những gì tôi có, Phù Dung?

– Những gì của bạn vẫn sẽ là của bạn, Xảo Vân.

Xảo Vân vẫn còn kích động:

– Điều tôi muốn biết là Thắm Ngôn đã nhờ cô nói lại với tôi điều gì?

– Rằng anh ấy sẽ ra đi thật xa để lãng quên người con gái mang tên

Tôn Xảo Vân.

Xảo Vân sừng sốt, bàng hoàng:

– Anh ấy điên à? Ra đi thật xa ... Anh ấy điên thật rồi.

– Không, phải nói rằng anh ấy có quyết tâm và ...

– Cô thì biết gì về Thẩm Ngôn chứ?

– Tôi không biết nhiều đâu, nhưng tôi có thể biết sự thật. Thẩm Ngôn là một người có ý chí, anh ấy muốn thành đạt và muốn cưới bạn và tốt hơn nữa là tin chắc sẽ thành đạt nếu có bạn ở bên cạnh.

– Có tôi ở bên cạnh ... nhưng vì sao cơ chứ? Để làm gì?

Phù Dung dịu dàng nhưng đầy quả quyết:

– Anh ấy yêu bạn.

– Tôi biết.

– Còn bạn? Bạn có yêu anh ấy không?

Phù Dung hỏi với cảm giác Xảo Vân sẽ phủ nhận hoặc nổi giận, nhưng bỗng nhiên nét mặt cô ta dịu lại gần như đau xót.

– Tôi yêu anh ấy ...

Vẻ phiến muộn lộ rõ trong thái độ của Xảo Vân. Phù Dung chỉ còn thấy trước mắt mình là một người bạn đáng thương cần sự giúp đỡ. Cô dịu dàng nói:

– Vậy bạn không thể lấy anh ấy được hay sao?

– Dẫu sao tôi cũng không thể lấy một người không có tiền bạc, địa vị, không có chút gì tặng cho tôi.

– Có chứ. Anh ấy tặng bạn tình yêu.

– Thế tình yêu có cho người ta ăn, người ta mặc được không? Làm sao người ta có thể đi chơi, chiêu đãi bạn bè, sống cuộc sống thượng lưu? Tình yêu có cho tôi nhà cao, cửa rộng, kẻ hầu người hạ? Phù Dung, cô thấy là không thể được chứ? Tôi yêu Thẩm Ngôn ... Đúng! Tôi yêu anh ấy, tôi không thể ngăn cản lòng mình. Tôi làm đủ điều để cố quên, để xua đuổi hình ảnh anh ấy ra khỏi trái tim mình. Nỗi bất hạnh của tôi là đã yêu anh ấy. Thế nhưng tôi vẫn yêu ... vẫn yêu.

Xảo Vân lặng im ngay một lúc, ngắm Phù Dung để tìm sự đồng cảm, và nói tiếp giọng như nghẹn lại:

– Kể tất cả những điều đó với cô, thật ngu ngốc. Chắc hẳn cô chê cười tôi, vì cô biết tôi muốn lấy Quốc Hào và tôi vẫn hy vọng lấy anh ấy một ngày sau này khi tôi làm cho anh ấy xa lánh cô và không còn yêu cô nữa. Đúng thế, vì có Quốc Hào là có an toàn, tiền bạc, quyền uy, địa vị xã hội.

– Thế còn hạnh phúc?

Xảo Vân đáp, ánh mắt thách thức Phù Dung.

– Tôi sẽ có hạnh phúc với tất cả những thứ đó.

– Cưới Quốc Hào và sẽ hạnh phúc, trong lúc bạn yêu Thẩm Ngôn ư? Ô! Xảo Vân, bạn chớ ảo tưởng, bạn sẽ rất khổ sở đấy! Bạn là của Thẩm Ngôn, cũng như Thẩm Ngôn là của bạn.

Xảo Vân kêu lên:

– Tôi không muốn nghèo đói.

– Vì sao nghèo đói làm bạn khổ sở đến thế ư? Khi người ta hạnh phúc, người ta không nghĩ tới cái nghèo đâu.

– Điều đó cô không bao giờ làm tôi tin được.

– Tôi có thể nói với bạn rằng, tôi đã rất hạnh phúc, dù rằng tôi đã nếm trải sự nghèo đói.

– Nhưng cô khác.

– Bạn không thấy là mọi người đều giống nhau cả sao? Tất cả chúng ta đều cần yêu và được yêu.

Xảo Vân nắm chặt hai bàn tay một cách tuyệt vọng.

– Đúng, tôi muốn được yêu ... nhưng tôi biết làm gì đây?

Cô ngồi phịch xuống ghế, đưa mắt nhìn vào khoảng không bên ngoài ô cửa, cảm xúc như lắng dịu.

– Chắc cô nghĩ tôi là một con người kỳ lạ? Cô đâu có hiểu cuộc đời của tôi.

Từ bé, tôi đã sống trong cảnh nhung lụa, vật chất vầy phủ làm tôi choáng ngợp với những giấc mơ chu du ở những xứ sở trong truyền thần. Tôi đã gặp Mã Quốc Hào như một hoàng tử trong huyền thoại. Than ôi? Tôi không muốn hình dung đến sự nghèo đói.

– Thế bây giờ bạn sẽ làm gì?

Xảo Vân phác một cử chỉ bất cần:

– Thế bạn bảo tôi phải làm gì?

Phù Dung chân thành đáp:

– Nếu là bạn, tôi sẽ nghĩ đến Thẩm Ngôn đấy.

Ánh mắt Xảo Vân dịu đi:

– Châu Thẩm Ngôn tội nghiệp! Tôi không thể làm gì được cho anh ấy.

– Nhưng bạn yêu Thẩm Ngôn và anh ấy cũng yêu bạn ...

– Chính vì yêu Thẩm Ngôn mà tôi không thể trở thành vợ anh ấy.

– Chẳng có gì buộc bạn phải như thế cả.

– Cha mẹ tôi. Phải! Cha mẹ tôi và Thẩm Ngôn giống như những thái cực khác biệt nhau. Họ không mong đợi cuộc hôn nhân của chúng tôi. Tôi không dám hình dung phản ứng của họ sẽ như thế nào nếu như tôi đi ngược lại bước đường của họ, mong đợi của họ.

– Thật khó khăn cho bạn. Bạn không thể sống thanh thản với một người đàn ông trong khi có một người đàn ông khác yêu bạn và cũng được bạn yêu.

– Tôi muốn có tất cả.

– Cho riêng bạn?

Xảo Vân cúi đầu:

– Tôi không thể với Thẩm Ngôn. Tôi không muốn chịu đựng nỗi sợ hãi đối với ngày mai, những sự chìm nổi của cảnh khổ cực.

– Sự khổ cực được san sẻ với người mình yêu và yêu mình sẽ không làm bạn sợ hãi. Tôi đã trải qua sự khổ cực, thế nhưng vẫn là thời kỳ hạnh phúc trong đời tôi.

- Hạnh phúc của cô là loại hạnh phúc nào?
- Hạnh phúc được sống với những người tôi yêu mến, hạnh phúc có những mối quan tâm như nhau, trải qua những niềm vui giống nhau. Hạnh phúc cùng nhau chia sẻ những tư tưởng và tình cảm mà không gì có thể làm tan vỡ ...
- Có phải như thế mới hạnh phúc?
- Đúng! Vì hạnh phúc chính là sự cảm nhận khi chia sẻ cuộc sống.
- Lại với người mình yêu và yêu mình phải không? Để làm gì kia chứ? Tôi đang cố quên Thẩm Ngôn.
- Xảo Vân, bạn không thể trốn tránh mãi như thế trước cuộc sống.
- Sao? Trốn tránh ư?
- Hoàn toàn đúng thế. Trốn tránh trước đói nghèo và trước tình yêu. Trốn tránh Thẩm Ngôn chính bạn đang trốn tránh số mệnh của bạn.
- Xin để tôi yên.

Xảo Vân úp mặt vào lòng bàn tay và bật khóc nức nở.

Phù Dung đến bên cạnh quàng tay lên vai bạn và tìm cách an ủi với những lời lẽ rất dịu dàng như cô vẫn thường làm với những con người bất hạnh đáng thương xung quanh mình.

- Thôi nào, thôi nào! Bạn là một cô gái đáng yêu, bạn nhất định sẽ được hưởng một hạnh phúc trọn vẹn giống như mơ ước của bạn.
- Xảo Vân cảm động và đầu hàng trước tình cảm của mình.
- Tôi ngu ngốc thật. Tôi yêu Thẩm Ngôn, tôi đau khổ vì anh ấy. Thế mà tôi lại muốn lãng quên và không yêu anh ấy nữa.
 - Tôi hiểu bạn! Bạn yêu Thẩm Ngôn và sẽ lấy anh ấy, phải không nào?
 - Tôi nghĩ là như vậy, nhưng tôi rất sợ những gì đang chờ đợi mình.
 - Không nên sợ. Tôi tin chắc Thẩm Ngôn sẽ mang hạnh phúc đến cho bạn.

Xảo Vân thở dài:

- Giá tôi cũng có niềm tin như cô, thế nhưng cả cô nữa, cô đâu có hạnh phúc.

Phù Dung cố mím một nụ cười:

- Tôi đã hạnh phúc ...

Có sự thay đổi trong từng lời nói của Xảo Vân. Cô như tái xác nhận không có gì thay đổi trong tình bạn của họ.

- Đời người kỳ lạ thật! Chỉ trước đây hai giờ thôi, làm sao chúng ta có thể tưởng tượng nổi là có buổi nói chuyện như thế này.

Phù Dung nói một cách chân thành:

- Trước đây, tôi hơi bất bình về bạn.
- Còn tôi thì thù ghét bạn vì bạn lấy mất của tôi những gì tôi mong muốn.

Cả hai cười vui vẻ. Xảo Vân lại nói:

- Đúng là tôi đã quá ngu ngốc. Nhưng tôi bản thân mình có ngu ngốc hơn không nếu quyết định lấy Thẩm Ngôn. Phù Dung, nếu tôi làm một việc điên rồ thì lỗi tại bạn đấy nhé. Bạn đã vẽ lên cho tôi

một bức tranh thật hấp dẫn về sự nghèo khổ:

Phù Dung đính chính với nụ cười:

– Về sự nghèo khổ với một mình Thẩm Ngôn?

– Vâng. Một túp lều tranh, hai quả tim vàng - Xảo Vân bật cười - Tôi sẽ gọi điện ngay cho Thẩm Ngôn, để biết chắc là anh ấy sẽ không ra đi trước khi gặp lại tôi.

Chúc bạn hạnh phúc và cầu mong thượng đế che chở cho bạn.

– Từ lâu, tôi đã quên không biết làm thế nào để cầu nguyện.

– Bao giờ cũng thế, cầu nguyện cho người khác cũng dễ hơn cho chính mình.

Khi ta làm điều phải làm, thì thượng đế sẽ luôn luôn che chở và giúp đỡ cho ta.

Xảo Vân bỗng ôm hôn Phù Dung một cách bộc phát.

– Cảm ơn bạn, Phù Dung. Cả bạn cũng giúp ta nữa chứ, có phải không?

Đôi môi Phù Dung hé mở dịu dàng.

– Tất nhiên!

... Cô đã tìm thấy sự yên tĩnh của tâm hồn.

Cuối trời vẫn nhớ

Chương Kết

Trong lúc Phù Dung định ninh rằng Thẩm Ngôn và Xảo Vân đang đi tìm Túp lều tranh ... , thì không ngờ sự việc đó lại dẫn đến một bi kịch khác.

Sự việc xảy ra trong lúc cha mẹ nuôi của cô đi nghỉ mát ở làng chài, nơi ghi dấu những chuỗi ngày hạnh phúc của họ. Thật tuyệt vời, họ sắp có một baby, nhưng với tình yêu bất diệt, thì điều đó không phải là sự muộn màng.

... Hôm ấy ...

Mây đen bao phủ bầu trời, cơn giông đã tan, nhưng giờ vẫn còn thổi mạnh.

Phù Dung nhìn ra cửa sổ mặt đất ẩm ướt và nhầy nhụa. Cơn giông đã làm cây cối xung quanh rụng gần hết lá, gió thổi làm những thân cây nghiêng ngả. Trong cái mênh mông của đất trời, con người ta dễ rơi vào những suy tưởng và bao giờ luồng suy tưởng cũng hướng về những kỷ niệm mà Phù Dung đã cố lãng quên.

Cô đứng đấy cho đến khi không gian phủ mờ một làn hương mỏng mới quay vào phòng.

Lúc này, tiếng chó sủa vang làm Phù Dung giật mình, nhưng sau đó thì im bật ...

Tiếng cô ngân vang trong ngôi nhà lặng lẽ.

– Lucky!

Đó là tên con chó nhỏ của Phù Dung. Cô đặt cái tên này khi liên tưởng đến cạnh chàng cao bồi nghèo đơn độc và lang thang trong những câu chuyện kể thời thơ ấu.

Phù Dung đã mang Lucky về nhà từ một bãi rác công cộng trong một đêm mưa. Cô đã cứu khi nó sắp chết vì đói, rét và những vết thương trên người. Một năm qua, Lucky đã chứng minh cho Phù Dung thấy cô không hối tiếc vì đã mang nó về nhà.

Lần này nó lại muốn báo cho cô biết sự có mặt của một vị khách lạ không mời.

– Lucky! Lucky!

Cô lại gọi nhưng ngôi nhà vẫn yên lặng, và khi Phù Dung bước vào phòng khách thì thấy cánh cửa mở toang và không thấy Lucky đâu.

– Lucky?

Phù Dung đứng nơi ngưỡng cửa, cố nhìn vào làn sương mù dày đặc. Hình như tiếng của Lucky sủa ăng ẳng từ xa. Một làn gió thổi mạnh, sương mù dao động, tiếng sủa bật đi. Một lúc sau, cô lại nghe thấy tiếng sủa, cô đoán nó ở sau trong làn sương mù kia. Cô bỗng thấy sờ sợ. Luôn luôn cô bị ám ảnh vì những viễn cảnh đen tối. Nhưng cô cố trấn tĩnh ... Có lẽ cô đã quên không cài then và gió làm cửa bật mở, có vậy thôi. Còn con Lucky chỉ đơn giản là thấy cửa mở nó chạy ra ngoài chơi, nghĩa là chẳng có chuyện gì. Cô thở phào nhẹ nhõm quả là mình nhát quá.

– Lucky?

Phù Dung gào lên, nhưng gió tạt vào cô cảm thấy như bị hụt hơi. Con chó vẫn sủa và cô quyết định bước ra ngoài tìm nó. Chẳng có gì phải sợ.

Phù Dung dò dẫm trên con đường nhầy nhụa trơn trượt với làn sương mù như bịt lấy mắt.

– Lucky!

Phù Dung gào lên lần nữa. Tiếng chó lại sủa, nghe như thất thanh từ xa vọng lại. Cô lần theo và rồi trên một gờ đá cô nghe được tiếng rụt rịt trong một lùm cây tối đen như hình thù một con quái vật. Cô bước vào bên trong và kinh hoàng khi nghe một giọng nói cất lên từ trong bóng tối.

– Làm gì có con Lucky trong đó.

Phù Dung định hét lên kêu cứu, nhưng cổ họng cô nghẹn lại.

Một hình người đang tiến về phía cô. Hình ảnh quen thuộc như cô đã nhìn thấy dưới ánh trăng qua khung cửa sổ, cửa trường nội trú. Khi hình ảnh đó đến gần, Phù Dung kinh hoàng nhận ra đó chính là thầy hiệu trưởng Tôn Hy Văn.

Ông ta mặc bộ quần áo màu đen và đi đôi ủng lấm đầy bùn. Phù Dung linh cảm được sự việc đen tối nhất đang chờ đợi mình.

Cô đứng trên gờ dốc run lẩy bẩy và chăm chú nhìn vào khuôn mặt phẳng lì với đôi mắt thất thần của Tôn Hy Văn dưới những ánh chớp chói lòa, và khi nói giọng nói ông ta nghiêng chặt như vọng về

từ cõi âm ti:

– Tôi nghĩ rằng cô sẽ học được một điều, Phù Dung nếu cô muốn chống đối lại tôi, thì cô không bao giờ chiến thắng. Đây là cái giá mà cô phải trả.

Vừa dứt lời, bàn tay ông vung lên và tát thẳng vào mặt Phù Dung một cái như trời giáng. Bất ngờ và mất cân bằng làm cho cô lão đảo và ngã quỵ. Trong khi quơ tay níu vào một cành cây để gượng dậy cô có cảm giác vừa sợ hãi vừa cảm phẫn. Nhưng cố trấn tĩnh để giữ cho giọng nói thật bình tĩnh.

– Xin thầy hãy bình tĩnh, thưa thầy. Ông vẫn nhìn cô như nhìn một kẻ thù, khuôn mặt sắc lạnh và quai hàm run bần bật.

– Không được gọi tôi là thầy. Tôi không nhìn nhận một đứa học trò như cô.

Tôi thù ghét với những gì cô đã gây ra cho tôi.

Phù Dung cảm thấy cổ họng khô khốc và lưỡi đắng ngắt, nhưng cố tự chủ để nhìn thẳng vào ông.

– Tôi vẫn không cảm thấy mình đã phạm lỗi làm gì.

– Cô đã thách thức tôi trong khi nhận thức được tôi muốn cô tránh xa Mã Quốc Hào. Cô đã làm gì khiến anh ta từ hôn với Xảo Vân và khiến con gái tôi phải ra đi?

– Ông hãy tự hào vì con gái ông đã chín chắn hơn rất nhiều. Cô ấy có quyền quyết định cuộc đời mình. Tôi chỉ giúp cô ấy hiểu rằng thế nào là một tình yêu đúng nghĩa.

– Cô thì hiểu gì về tình yêu?

– Tôi không hiểu nhiều, thưa ông. Nhưng tôi không cưới người tôi không yêu và không yêu tôi, để phải sống cả cuộc đời với sự hối tiếc.

Ông Hy Văn hét lên, có cảm giác cô đang nhìn vào chính tâm hồn ông.

– Cô muốn nói gì?

Trong đau đớn, Phù Dung vẫn có cảm giác không khuất phục. Chưa bao giờ cô thấy mình trầm tĩnh và quyết liệt đến thế kia đứng trước một mối đe dọa. Cô nói?

Ông không bao giờ chịu thấu hiểu cảm nhận của người khác, của chính con gái ông. Tại sao ông lại muốn Xảo Vân đi vào vết xe đổ của mình ngày xưa?

Và chưa bao giờ cô thấy ông mất tự chủ hoàn toàn như vậy. Hàm răng ông nghiến chặt, hai bàn tay nắm lại thành những nắm đấm.

– Sao cô dám ...

Cô đã từng run rẩy, nhưng lần này thì không. Đôi mắt cô mở to nhìn thẳng vào ông.

– Có đánh chết tôi, ông cũng không bao giờ là người chiến thắng.

Nắm tay ấy vung lên và Phù Dung cảm nhận một sức nặng giáng vào mặt làm cô ngã bật ra. Một cành cây gãy làm chiếc áo cô rách toạc để lộ một khoảng vai trần rướm máu. Cô phải bám vào một

cành cây khác để không rơi xuống gờ dốc, nhưng như người cơn giận, ông Hy Văn vung tay lên ... Đột nhiên có ai đó đánh bật ông ra và Phù Dung nghe thấy giọng nói rất quen:

– Nếu ông còn đứng đến cô ấy, tôi sẽ không tha cho ông đâu.

Phù Dung sững sờ thấy trước mặt mình là Mã Quốc Hào, Và bên cạnh anh là con Lucky. Con vật mừng rỡ khi thấy chủ, nó chạy đến liếm vào đôi má cô để biểu lộ tình cảm. Cô đang vuốt ve an ủi nó thì bỗng nhiên ông Hy Văn bước tới với bàn tay giật sợi dây chuyền với hình quả tim ở cổ cô. Khuôn mặt ông biến đổi một cách kỳ lạ. Giọng ông khản đặc như bị kích động mãnh liệt, ông nhìn trừng vào cô.

– Ở đâu cô có sợi dây Chuyền này?

Phù Dung đáp một cách chân thành:

– Của mẹ tôi tặng cho tôi:

Đôi mắt ông long lên giận dữ.

– Cô nói dối? Nó là của tôi?

Máu nóng sôi lên, nhưng phù Dung, cố trấn tĩnh:

– Tại sao ông lại làm như thế để hạ cơn tức giận? Xin ông hãy trả sợi dây chuyền lại cho tôi . Nó có thể không là gì đối với ông, nhưng lại là tất cả đối với tôi.

Ông Hy Văn vẫn quyết liệt:

– Nó là của tôi.

Quốc Hào lên tiếng, giọng anh đanh thép như một mệnh lệnh:

– Trả lại cho cô ấy!

Bỗng ông Hy Văn xé toạc ngực áo của mình và áp chiếc mặt dây chuyền hình quả tim vào đúng vết sẹo trên người ông. Trong những ánh chớp chói lòa, Phù Dung thấy hình quả tim khớp vào mảnh da lành giữa vết sẹo lớn. Ông ngước lên nhìn Phù Dung:

– Trong một lần tôi gặp nạn, chiếc mặt hình quả tim đã cắm vào ngực tôi tạo nên một vết thương không thể xóa nhòa với thời gian năm tháng, và còn một điều tôi tin chắc rằng cô chưa biết. Đó là mặt trái tim của quả tim còn có khắc hai chữ V.D . Cô có muốn biết ý nghĩa của nó là gì không? Tên tôi và tên người con gái tôi yêu. Đan Dung. Phải. Tên cô ấy là Vũ Đan Dung.

Một luồng điện lướt qua trong người, Phù Dung làm cô sững sốt bàng hoàng.

Trong khi đôi mắt sắc lạnh của Tôn Hy Văn đột nhiên trở nên vắng.

– Tôi có thể quên tất cả mọi thứ trên đời, nhưng không bao giờ quên được Vũ Đan Dung. Tôi đã tặng cho cô ấy sợi dây chuyền quả tim và nói với nhau rằng, nó sẽ được trao lại cho con của chúng tôi sau này. Lẽ ra chúng tôi đã có những tháng ngày hạnh phúc nếu như cô ấy không ra đi ...

Cô ấy có mang thai với ông không. Ông Tôn Hy Văn?

Phù Dung hỏi và bỗng nhiên tim cô đập rất mạnh.

Ông Hy Văn buồn bã đáp:

– Chỉ có một người trả lời được câu đó là Vũ Đan Dung.

Giọng Phù Dung như lạc hẳn đi:

Vũ Đan Dung đã mang thai với ông. Đó chính là nguyên nhân cô ấy đã ra đi, âm thầm chịu đựng một mình sự đau khổ cho đến khi đứa con cô ấy tha thiết mong đợi chào đời ... thì cũng là lúc cô ấy trút hơi thở sau cùng.

Từng lời Phù Dung làm Hy Văn choáng váng. Ông lẩm bẩm:

– Vậy là Đan Dung đã chết ... Cô ấy đã chết ...

Rồi ông hét lên như điên dại.

– Không. Không thể như thế. Cô nói dối. Nói dối? Cô là ai? Là ai mà cô có thể biết được tất cả những điều mà tôi không biết?

Giọng Phù Dung vẫn xa vắng.

– Làm sao ông biết được. Đó chính là điều đáng nguyên rủa ở con người ông, ông Hy Văn? Thật đáng tiếc cho tình yêu của Vũ Đan Dung. Trong đau đớn, cô ấy vẫn nhắc đến ông trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Ông Hy Văn kêu lên một cách đau khổ và tuyệt vọng:

– Trời ơi! Vũ Đan Dung. Cô ấy đang yên nghỉ ở đâu? Tôi phải gặp cô ấy để tạ tội. Dù rằng cô ấy không thể nói lời tha thứ cho tôi, còn con của tôi ... con của chúng tôi ...

Phù Dung cố nén cơn uất nghẹn:

– Con của ông ... Đứa bé đáng thương vừa cất tiếng khóc chào đời đã xa mẹ, được sự cứu mạng của một người bạn. Người này đã mang đến cho nó tình mẫu tử mà nó đã mất ... Khi vừa nhận được cuộc đời, nó đã được trao lại sợi dây chuyền với chiếc mặt hình quả tim theo tâm nguyện của mẹ nó ... Và từ đó nó hiểu được sự thật về thân phận của mình. Từ một điều, cha của nó là ai? Oái oăm thay? Người thù ghét nó lại chính là người cha mà suốt đời nó tìm kiếm. Tôn Hy Văn điếng người như bị điện giật, trời đất bắt đầu quay khi ông loạng choạng bước về phía Phù Dung. Ông gọi tên cô, giọng run rẩy:

– Lục Phù Dung! Con chính là ...

Phù Dung hét lên tiếng hét của cô như vang dội cả không gian.

– Không! Không!

Rồi cả người cô quy xuống ...

Mã Quốc Hào sững sờ, anh vừa chứng kiến đoạn kết của một bi kịch, không phải trên sân khấu, mà rất thật với những con người thật ngay trước mắt anh.

Anh muốn chạy đến ôm chặt lấy người con gái anh yêu hơn chính bản thân mình. Nhưng vì khoảng cách khá xa anh có bay tới cũng không kịp. Bỗng Tôn Hy Văn lao tới giữ chặt lấy Phù Dung trước khi mặt đất lờ ra và có tiếng gãy đổ của một thân cây.

Phù Dung thấy mình rơi ... trong cơn hoang tưởng, cô nghĩ mình đã chết cùng với người ... là cha của cô nhưng cô đã sống cùng với con người ấy ...

Chưa bao giờ trong cuộc đời Phù Dung ôm nặng như vậy. Nằm trên

giường, cô run lên từng cơn vì sốt và buồn nôn dữ dội, như thể thân mình cô đang cố gắng đẩy ra một thứ đáng sợ nào đó.

Mẹ cô đắp chiếc khăn ấm lên trán cô và khẽ nói:

– Không sao đâu, rồi con sẽ khỏe lại thôi, Phù Dung.

Những lời an ủi của mẹ dường như càng làm cho Phù Dung tuyệt vọng hơn.

Con sẽ không bao giờ còn khỏe lại được đâu mẹ ạ.

Người mẹ buồn bã lắc đầu:

– Đúng là cha mẹ không có phương thuốc cho những đau đớn trong tâm hồn con.

Phù Dung ôm cánh tay mẹ, cô nhắm mắt lại và thiếp vào giấc ngủ ...

Cô choàng thức dậy khi có tiếng bước chân bước lên cầu thang.

Tưởng là cha, cô cố gắng ngồi dậy. Một lúc sau một người hiện ra ở khung cửa, không phải là cha.

... Mã Quốc Hào với vẻ mặt tái xanh và những quầng thâm dưới đôi mắt đỏ hoe.

Cô xúc động vì sự hiện diện như một giấc mơ của anh, nhưng lại hỏi:

– Tại sao anh đến đây?

Anh bước đến gần, ngồi xuống bên cạnh cô và dịu dàng nói:

– Bởi vì tôi đã biết tất cả sự thật và tôi không còn lẩn trốn nữa.

– Tôi lại tưởng anh không còn muốn nhìn thấy tôi ...

– Tôi đã nghĩ rằng, em và tôi là hai mặt của đồng tiền. Chúng ta dường như luôn luôn chạy trốn. Trốn quá khứ và trốn bản thân mình. Phải chăng đó là giải pháp? Tôi tự hỏi sau bao nhiêu biến cố của cuộc đời và tôi đã vượt lên chính bản thân mình. Tôi nghĩ điều đó cũng có thể xảy ra với em.

Im lặng một lúc, Phù Dung nghẹn ngào nói:

– Anh đã nói đúng về sự đen tối trong trái tim tôi và bây giờ tôi biết tại sao có điều đó. Cha tôi không phải là Châu Chí Đông mà là một người không như sự tưởng tượng của tôi trong những ngày tháng qua. Tôi cố chống lại chính mình, chống lại với dòng máu Tôn Hy Văn trong tôi nhưng không thể được. Tôi đã ước một người nào khác là cha của tôi, không phải là người đàn ông đã bỏ rơi mẹ tôi trong đau khổ ... Không phải là người đã lạnh lùng, xa cách và thù ghét tôi chưa bao giờ ôm tôi hay hôn tôi. Trong bao nhiêu năm, tôi nuôi hy vọng sẽ tìm thấy hạnh phúc khi nhận biết cha. Thế mà giờ đây cái tên Tôn Hy Văn lại làm tôi tan nát cả cõi lòng.

Quốc Hào cố gắng dỗ dành Phù Dung.

– Phù Dung ạ, có thể chúng ta chưa có câu giải đáp. Chúng ta chỉ biết rằng, vì biết rằng, vì một lý do nào đó, cha mẹ thực thụ của con không thể chung sống với nhau. Nhưng em còn nhớ không, mẹ em rất thương yêu cha em, người đã không như thế nếu ông không xứng đáng.

– Tôi không tin có điều đó. Nếu có một điều còn giấu kín thì có lẽ đó

là một sự thật còn tồi tệ hơn những điều tôi đã biết. Trời ời? Tôi thật là bất hạnh.

Tôi nghĩ rằng em xứng đáng được hưởng một số phận tốt đẹp hơn thế Phù Dung. Tôi nghĩ rằng có một lý do để tìm ra sự thật về cha em và tôi không nghĩ là em bỏ cuộc nửa chừng.

Tôi chỉ muốn chống lại người đã gây đau khổ cho mẹ con tôi. Người đã gieo hạt giống cho sự đau khổ, thì nhất định phải chịu sự đau khổ.

– Không hẳn thế! Vì mẹ em đã không thể nói cho em biết. Nhưng em có linh cảm thấy cái điều thiêng liêng mà định mệnh đã an bài không, Phù Dung? Từ cõi chết, từ dĩ vãng người mẹ đã hiện về giúp đưa con gái tìm ra thân thế của mình.

Phù Dung lắng nghe anh nói, cổ họng như nghẹn lại. Hai chữ người cha lại hiện lên trong tâm trí cô, và cô không thể chối bỏ Tôn Hy Văn là cha của cô. Cô không thể chối bỏ thân phận của mình.

Cô dịu dàng nói:

– Cám ơn anh đã quan tâm đến tôi, Quốc Hào? Nhưng nếu điều đó, làm anh phiền lòng.

Quốc Hào cầm lấy bàn tay lạnh giá của cô.

– Em không hiểu sao, Phù Dung? Tôi không muốn nhìn thấy em đau khổ.

Tôi đã hứa không bao giờ rời xa em, và tôi sẽ không bao giờ rời xa em.

Phù Dung đã muốn tin vào điều ấy suốt cuộc đời mình. Cô lặng lẽ khóc.

Quốc Hào ôm choàng lấy Phù Dung và chùi những giọt nước mắt trên đôi má cô, giọng anh nồng ấm, dịu dàng:

– Dù cuộc đời ra sao, anh cũng xin bày tỏ với em. Có lẽ anh đã khờ dại vì đã chờ đợi quá lâu mới nói. Anh biết trên thế gian này không có việc gì là chắc chắn. Và anh hy vọng em cũng biết vậy Phù Dung ạ, rằng em sẽ chấp nhận anh như con người của anh bây giờ.

Phù Dung rời khỏi vòng tay Quốc Hào và nhìn anh với đôi mắt ngẩn ngơ.

– Phải chăng anh nói ...

– Phải? Đây không phải là cách lãng mạn nhất, nhưng anh chân thành khẩn cầu em hãy thành hôn với anh.

Phù Dung nhắm mắt lại để đè nén cảm xúc nhưng những giọt lệ vẫn tuôn trào. Quốc Hào đang nói với cô lời cam kết mà mẹ cô xưa kia đã khao khát, nhưng không bao giờ được nghe. Nếu Quốc Hào đã phá vỡ cái khuôn mẫu ấy của quá khứ và cô đã tin tưởng vào tình yêu của anh, thì tại sao cô vẫn không nói được nên lời?

Quốc Hào dịu dàng khích lệ:

– Em nói đi. Phù Dung.

Cô chân thành đáp lời anh:

– Em không thể nói đến tình yêu cho đến khi nào ...

– Cho đến khi nào em giải quyết xong chuyện quá khứ của em, có phải vậy không?

Phù Dung cúi đầu thừa nhận:

– Phải? Trong khi em luôn luôn muốn biết về người đàn ông đã không nhận biết con của mình, và ký ức về mẹ của em đã phải đau khổ bởi tình yêu đã hại cuộc đời của người như thế nào. Em không trông đợi sự tha lỗi của anh chỉ mong anh thấu hiểu.

Cô chờ đợi Quốc Hào nổi giận và lên án cô bị ám ảnh vì quá khứ nhiều lần hơn là sẵn sàng để yêu, nhưng anh chỉ trầm tĩnh nói:

– Không có lỗi lầm và sự tha thứ.

Có lẽ anh hiểu nhiều hơn em tưởng. Anh hiểu tại sao em chưa bao giờ nói được hai tiếng yêu ai, cũng như đón nhận tình yêu của một người. Em sợ gặp phải điều nguy hiểm đã xảy ra với mẹ em ngày xưa. Em sợ nỗi ám ảnh của quá khứ. Anh không thể đấu tranh với quá khứ của em nhưng anh vẫn không muốn em bỏ cuộc, Phù Dung ạ! Anh thấu hiểu em đang cảm nghĩ như thế nào, và anh muốn em nghĩ đến gia đình của chúng ta sau này nghĩ về bài học em có thể dạy cho con cái của chúng ta về việc biến những điều xấu xa đen tối thành những điều đẹp để tốt lành. Chúng sẽ tự hào về em, em yêu, cũng như anh bây giờ và mãi mãi ... Phù Dung ngồi thẳng người lên, đôi mắt long lanh khi nghe Quốc Hào mô tả một cảnh tượng mà trước đó cô chưa từng thấy rõ rệt, không phải chỉ một người đàn ông và một người đàn bà với nhau mà cả một gia đình, trên tình yêu? Một tình yêu có thể vượt qua những điều dối trá và sự thù ghét, cũng như những nỗi ám ảnh chết người.

Mất nhòa lệ, cô tự hỏi phải chăng số mệnh đã đưa Quốc Hào trở lại để hàn gắn vết thương trong trái tim cô.

Mặt trời chói chang trong ngày mùa hè. Tòa nhà sừng sững như một lâu đài tưởng tượng trong truyện cổ tích với đầy vẻ huy hoàng của nó, nhưng với Phù Dung nó như một thế giới khác. Không thuộc về cái thế giới mà cô đang hít thở để sống ...

Có lẽ nơi đây, mẹ cô ngày xưa đã mơ ước được làm một nội trợ bé nhỏ trong chiếc tạp dề màu trắng, cùng chồng và đưa con thương yêu của mình. Nhưng vô vọng. Phù Dung nổi giận, nhưng cô cố nén. Cô tự nhắc mình, cô đến đây không phải để thổi ngọn lửa căm thù ...

Phù Dung hít một hơi dài trước khi đặt tay lên chiếc chuông nhỏ.

Một người quản gia ra mở cửa. Phù Dung nói:

– Tôi đến gặp ông Hy Văn.

Người đàn ông lễ phép hỏi lại:

– Ông chủ có hẹn cô đến không?

– Không. Xin ông làm ơn báo giúp có Lục Phù Dung đến.

– Vâng, thưa cô.

Người quản gia dẫn Phù Dung vào một phòng đợi rộng thênh thang, có sân đau quần vợt, như xé cả thịt da để hạ sinh đứa con của

chính ông.

Giọng ông Hy Văn như tắt nghẹn:

– Rồi sao nữa?

– Ông có nghe tiếng thét xé tan màn đêm, xé tan vũ trụ khi người phụ nữ quả cảm vừa làm điều tuyệt diệu ấy cho ông trút hơi thở sau cùng giữa nhân thế ...

Một khoảnh khắc trôi qua dài như vô tận trước những lời thì thầm của Phù Dung.

– Người ta nói đứa bé ra đời như một phép màu. Người mẹ phải tha thiết lắm mới giữ được mầm sống bé nhỏ ấy.

Sự im lặng bao trùm cả không gian ...

– Con không hiểu trong khi đứa bé bệnh nặng.

Phù Dung nhẹ nhàng lên tiếng:

– Con có một lý do để đến đây.

Hy Văn gật gù:

– Vậy thì con hãy nói đi.

– Con đến đây để chấm dứt oán cừu, đóng cửa quá khứ. Có lẽ con không bao giờ hiểu được tại sao ông đã bỏ rơi mẹ con, để người âm thầm chịu đựng sự đau khổ. Trong khi ông ung dung trên chiếc “ngai vàng” của mình với tất cả những thứ mà mẹ con có mơ ước cũng vô vọng.

– Con hãy nói tiếp đi.

– Con vẫn không hiểu ông làm trời trong cái đêm bão tố kinh hoàng ấy, trong khi một người phụ nữ phải chịu đựng từng giây, từng giây một những cơn lát đá cẩm thạch điểm hoa văn rất đẹp. Xung quanh đầy những chậu hoa lạ. Ông mời cô ngồi trên một chiếc ghế dài, rồi đi vào trong.

Người quản gia trở ra sau vài phút. Ông nói:

– Xin mời cô theo tôi.

Và đi ngược vào dọc một hành lang đến một gian phòng sang trọng.

Tôn Hy Văn đang nằm trên một chiếc giường rộng trải drap trắng muốt. Ông từ từ đứng dậy đẩy chiếc chăn đắp trên người xuống giường. Ông không nói một tiếng nào, chỉ nhìn cô bằng đôi mắt màu sẫm. Trong gian phòng đầy nắng và ấm áp này, ông Hy Văn có phần nào khác con người đầy vẻ bí mật và đáng sợ như cô đã biết.

Ông có vẻ một người đang đáng thương ngày xưa muốn tìm một nguồn hạnh phúc bé nhỏ để lãng quên cái quá khứ đau buồn, ông lại cố tình hủy diệt nó... Phải! Có lẽ con không bao giờ hiểu được ...

Nhưng những sự việc ấy đã xảy ra lâu rồi. Không hợp lý nếu bây giờ còn oán giận. Tâm trí con đã không có lấy một ngày bình yên.

Con muốn chuyện ấy chấm dứt, con muốn sống cuộc đời bình yên.

Hy Văn ngó sững Phù Dung như thể cố nhớ từng nét của người cô, nhưng rồi thì cô nhận thức được hình như ông nhìn xuyên qua cô và thấy một người khác.

Ông nói bằng một giọng dịu dàng, lạ lùng:

– Con khiến ta nhớ đến mẹ con. Trong dáng điệu của con có một cái gì ...

Phù Dung đáp và ngẩng cao đầu, như thể xác nhận cô không hổ thẹn vì một quá khứ không do bàn tay cô tạo nên.

– Cám ơn ông.

– Ta thấy con chưa cam lòng, Phù Dung. Khi nào con chưa cam lòng thì con chưa thể chôn vùi quá khứ. Con có quyền được biết một phần quá khứ của mình ta không có gì phải giấu giếm con. Con muốn biết tất cả, phải không, Phù Dung?

Hy Văn im lặng gợi nhớ về quá khứ rồi cất giọng trầm buồn:

– Con có biết điều gì ta yêu nhất ở mẹ con không? Vũ Đan Dung là cô gái đầu tiên ta gặp, không biết rằng ta là người thừa kế duy nhất một gia sản. Cô ấy chân thật quá, đáng yêu quá? Ta đã tưởng sẽ chung sống suốt đời với cô ấy. Ta đã tưởng cô ấy là một người có thể làm cho đời ta khác đi.

Phù Dung cảm thấy câu chuyện thu hút cô một cách mãnh liệt. Phải chăng vì giọng nói dịu dàng của ông, vì sự tiết lộ tình cảm của ông đối với mẹ cô mà trước đây cô không biết ...

Nhưng giọng nói của ông đột nhiên thay đổi trở nên đau đớn và tuyệt vọng.

– Nhưng Đan Dung đã bỏ ta mà ra đi. Cô ấy nghĩ rằng thân phận thấp hèn của mình sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc đời và sự nghiệp của ta nhưng không biết rằng đã để lại cho ta một vết thương đau đớn. Ta đã tìm kiếm cô ấy khắp nơi nhưng vô vọng. Có chửa biết, ta đã sống những ngày tháng tiếp theo của cuộc đời mình đau khổ như thế nào khi không có cô ấy.

– Nhưng ông không hề cô độc như mẹ con, phải không?

– Đó là lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời ta. Trong một lần mượn rượu giải sầu, đánh mất cả lý trí, ta không biết mình đã làm gì với Lâm Tuệ Bình. Sau đó ta phải cưới cô ta, vì đứa bé ... đó chính là Tôn Xảo Vân ngày xưa. Ta không thể thay đổi được số phận. Dù không cần cuộc hôn nhân, không cần người phụ nữ nào để lấp đầy khoảng trống đau đớn mà Vũ Đan Dung đã để lại. Ta cần con của ta, chỉ tiếc rằng điều đó đã không xảy ra với người con gái ta yêu. Rồi giọng ông trầm lắng lại:

– Câu chuyện về sau có vẻ không liên quan đến con, con có muốn nghe tiếp không, Phù Dung?

– Có Nếu như có thể giúp ông vơi đi nỗi đau buồn.

– Con làm được điều đó, Phù Dung ạ. Bao nhiêu năm qua, ta chưa bao giờ tâm sự cùng ai những nỗi đau thầm kín của mình. Ta đã cố gắng làm một người chồng một người cha tốt, nhưng chưa bao giờ có cái cảm giác hạnh phúc. Cái hạnh phúc được nếm hưởng niềm vui sâu xa mà người ta cảm nhận khi chia sẻ cuộc sống của những người mình yêu và yêu mình ... Cái hạnh phúc ấy chỉ có được khi ta ở bên cạnh Vũ Đan Dung ...

Phù Dung thành thật nói:

– Con không biết điều này có làm cho ông suy nghĩ hay không, Xảo Vân đã tâm sự với con, bạn ấy không tự hào về mái ấm gia đình mình.

– Ta hiểu. Chính ta cũng đang chịu đựng điều đó. Đúng là một trò đùa bất công của số mệnh.

Hy Văn uống một cốc trà nóng và cố lấy lại bình tĩnh. quá khứ như vẫn còn làm ông choáng váng.

Ông nói:

– Nhưng ta vẫn thương yêu nó từ đó đến nay ...

– Sao lại không, thưa ông.

Giọng ông bỗng trở nên cay đắng lạ lùng:

– Ta không thể quên một tai nạn xảy ra cho Xảo Vân khi con bé lên sáu tuổi.

Nó đã được truyền máu khi điều trị. Ta tin rằng Xảo Vân không thể nói với con điều mà nó mãi mãi không bao giờ biết được. Ta đã xem hồ sơ bệnh án ... Loại máu của Xảo Vân là B + , còn máu của ta là A- ... Như vậy, về mặt y học, Xảo Vân không thể là con của ta.

Phù Dung sững sờ ... Quá khứ vẫn chưa hết những chuyện khủng khiếp hay sao?

Hy Văn nói tiếp, vẻ cam chịu:

– Xảo Vân không có tội, đúng không?

Bản thân trẻ thơ không có tội trong nỗi bất hạnh này ...

– Vâng, và bạn ấy xứng đáng được hưởng hạnh phúc. Tất nhiên là có sự vun đắp của ông.

Và Phù Dung quyết định nói tiếp sau một thoáng do dự:

Con có một cầu xin với ông ...

– Bất cứ điều gì, phù Dung. Bất cứ điều gì ta có thể làm được cho con, ta sẽ không chối từ để chuộc lại một phần nào lầm lỗi của ta đối với con ... mẹ con.

– Không phải cho con mà cho Xảo Vân. Vâng con xin ông chấp nhận hôn nhân, chấp nhận tình yêu của bạn ấy và Châu Thẩm Ngôn. Cũng như ông đã chấp nhận con người Xảo Vân hơn hai mươi năm qua ...

Ông Hy Văn gật gù:

– Phù Dung con đã trút bỏ mọi gánh nặng trong lòng ta.

– Cảm ơn ông. Cảm ơn ông đã nói ra câu đó.

Mặt trời đã lặn bên ngoài, trong phòng chỉ còn ánh sáng mờ mờ.

Phù Dung chăm chú để nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trong bóng tối. Ông nghĩ gì trong khi yên lặng và hai vai rung động như là ông đang thở dài.

Rồi ông nói bằng giọng trầm trầm:

– Ta là một con người sống với hai mặt của cuộc đời. Tự bảo mình hãy bắt đầu cuộc sống nhưng không biết cuộc sống của mình là gì ... Vũ Đan Dung ra đi, mang theo một nửa cuộc đời của ta, nửa

cuộc đời còn lại chính là sự giả dối.

Bao nhiêu năm qua, ta tưởng mình có thể quên được cái tên Vũ Đan Dung ...

Nhưng không! Cái tên ấy và cả hình ảnh ấy mãi vẫn còn đây, trong trái tim này.

Ông đặt tay lên lồng ngực phập phồng và giọng nói dịu hiền và xúc động làm sao:

– Giờ đây, con đã làm sống lại những hình ảnh đó. Đội ơn Chúa? Đội ơn những người đã nuôi nấng con khỏe mạnh và xinh đẹp như ngày hôm nay ... Ta đã thêm có một đứa con, mà ta nghĩ rằng mình không bao giờ có được. Nhưng bây giờ ta đã có. Con của ta đang ngồi bên ta. Hôm qua, ta đã đến bên phần mộ của mẹ con để khấn nguyện và tạ lỗi. Chỉ có không gian cô quạnh trả lời ta nhưng ta tin rằng chốn bình yên nơi suối vàng mẹ con đang thấu hiểu. Vì thế mà hôm nay, mẹ đã mang con đến với ta. Ta rất tự hào về con, Phù Dung ạ.

... Những vầng sáng dịu dàng của ánh trăng bên ngoài song cửa tràn vào gian phòng. Hai con người, một già, một trẻ nhìn nhau qua khoảng cách lớn của tấm thảm. Chính là ông Tôn Hy Văn nhưng không hề giống ông. Bộ quần áo đen tuyền dường như không còn vừa người ông, nó giống bộ y phục cải trang khoác lên mình một ông già ...

Và giờ đây, Phù Dung nghĩ rằng bề ngoài cay nghiệt sắc lạnh của ông che đậy một con người đau khổ và cô độc. Một con người đầy ắp những sự kiện của cuộc đời.

Cô còn nhớ đã từng nói với những con người đau khổ và bất hạnh, rằng các bậc cha mẹ nào cũng thương yêu con cũng làm hết sức mình với các con.

Nhưng cô không bao giờ tưởng tượng cha cô đối với cô cũng vậy. Và đúng lúc này, lần đầu tiên trong đời Phù Dung thấy một phép lạ xảy đến với mình. Cô cảm thấy lòng mình dâng lên niềm thương cảm với người cha .

Phù Dung đứng dậy nhẹ nhàng bước qua tấm thảm ngăn cách giữa hai người, cô cầm lấy tay ông và hít một hơi thở sâu rồi nói:

– Cha!

Tiếng gọi vừa vượt khỏi đôi môi Phù Dung bỗng trở nên dịu dàng, thân thương và chân thành đến mức cô không hiểu nổi. Phải chăng sự đè nén tình cảm đã bùng lên thành ngọn lửa thiêng liêng, mãnh liệt?

Và rồi cô thốt thức:

– Cha!

Lần này, tiếng gọi ngọt ngào đã dễ dàng đến trên đôi môi Phù Dung.

– Cha! Cha nói đúng. Có lẽ mẹ đang mỉm cười mãn nguyện vì đã mang con đến với cha và phải có điểm nào làm chúng ta xích lại gần nhau hơn là chia cách chúng ta. Phải! Nếu quá khứ đã làm cha

đau khổ thì con cũng vậy. Con đã lớn lên không có cha. Con còn là một đứa con mất mẹ, nhưng cha thấy không, qua bao nhiêu cách trở, cha con ta cuối cùng vẫn hạnh phúc bên nhau.

Đôi mắt màu sẫm của Hy Văn rực sáng đầy nghị lực, như thể câu chuyện đã phục hồi thêm sinh lực cho ông ...

Ông thở nhẹ nhẹ và nhắm đôi mắt lại Phù Dung nghĩ rằng cô đã thấy những giọt nước mắt lăn xuống ...

...Cuối cùng thì Phù Dung cũng chấm dứt giấc mơ về một đêm tối cách đây đã lâu lắm ... “Một đứa trẻ chào đời bên cạnh xác mẹ”.

Cô đứng giữa cánh đồng bao la bát ngát, nhìn theo ánh sáng màu hồng nhạt của mặt trời sắp mọc đẩy lùi những dấu vết còn lại cuối cùng của đêm tối và mơ ra hứa hẹn một ngày mai ...

Khi nhìn ra ngưỡng cửa từ xa cô thấy một hình ảnh thân thương hiện ra trước mắt mình ...

Cô nhảy qua hàng rào và chạy băng qua cánh đồng, cô gọi to:

– Quốc Hào?

Và cười vang vui sướng, trong khi phóng nhanh về phía anh. Tóc cô bung bay trong gió nhẹ

Hai tay anh dang rộng ra đón cô, đôi mắt long lanh thiết tha niềm hy vọng.

Giọng cô dịu dàng bên tai anh:

– Em yêu anh, Quốc Hào. Em sẽ yêu anh mãi mãi và mãi mãi.

Cô hân hoan vì nghe những tiếng nói ấy và có được sự yên bình, niềm hạnh phúc nói lên những tiếng nói ấy ...

Trong khi anh ôm cô trong vòng tay, trong khi hai thân thể ghì chặt vào nhau. Dĩ vãng rơi rụng lả tả như những chiếc lá khô héo khi mùa hè đã qua. Quá khứ đau buồn đã tan vào hư không, không còn những nỗi ám ảnh không còn bóng tối con tim.

Bây giờ chỉ còn hai người, và họ sẽ cùng nhau xây dựng một cuộc đời trên tình yêu.

Hết

Nguồn: Sưu tầm: SBC

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/07/2007 1:46:35 CH